BARNBIBLIOTEKET SAGA: 8

TUSEN OCH EN NATT

Andra samlingen

Berättade av
Anna Wahlenberg

Teckningar av Louis Moe

SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG, STOCKHOLM

Pris kart. kr. 3: 75

Arkivexemplar

BARNBIBLIOTEKET SAGA
8.
LÄSEBOK I HEM OCH SKOLA

SAGOR UR

TUSEN OCH EN NATT

BERÄTTADE FÖR SVERIGES BARN

AV

ANNA WAHLENBERG

ANDRA SAMLINGEN

MED ORIGINALTECKNINGAR

AV

LOUIS MOE

ÅTTONDE UPPLAGAN

REDAKTÖR: *SIGNE H. WRANÉR*

STOCKHOLM
SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG

50:e—54:e tusendet.

(*EFTERTRYCK FÖRBJUDES*)

ÖREBRO 1952
LINDHSKA BOKTRYCKERIET
52255

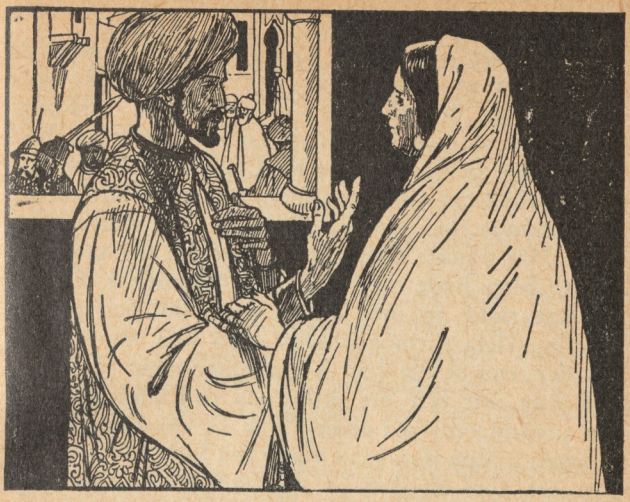

KALIFEN FÖR EN DAG

På kalifen Harun al Raschids tid levde i Bagdad en köpman, som var mycket rik och mycket snål. Han hade bara en son, som hette Abu Hassan. Denne blev mycket strängt uppfostrad, gick klädd som en fattig pojke, åt samma mat som en dagsverkare och trakterades ofta med stryk, om han inte arbetade tillräckligt.

Mången gång stod Abu Hassan suckande och såg efter sina jämnåriga, som gick fint klädda och gjorde sig glada dagar, fast deras föräldrar var mycket fattigare än hans. Bra gärna hade han avstått från mer än hälften av sitt arv, om han fått vara i deras ställe.

Då Abu Hassan var tjugofem år, dog emellertid hans far. Sonen blev äntligen befriad från allt tvång, och den stora förmögenheten blev hans.

Nu skulle han njuta av livet. Men under de långa åren av försakelser och vedermödor hade han lärt sig åtskilligt och blivit ganska försiktig.

En morgon gick han in till sin mor, som han höll mycket av, och rådgjorde med henne, hur han bäst skulle ställa det för framtiden. Han förklarade, att han ämnade föra samma glada liv som andra unga män. Han tänkte hålla fester och roa sig utan att spara. Men hade han en gång kommit i farten, var han rädd att inte kunna hushålla, och därför ville han dela förmögenheten i två lika stora delar. För den ena skulle han köpa egendomar och jord, som inte var lätt att sälja, och den andra skulle han använda till sina nöjen. Gick då den sin kos, kunde ingen hjälpa det. Han visste i så fall, vad det ville säga att föra ett glatt liv, och hade ändå tillräckligt över för att leva sorgfritt under resten av sina dagar.

Modern klappade sin son på huvudet och sade, att hon tyckte han gjorde rätt. Hon unnade honom ersättning för hans sorgliga uppväxttid och gladdes åt de nöjen, som väntade honom, fast de berövade henne hans sällskap.

Och så gjorde han som han sagt, köpte lantegendomar för hälften av förmögenheten och använde det övriga att förlusta sig på.

Det gick också härliga till. Han deltog i alla upptänkliga nöjen. Sitt hus lät han pryda och förse med de dyrbaraste mattor, divaner och husgeråd. En taffeltäckare anställdes för att man när som helst skulle kunna ta emot gäster. Själv gick han klädd i siden och juveler, och vänner skaffade han sig i hundratal.

Slutligen blev det alldeles för bullersamt för

hans gamla mor. Festerna pågick både natt och dag, och hon flyttade därför till ett litet hus, som hon ägde i stadens utkant. Men då levde Abu Hassan än vildare. Hans tillställningar var de överdådigaste man kunde tänka sig, och alla unga män av fina familjer sökte hans sällskap, för ingenstans hade man så roligt som hos honom. Allting gick ståtligt till, och värden själv var så munter, angenäm och gästvänlig.

Hans börs stod öppen för vem som behövde hans hjälp, och man sjöng hans lov i alla möjliga tonarter runt staden. Det fanns ingen ung man, som var så omtyckt och beundrad som han, och han tänkte med belåtenhet på, hur många och trogna vänner han hade.

Men en morgon kom hans taffeltäckare till honom med bekymrat utseende och begärde mera pengar.

— Vad menar du? utbrast Abu Hassan. Jag har ju lämnat dej hela min kassa med villkor, att du skulle hushålla förståndigt.

— Ja, men vad har det hjälpt att hushålla, när du ville ha det på ditt sätt, svarade taffeltäckaren.

Och så visade han tydligt och klart, att allt hade gått ärligt till. Pengarna hade slukats till sista öret av det dyrbara levnadssättet. Endast ett par år hade förflutit, sedan Abu Hassan fått sitt arv, och nu var redan hälften slut.

Bedrövad över nyheten gick Abu Hassan till sin mor och berättade för henne, hur det stod till. Nu måste han inrätta sig på helt annat sätt, om hans återstående förmögenhet skulle räcka att leva av. Det skulle bli mycket svårt att avstå från umgänget med de många vännerna.

Men modern tröstade honom så gott hon kunde.

— Jag ska flytta till dej igen, sade hon och med lite omtanke ska vi nog få det gott och bra, om du också inte kan hålla så stora fester som förut. Och vad dina vänner beträffar, så kommer de nog att bjuda dej, precis som du förut har bjudit dem, när de nu ser, att du inte längre har råd till det.

Det sista sade hon dock med ett litet illmarigt leende för hon hade sett åtskilligt av världen

och visste, att alla vänner inte var att lita på.

Emellertid blev det som hon hade sagt. Hon flyttade hem till sin son igen. Denne avskedade de flesta av sina tjänare, sålde sina hästar och vagnar och drog på allt sätt in på utgifterna.

Men när hans vänner fick höra talas om denna förändring och inte längre blev bjudna på storartade fester, trodde de, att han var alldeles ruinerad. Därför brydde de sig inte alls om honom mer.

När de mötte honom på gatan, fick de alltid så bråttom, att de inte hade tid att stanna och prata. Somliga såg honom inte ens, fast han gick rakt emot dem, och inga bjudningar hördes av, hur tåligt än Abu Hassan satt och väntade på dem.

Slutligen beklagade han sig för sin mor, att ingen av alla hans bekanta lät höra av sig.

Då log modern och nickade menande.

— Ja, ja, sade hon. Det var just vad som anade mej. Men sådana vänner som du tycks ha haft kan man lika gärna vara utan, och du kan vara glad att till så billigt pris ha fått lära känna, vad de går för.

Hassan blev förargad och tog sina vänner i försvar. Så dåliga var de inte, att de övergav honom. De hade naturligtvis sina giltiga skäl, och för att visa modern att det var så, ämnade han pröva dem. Han skulle låtsas vara alldeles utfattig och gå till dem för att be om hjälp. Då skulle det nog visa sig, att de hade hjärta för honom.

Sagt och gjort. Han gick till den närmaste, men denne svarade, att han för tillfället inte kunde göra

något för honom, ty han var händelsevis själv utan pengar.

Och ändå såg Abu Hassan, att en stor hög guldmynt låg på bordshörnet.

Den andre han gick till hade omöjligt tid att tala med honom.

Den tredje stirrade på honom och frågade, vem han var. Han kunde inte komma ihåg, att han någonsin hade sett honom

Den fjärde lät hälsa, att han var bortrest, fast Abu Hassan såg honom genom fönstret. Och den femte befallde sina tjänare att kasta honom på dörren. När Hassan hade gått omkring hos dem alla, var det ingen, som skänkt honom ens en enda liten slant. Alla hade de vänt honom

Den femte lät kasta Abu Hassan på dörren.

ryggen utan att komma ihåg de vänligheter och gåvor varmed han överhopat dem. Hans mor hade rätt. Vänner i lyckan är talrika, men vänner i nöden är sällsynta.

Han blev bitter till sinnes vid denna upptäckt. Aldrig mer ville han ha något att göra med dessa falska människor. Aldrig mer skulle han lita på någon. Och han avgav ett heligt löfte, att ingen av Bagdads invånare skulle med hans vetskap och vilja komma innanför hans dörrar och hedras med hans gästvänskap.

Hädanefter stängde han sig inne i sitt hus och levde tillsammans med sin mor i största tillbakadragenhet. Men hans forna glada lynne var borta, och han gick och såg så dyster ut, att hans mor började bli orolig.

— Sök dej något sällskap, min gosse, sade hon. Du kan väl få nya vänner, och vem vet, om du inte till slut kan träffa på dem, som är goda och uppriktiga.

Men Abu Hassan hade blivit tillräckligt bedragen på vänner, och han ville inte bli det på nytt.

En dag kom han i alla fall in till sin mor och bad henne laga en riklig aftonmåltid åt honom och en person till.

— Jag har fått en god idé, sade han. Visserligen

har jag dyrt lovat att inte undfägna någon av Bagdads invånare i mitt hus, men däremot är det ingenting som hindrar mej att bjuda främlingar. Jag har tänkt söka upp resande, som kommer till staden, och föra dem med mej hem. Bland dem finns många angenäma människor med stor erfarenhet, och jag tror, att jag kan få mycket nöje av dem. Men för att inte bli besviken ska jag göra till villkor, att de aldrig kommer igen eller bjuder mej tillbaka, för jag vill aldrig mer fästa mej vid någon levande varelse.

Modern blev glad över att han hade hittat på något, som kunde förströ honom, och lovade att genast göra uppköp, medan han gick ut och sökte sig en passande gäst.

De resande främlingarna måste för det mesta passera en bred bro, som ledde över floden in i staden, och här ställde sig Abu Hassan att granska de förbigående. Många lät han gå förbi, men då han slutligen såg en man med klokt och sympatiskt ansikte, gick han fram till honom och bjöd honom hem till sig. På samma gång förklarade han, att ett heligt löfte tvingade honom, att de aldrig skulle träffas mer.

Främlingen samtyckte förtjust över vänligheten och följde Abu Hassan hem. Där hade de en trevlig kväll, åt och pratade, tills det blev sent, då värden visade sin gäst in i ett rum med en skön bädd. Nästa morgon tackade den främmande och tog avsked, och de skildes åt för att aldrig mera råkas. Men ett par dagar senare gick Abu Hassan åter ner till bron och bjöd till sig en ny gäst, och på så sätt skaffade han sig många glada stunder. Han blev munter till lynnet igen, och

var och en, som gästade hans hus, hade gärna velat komma tillbaka. Men det hände inte, att de blev bjudna dit igen. Om Abu Hassan tyckte aldrig så mycket om någon av sina gäster, så svek han inte sin föresats.

En dag, då Abu Hassan efter vanligheten stod på bron och spejade efter någon som han kunde ta med sig hem, fick han syn på en ovanligt ståtlig främling.

Det var en man med högburet huvud och ädla, vackra anletsdrag. Men hans dräkt var mycket neddammad och hans min ganska trött.

Beslutsamt steg Abu Hassan fram till honom.

— Herre och främling, sade han med en vördnadsfull hälsning, jag ser, att du är trött efter resan. Skulle du vilja vila ut hemma hos mej, så gjorde du mej ett stort nöje. En sak måste jag likväl säja dej, nämligen att det inte kan bli för mer än en dag. Jag har avlagt ett heligt löfte att aldrig mer än en gång se samma gäst i mitt hus.

Den resande var emellertid ingen annan än kalifen Harun al Raschid själv, som hade klätt ut sig till köpman och i sällskap med sin storvisir Giafar rest utåt landsbygden för att ta reda på förhållandena.

Han skrattade åt Abu Hassans egendomliga inbjudan, och som han tyckte om mannens ansikte, beslöt han att säga ja.

— Jag tackar dej, sade han, och ska gärna följa dej, men med villkor att din gästfrihet även sträcker sej till min tjänare.

Därmed visade han på Giafar, som hade gått ett par steg bakom.

Som Giafar såg hygglig och väluppfostrad ut, ja, närmast liknade en herreman, så hade Abu Hassan ingenting emot förslaget, utan de vandrade alla tre till hans bostad under muntert samspråk.

Kalifen tyckte, att Hassan var en ovanligt angenäm ung man, och som värd var han den älskvärdaste man kunde träffa på. Bordet stod färdigdukat, när de kom fram, och dignade under de läckraste rätter. Men den bästa kryddan på maten var Abu Hassans skämt och glada lynne. Och när de

hade ätit och var mätta, gick han efter det ljuvligaste vin, som han satte fram för sina gäster.

— I vanliga fall är det ju inte tillåtet för oss muhammedaner att dricka vin, sade han, men fester är undantag, och i dag har jag fest.

Medan han talade, slog han i vinet, och som varken kalifen eller Giafar var några kostföraktare, så lät de sig väl smaka. Stämningen blev allt gladare, och de låg dubbla av skratt åt alla Abu Hassans roliga infall. Men då de nu blivit så förtroliga, måste kalifen fråga Abu Hassan, varför han bjöd till sig främmande från gatan och sedan aldrig ville se dem mera.

Abu Hassan var heller inte förbehållsam. Han berättade sanningsenligt, hur saken förhöll sig och att han inte längre kunde tro på någon människa, sedan han blivit så skamligt behandlad av sina vänner.

Denna bekännelse kom honom att stiga ännu högre i kalifens ögon.

— Jag beundrar dej verkligen, sade Harun al Raschid, ty aldrig förr har jag hört talas om någon, som kunnat hejda sej, då han en gång överlämnat sej åt slöseri och ännu ägde medel att fortsätta. Men erkänn, att du i alla fall känner dej missnöjd ibland och har en hel hop önskningar att kämpa emot.

Men Abu Hassan svarade nej. Han försäkrade, att han levde fullkomligt nöjd och belåten.

Detta svar behagade emellertid inte kalifen. Han hade fattat stort tycke för sin kloke och angenäme värd och ville gärna ge honom ett bevis på sin nåd. Därför lät han inte heller avspisa sig så lätt utan fortsatte att fråga ut honom.

— Min käre vän, det är inte möjligt, att du

kan vara så belåten, sade han. Var människa längtar efter något, som hon inte kan nå, och om jag kunde hjälpa dej att få en önskan uppfylld, så vore det mej en glädje. Jag är visserligen bara en köpman från Stambul, men jag är rik och har stort inflytande. Säj nu uppriktigt, om det inte finns någonting, som har lekt dej i hågen?

Den främmandes vänlighet gladde Abu Hassan, och han tryckte hjärtligt hans hand.

— Tro mej, svarade han. Jag lever fullkomligt lycklig och belåten, och om det skulle vara något jag önskar mej, så kan du inte göra något åt det.

— Men du kan väl ändå tala om vad det är, som jag inte kan göra något åt, bad kalifen.

— Åh, då skrattar ni bara åt mej.

Nej, de skulle inte skratta åt honom. Det lovade både kalifen och hans storvisir.

— Nå, då ska jag väl säja det då, sade Abu Hassan. Jo, jag önskar, att jag bara för en dag fick vara kalif, för jag vet åtskilligt, som vår gode härskare Harun al Raschid inte har någon aning om.

— Vad skulle du då ta dej till? frågade kalifen.

— Jo, det ska du få höra. Du vet, främling, att vår stad är indelad i kvarter, och vart kvarter har sin moské, och var moské sin iman, som ska sköta gudstjänsten och vara ett föredöme för sin församling. Men den, som är iman i vårt kvarter, gör ingenting av vad han ska göra. Att tolka koranen bryr han sej inte om. Däremot tolkar han sina medmänniskors ord och handlingar på ett nedrigt sätt, förtalar och tar mutor av dem, för att han ska lämna dem i fred. Vore jag kalif, skulle jag allra först ge honom fyrahundra slag på

fotsulorna och sedan låta honom rida genom gatorna sittande bakfram på en åsna med svansen som tygel och en förare, som gick bredvid och ropade: "Bakfram ska den rida som bakfram tolkar Guds ord". Mitt andra göra skulle bli att ge tvåhundra slag på fotsulorna åt var och en av de fyra köpmännen på gatan här bredvid. De blandar sand i mjölet, som de säljer åt de fattiga. Och mitt tredje göra skulle bli att spela mina forna vänner ett spratt.

— Och vari skulle det bestå? frågade kalifen.

— Det vet jag inte. Men det blev väl någon råd, bara jag blev kalif, sade Abu Hassan.

— Ja, ja, vem vet, vad som kan hända.

Kalifen satt och nickade och skrattade. Abu Hassans önskningar roade honom mycket, och han började fundera över, hur han skulle kunna uppfylla dem. Skämtet var gott, och den nye kalifen skulle nog inte bli så tokig, så förståndigt och rättskaffens som han talade. Det kunde sannerligen vara roligt att se, hur han bar sig åt.

— Min käre vän, sade han, din önskan tilltalar mej verkligen så mycket, att jag av allt mitt hjärta skulle vilja uppfylla den, om jag kunde. Men dricka för den kan vi åtminstone!

Han tog själv vinkruset och hällde i åt de andra. Han fäste Abu Hassans uppmärksamhet vid ett buller från gatan och narrade honom att se bort ett ögonblick. I detsamma passade han på att hälla ett sömnpulver, som han alltid bar på sig, i sin värds bägare.

Nästa ögonblick drack de, och så fort Hassan satt ifrån sig sin bägare, svindlade det för hans ögon. Hans kropp sjönk ihop i stolen, och hans

De bar honom till det kungliga palatset.

1000 och en natt: 2: 2

huvud föll ner mot bröstet. Han hade redan somnat.

Då vinkade kalifen åt Giafar och befallde honom att genast skynda efter två starka bärare. Giafar lydde, och efter några minuter var han tillbaka med ett par slavar, som lyfte upp Hassan på sina axlar. Följda av kalifen och Giafar bar de honom till det kungliga palatset, där de lade ner honom på divanen i Harun al Raschids eget sovgemak.

Sedan de hade skickats bort, tillkallades kammartjänarna. De fick bära Abu Hassan till kalifens säng, där han fick sova i lugn och ro i kalifens egen nattdräkt.

Men Harun al Raschid skickade bud på hela sin hovstat och lät kungöra för alla, att de dagen därpå måste betrakta Abu Hassan som den rätte kalifen, utföra alla hans befallningar och visa honom samma vördnad, som de visade Harun al Raschid själv.

Alla de församlade bugade sig till golvet till tecken, att de hörde och lydde. Sedan gick de till vila.

Morgonen därpå steg kalifen upp i god tid, han ville vara med om nöjet att få se Abu Hassan vakna upp mitt i sin glans och härlighet.

I väggen till kalifens sovrum fanns ett litet gallerfönster. Harun al Raschid ställde sig i rummet utanför och såg in genom fönstret.

Just då trädde de som annars uppvaktade kalifen om morgnarna in till Hassan. Ministrar och visirer, hovherrar och ämbetsmän, kammartjänare och slavar, allesamman ställde de sig högtidliga och vördnadsfulla kring Abu Hassans säng. Ingen vågade ens dra på munnen, för de visste, att ka-

lifen åsåg hela scenen och strängt skulle straffa dem som bröt mot hans befallning och förstörde hans skämt.

När var och en stod på sin plats, steg Giafar fram och höll en svamp, doppad i ättika, under Hassans näsa. Så drog han sig tyst tillbaka.

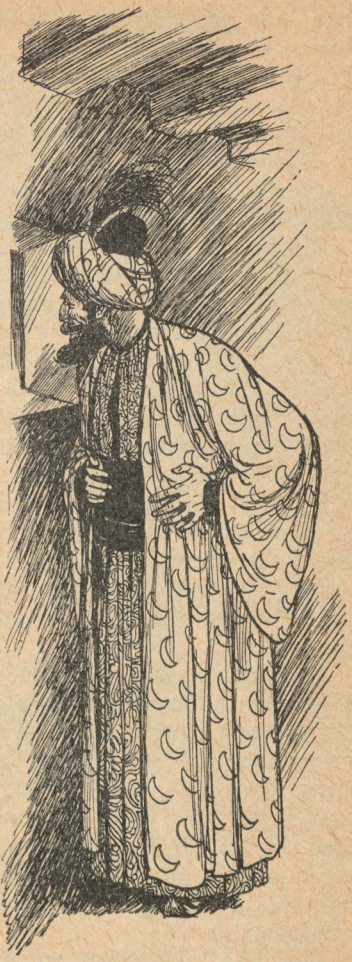

Hassan nös, sträckte på sig och öppnade ögonen. Men så lyfte han på huvudet och såg sig yrvaken och bestört omkring. Var var han? Hur hade han kommit hit? Nu påminde han sig det samtal han föregående kväll haft med en köpman från Stambul. Det var väl pratet om hans önskan att få vara kalif för en dag, som spökade i hans huvud. Och

han lade sig lugnt ner på kuddarna igen för att sova vidare.

Det blev emellertid ingenting av med det. Mesrur, slavarnas överuppsyningsman, trädde nu fram till hans bädd och bugade sig djupt.

— Stormäktigaste herre, alla rättrognas behärskare, värdigas stiga upp för att förrätta din andakt, ty solen går strax upp, sade han.

Nu reste sig Abu Hassan åter upp i sängen och stirrade omkring sig mållös av häpnad. Allting, människorna, rösterna, rummet, dagsljuset, föreföll honom så verkligt och levande, att han inte längre kunde tro, att han drömde.

Men var kunde han vara? Ingen av dessa människor kände han igen, inte ens Giafar, ty dagen förut hade denne varit förklädd med lösskägg och påsatta ögonbryn.

Plötsligt föll hans blick på den präktiga, guldstickade dräkt och den juvelprydda turban som en av slavarna räckte emot honom.

Men det var ju Harun al Raschids dräkt och huvudbonad, som alla invånare i Bagdad kände till.

Han tog sig om huvudet. Hade han blivit tokig, eller hade Allah verkligen lyssnat till hans önskan och gjort honom till kalif? Allt folket omkring honom bugade sig ju till jorden, som om han varit det.

Nej, det var i alla fall inte möjligt! Han visste med sig, att han var Abu Hassan, sin mors son och ingen annan, om än gyckelbilderna runt omkring honom var aldrig så levande. Och så lade han sig ner igen.

Men han fick ingen ro. Knappt låg hans kind

Mesrur korsade armarna och bugade sig underdånigt.

mot kudden, förrän Giafar var framme och talade i hans öra.

— Allernådigste herre och kalif, sade han, aldrig har du sovit så länge. Solen står redan högt på himmelen, och bönestunden är således förbi. Men värdigas nu stiga upp och bege dej ner i rådssalen. Där väntar sändebud från alla rikets provinser, och folk har infunnit sej från östan och västan för att höra dina visa domar och beslut.

Hassan reste sig på armbågen och strök sig över ögonen. Men när synvillan ändå inte ville försvinna, skrek han så högt, att det kunde höras ut på gatan:

— Men var är jag då?

Alla hovmännen, ministrarna och slavarna lade handen på hjärtat och böjde sig mot golvet som bugande vass.

— I ditt eget palats, stormäktige herre, svarade de.

Då vinkade Abu Hassan till sig den närmaste av slavarna.

— Säj mej uppriktigt, vem tror du, att jag är? frågade han.

— Alla rättrognas behärskare, svarade slaven högtidligt, och den största vördnad lästes i hans ansikte, medan han under upprepade bugningar gick baklänges till sin plats.

Men Hassan blev ursinnig över, att han inte kunde få bukt med denna underliga fantasi

— Kom hit! ropade han till Mesrur. Kan du verkligen inbilla dej, att ni ska lyckas slå i mej såna galenskaper, som att jag skulle vara kalifen? Nej, min gubbe, så dum är jag inte.

Mesrur korsade armarna och gjorde en underdånig bugning.

— Tillåt mej, allernådigste herre och kalif, att fråga, hur du mår, sade han. Du måste ha haft svåra drömmar i natt, eftersom du inte känner igen dej själv, ditt eget palats och dina egna tjänare. Men på oss, dina trogna slavar, som har varit i din tjänst så många år, borde du väl ändå kunna lita. Skulle inte jag, som hjälpt dej på med din rock och hållit ditt tvättfat varenda dag, veta, att du är min kärälskelige herre och kalif. O, herre, om vi har handlat orätt och du därför vill straffa oss med din onåd, så säj oss, vad vi gjort, men säj inte att du inte känner oss.

Detta tal, som tycktes präglat av djup sorg, gjorde verkan. Kunde väl en tjänare tala så utan att allvarligt mena sina ord?

Abu Hassan kastade med ens ifrån sig allt grubbel.

— Nå, sade han, eftersom det verkligen ser ut, som om det har behagat Allah att göra mej till er herre och kalif, så ska jag väl inte längre fundera över, hur det gått till, utan ta saken som den är. Var så goda, jag tillåter, att ni klär på mej!

Därmed sträckte han fram fötterna för att få skorna pådragna. Och alla slavarna rusade fram på en gång, somliga med tvättvatten, andra med välluktande oljor och åter andra med kläder och gördlar och dyrbara prydnader, varmed de smyckade den nye kalifen.

Då denne var färdig, ropade Giafar:

— Plats för kalifen!

Och alla tjänarna och hovmännen ställde upp sig i dubbla rader för att lämna rum för Abu Has-

san och Giafar. Och medan dessa gick förbi, bad alla högt med *en* röst:

— Måtte Allah förläna vår nådige härskare en god dag!

Men Harun al Raschid, som stått och skrattat och haft mycket roligt bakom sitt gallerfönster, begav sig på en omväg till rådssalen, där han gömde sig bakom ett draperi för att även nu osedd få se, vad som tilldrog sig.

De stora dörrarna öppnades också snart av vakterna, och Hassan tågade in, följd av Giafar och hela sin uppvaktning.

Han gick lugnt rakt fram till tronen, tog spiran i handen och satte sig, medan ministrarna och rådsherrarna tog plats omkring. Trumvirvlar ljöd från livvakten, och nu öppnades dörrarna ännu en gång. Emirerna i sina lysande dräkter trädde in i salen och efter dem alla de främmande sändebuden.

Var och en av dem gick högtidligt och långsamt fram till Abu Hassan och hälsade honom med en djup bugning och ett:

— Välsignad vare du, o herre och kalif, och den dag, då mina ögon skådat dej!

Sedan inträdde ett ögonblicks tystnad, och så började förhandlingarna.

Sändebuden steg fram och föredrog sina ärenden. Emirerna lade den nye kalifen en mängd angelägenheter på hjärtat, och storvisiren framförde åtskilliga klagomål, som staden Bagdads invånare hade att anföra mot varandra.

I allt detta skulle nu Abu Hassan döma, och han gjorde det med en värdighet och skarpsinnighet, som förvånade den rätte kalifen, där han

Emirerna i sina lysande dräkter trädde in i salen.

stod gömd. Han måste verkligen erkänna, att han inte skulle ha gjort det bättre själv.

Då alla ärenden slutligen var avgjorda och Giafar ville upplösa rådsförsamlingen, hejdades han emellertid av Abu Hassan.

— Låt öppna dörrarna än en gång! sade han.

Giafar gav en vink åt vakterna, och genom de uppslagna dörrarna släpptes nu in en iman med ynkligt utseende. Två män ur livvakten höll fast honom.

Saken var nämligen den, att Abu Hassan under en paus i förhandlingarna hade vänt sig om och sagt till, att man skulle skicka efter den ovärdige gudstjänaren, om vilken han föregående dag talat med Harun al Raschid. Han hade inte glömt, varför han velat bli kalif,

— Usle iman! sade han till honom. Jag känner ditt ogudaktiga leverne, som blivit en skamfläck för hela den stadsdel, där du bor. Men till varnagel för alla dina gelikar dömer jag dej att först erhålla fyrahundra slag på fotsulorna och sedan sättas bakfram på en åsna med svansen till tygel och föras runt staden av en vakt, som ropar ut för allt folket: "Bakfram ska den rida som bakfram tolkar Guds ord."

Det blev ett jubel i salen, för det var många, som kände till den ogudaktige imanen, vilken så länge gått ostraffad. Och alla tyckte

det var rätt åt honom, när han hopsjunken av förskräckelse fördes ut för att straffas.

Medan han leddes ut tog emellertid nya vakter in fyra andra brottslingar. Det var de fyra köpmännen, som brukade blanda sand i det mjöl de sålde åt de fattiga. Abu Hassan hade oförmärkt sänt bud efter dem också.

— Ni skurkar, sade han, hotande med fingret, då de kommit fram till honom. Det var er mening att bli rika genom att bedraga era fattiga medmänniskor. Men er vinst ska bli tvåhundra slag på fotsulorna åt var och en av er, och ni ska hädanefter alltid bära en påse med sand hängande på ert bröst för att tynga ert hjärta.

På nytt jublade man i salen, för det gladde alla, att dessa bedragare hade blivit avslöjade och straffade. Det kunde vara en hälsosam påminnelse för andra bedrägliga köpmän, som det fanns gott om i staden.

Men när de fyra syndarna gick ut med hängande huvuden, stod dörrarna fortfarande öppna, och en stor skara lysande kavaljerer trängde sig in i salen.

Det var alla Abu Hassans forna vänner, som han likaledes hade låtit sända efter.

De såg åtskilligt frågande ut, ty de kunde inte begripa, varför kalifen hade låtit hämta dem så brådstörtat. Men de sträckte ändå på sig med viktiga och högförnäma miner, ty det var ingen liten utmärkelse att få inbjudan till kungliga palatset.

— Träd närmare, mina vänner, och se på mej! sade Abu Hassan.

Och vännerna steg fram ända till tronen och tittade på honom. Men då blev de så besynnerliga i an-

siktet. Somliga blev gröna, andra gula. En del drog till med ett grin, som skulle se ut som ett leende, och en del började hacka tänder.

— Känner ni igen mej? frågade Abu Hassan.

Men då föll allihop på knä, så att det dånade och golvet gungade.

— Det är bra. Jag ser, att ni gör det, sade Abu Hassan. Tack för sist! Det var när ni körde mej på dörren, det.

— Nåd, nåd, nåd! ropade alla vännerna, där de låg på magen kring tronen och darrade som asplöv.

— Ja, sade Abu Hassan, jag förstår nog, att det inte var ert allvar att visa er ovänliga mot en gammal vän. Ni skämtade nog bara. Och det är för att förvissa mej om det som jag har låtit kalla hit er. Själv behöver jag naturligtvis inte er välvilja nu, när jag har stigit så högt och blivit kalif. Men fattiga finns det gott om här i staden. Gå nu hem och kom sedan tillbaka så fort som möjligt och ge mej för deras räkning vad ni skulle vilja avstå, om jag behövde hjälp.

Det blev ett sus som av hundratals fågelvingar, så fort reste sig alla vännerna från golvet och rusade ut för att springa hem till sig efter skänker åt kalifen. Abu Hassan hade bara hunnit samspråka en liten stund med de främmande ländernas sändebud, då hans forna dryckesbröder var tillbaka igen, lastade med de mest storartade gåvor. Somliga hade med sig tunga börsar med guldmynt, andra hade smycken och silverpjäser, för alla hade inte hunnit skaffa pengar. Några skänker var till och med så stora, att de utgjorde fjärdedelen av givarnas förmögenhet, ty var och en

Nåd, nåd! ropade alla vännerna och darrade som asplöv.

ville ge mest för att komma högst i gunst hos den nye kalifen.

— Gott, gott, sade Abu Hassan, nu ser jag i alla fall, att ni har medlidande med de fattiga. Ni kan gå.

Därmed gav han alla skatterna åt den kunglige allmoseutdelaren, och vännerna, som hade tänkt, att de skulle bli bjudna till taffeln som tack för sina stora uppoffringar, fick loma av med långa näsor.

Men runt omkring hela salen skrattade hovmännen och visirerna och emirerna, ja, till och med slavarna. Det gjorde var och en gott att se, hur falska vänner blev behandlade efter förtjänst.

Abu Hassan drog emellertid den vackraste ringen av sitt finger. Mesrur hade räckt honom den på morgonen, då han gjorde toalett, och diamanten, som strålade ur dess guld, var stor som ett körsbär.

— Ta denna ring, sade han till en av tjänarna, och bär den till Abu Hassans mor med många hjärtliga hälsningar från hennes son kalifen.

Han gav honom noggrann anvisning på bostaden, och därefter reste han sig värdigt och lugnt från tronen, befallde Giafar att upplösa rådsförsamlingen, vinkade avsked åt de närvarande och begav sig ut ur salen.

Men Giafar skyndade efter honom och förde honom in i den festliga matsalen, där en kör av femhundra sångare och sångerskor stämde upp de härligaste sånger i samma ögonblick han trädde in. Sju gyllene ljuskronor spridde ett skimmer, som var klarare än dagens. Väggarna glittrade av förgyllning och inläggningar med ädla stenar, och mitt på golvet stod ett stort bord dukat med all

upptänklig prakt, dignande under doftande, aptitretande rätter.

På Giafars inbjudan satte han sig och började äta, medan en ljuvlig musik av strängaspel ljöd bakom en lund av palmväxter. Sju unga, sköna flickor svävade in med solfjädrar i händerna för att vifta svalka åt hans ansikte och passa upp honom under måltiden.

— Nå, drömmer jag ännu, tänkte Hassan, så är det då den härligaste dröm man kan ha här på jorden.

Och i sin upprymda sinnesstämning bad han flickorna sätta sig vid bordet och äta tillsammans med honom. De lydde till slut, fast de var så blyga, att de knappast vågade röra vid rätterna. Men då lade han själv för dem, skämtade glatt med dem och frågade, vad de hette.

Jo, den första hette Månstråle, den andra Liljestängel, den tredje Sötblomster, den fjärde Ögonfröjd, den femte Silkestass, den sjätte Klaröga och den sjunde Rosenknopp.

Och han var så artig och så rolig, att han narrade dem alla att skratta, som de aldrig hade gjort förr, och den rätte kalifen, som stod gömd bakom de uppassande tjänarna, skrattade också.

När måltiden var slut, gav Månstråle en vink åt slavarna, som genast sprang fram med ett tvättfat av guld och en handduk av blommigt silke. Abu Hassan doppade sina händer i vattnet, torkade dem på silkesduken och reste sig.

Genast spelade musiken upp en marsch. Dörrarna till ett angränsande rum slogs upp på vid gavel, och de sju flickorna förde Hassan ditin.

Här var prakten ännu större än i den förra

salen. Guld och juveler gnistrade kring fönsterkarmarna, mattan bestod av grön sammet, så tjock, att man kunde tro sig gå i det mjukaste gräs, och då man lade sig på divanerna, gungade man som på lätta moln.

Ett bord, fullt med de läckraste frukter, stod i ett hörn, och när Abu Hassan hade tagit plats på en av divanerna, kom sju andra unga flickor inspringande, tog de gyllene fruktskålarna och bjöd honom. Men han bad även dem slå sig ner hos honom, och glädjen steg ännu högre.

Tiden flög snabbt förbi på detta angenäma sätt, och Hassan märkte inte, att det redan hade blivit kväll. Då öppnades dörrarna till en ny sal, och han fördes ditin, omringad av alla de unga flickorna.

Ett bländande ljushav slog emot honom, fjorton stora ljuskronor av renaste guld och fullsatta med brinnande vaxljus kastade sitt sken ifrån taket. Men härinne fanns inte något dukat bord. I stället kom ytterligare sju sköna, unga flickor in, klädda i vita dräkter, broderade med pärlor och guld, och var och en av dem höll ett gyllene, fint arbetat vinkrus och en guldbägare i händerna.

Då Abu Hassan hade lagt sig på den vackraste silvertygsdivanen, dansade de fram till honom. En av dem trädde ut ur ringen, kredensade knäböjande sin bägare och räckte honom den.

Dess innehåll var det kostligaste vin, vars make han aldrig hade druckit. Så snart han ville ha mer, vinkade han bara åt de dansande flickorna, så var strax en av dem framme och fyllde hans bägare.

För att de skulle få vila sig mellan danserna, bjöd han dem sitta ner omkring honom, och han

En av dem räckte honom sin bägare

1000 och en natt: 2: 3

skämtade och pratade med dem alla. En sådan munterhet hade aldrig förr rått i Harun al Raschids palats.

När midnattstimmen slagit, tyckte den rätte kalifen, att det kunde vara nog. Oförmärkt gjorde han ett tecken åt den närmaste av de vitklädda flickorna, gav henne ett sömnpulver och befallde henne hälla det i Hassans vin.

Hon smög det i den bägare hon bar i handen, hällde den full med vin och bjöd den åt Abu Hassan med en bön, att han skulle tömma den för sina undersåtars välgång.

— Må ske, sade Hassan. Måtte de leva i sällhet och frid för att välsigna min spira!

Så snart den sista droppen hade runnit genom hans strupe, föll han emellertid baklänges mot kuddarna, försänkt i djup sömn.

Harun al Raschid trädde nu fram ur tjänarnas led tillsammans med Giafar och Mesrur, avlägsnade alla flickorna och slavarna utom två. Dessa fick befallning att hämta Abu Hassans egna kläder och klä om honom, varefter de skulle bära honom tillbaka till hans bostad.

Men kalifen hade hela dagen haft så roligt åt sin ställföreträdare, att han inte kunde sluta skämtet på detta vis. Han fick också lust att se, hur det skulle gå till vid uppvaknandet. Dessutom hade han lärt sig sätta så stort värde på Hassan, att han tyckte sig skyldig honom en förklaring.

Klädd i hela sin ståt och ledsagad av Giafar följde han därför efter bärarna till Hassans hem.

Då de omsider hade hunnit dit, klappade slavarna på porten till det mörka huset. Efter en stunds väntan syntes ljus i fönstret. Hassans gamla mor hade

väckts av bullret och kom och öppnade med en lampa i handen.

Men hon ryggade bestört tillbaka, då hon fick se sin sons orörliga kropp, buren av två främmande män och bakom dem kalifen i all sin kungliga prakt. Hon hade varit mycket bekymrad över Hassans bortovaro och grubblat storligen över den underbara present hon fått från sin ”son kalifen”, som budbäraren hade uttryckt sig. Nu blev hon fullt övertygad om, att någonting var alldeles på tok.

Kalifen lugnade henne snart.

— Var inte rädd, min goda kvinna, sade han. Låt oss bara komma in i din sons rum och lägga honom i hans bädd, så ska jag sedan förklara alltsamman för dej.

Hon gick före med lampan, och de bägge männen bar Hassan till hans bädd, där modern ordnade allt omkring honom, som han brukade ha det var natt. Slavarna gick därpå sin väg, men kalifen stannade kvar.

— Nu, sade Harun al Raschid, ska du få veta, varför vi är här.

Och han berättade alltsamman ända från början. Kalifen berömde Abu Hassans förstånd och kvickhet och talade om, vilket nöje skämtet hade berett honom.

— Men jag måste också få vara med om hans uppvaknande, slutade han. Och därför ber jag dej, min goda kvinna, att härbärgera mej och min visir Giafar över natten. Dessutom måste du lova att gömma oss så, att han inte ser oss, då han vaknar, medan vi däremot ser och hör honom. Men framför allt får du inte förråda oss.

Abu Hassans mor kände sig naturligtvis ytterst hedrad och smickrad över att kalifen nedlät sig att gästa hennes hus och skyndade sig att göra allt i ordning för att bereda de höga gästerna nattkvarter.

Tidigt morgonen därpå väckte hon dem och lät dem ta plats bakom ett förhänge, som skilde Hassans sängkammare från hans toalettrum. Där kunde de höra allt som sades och hade präktiga titthål genom ett par uppsluppna sömmar i förhänget.

Giafar gav nu Hassans moder en svamp, doppad i ättika, och lärde henne, hur hon skulle hålla den

under sin sons näsa för att få honom vaken. Den gamla kvinnan gick genast till hans bädd och gjorde som hon hade blivit tillsagd. Så drog hon sig hastigt undan.

En stark nysning var första verkan av ättikan, och därpå öppnade Hassan ögonen och såg sig omkring helt sömnigt.

— Giafar! ropade han. Mesrur! Hör ni inte?

Ett par ögonblick låg han och väntade, men så började han ropa om igen, fastän andra namn.

— Månstråle! Silkestass! Ögontröst! Rosenknopp!

Då ingen kom, blev han förvånad och reste sig på armbågen, medan han strök sig över pannan för att bättre klara sina tankar.

— Var håller mina slavar hus? mumlade han för sig själv. Jag ska minsann lära dem att passa på. Och var är alla de andra, som var så artiga i går? Har de försovit sej?

Sedan han nu riktigt fått upp ögonen och sett sig omkring, blev han emellertid ännu mer häpen. Det verkade, som om han befann sig i det rum, som han hade bebott, när han var Abu Hassan. Hur var det möjligt nu, när han blivit kalif? Han måste drömma ännu.

Nå, det kunde man då övertyga sig om. Och han bet sig i fingret så hårt, att blodet strömmade och fläckade hans dräkt, och han själv skrek till av smärta.

Nej, sov gjorde han inte. Då måste man ha ordnat det för honom så som han var van att ha det, för att vara honom till behag. Men att lämna honom ensam så här var ett oskick. Och han började skrika, så högt han orkade:

— Giafar! Mesrur! Var är ni? Skynda er bara!

Kalifen och Giafar höll på att kikna av skratt bakom sitt förhänge. Men när Hassan inte ville sluta med att skrika utan hotade att väcka grannarna med sitt oväsen, gick hans mor in till honom och frågade, vad det var för ett spektakel han ställde till.

Hassan mätte henne med ögonen från huvud till fot, rätade upp sig och sträckte stolt avvisande ut handen.

— Vem tror du jag är, eftersom du vågar behandla mej på detta sätt? frågade han.

— Vem du är? upprepade modern. Vem skulle du väl vara om inte min egen älskade son, Abu Hassan?

Men då greps Abu Hassan av raseri.

— Vad är det du vågar påstå? skrek han. Vet du inte, ser du inte, att jag är kalifen, alla rättrognas behärskare? Jag är ingen Abu Hassan. Allah har upphöjt mej på tronen, för att jag ska skipa rättvisa bland människorna. Skickade jag dej kanske inte en ring från mitt finger i går med hälsningar från din son kalifen, för att du skulle få kännedom om min upphöjelse?

— Jo, visserligen, stammade den gamla kvinnan.

Men hon hann inte längre, förrän Abu Hassan stod upprätt framför henne med utsträckt pekfinger.

— Du erkänner? ropade han. På knä då och be om förlåtelse, för att du har vågat tala till mej som du gjort.

Hon hade fått ringen — det var ju det klaraste bevis för att han var kalif.

Kalifen och Giafar höll på att kikna av skratt.

Den gamla modern skakade emellertid på huvudet och började tala förstånd med honom. Hon bad honom låta bli att tänka på gårdagen. Han kunde väl se, att han åtminstone nu inte var någon kalif. Han låg ju i sin egen säng, klädd i sina egna kläder. Alla föremålen i rummet var hans egna välbekanta saker. Genom fönstret kunde han se grannarnas hus, och sin egen gamla mor, som han hade hållit så mycket av, måtte han väl känna igen.

Så småningom blev Hassan lugnare. Han började förstå, att det inte kunde hänga riktigt ihop med kalifskapet.

— Ack, kära, goda mor, sade han, det förefaller mej nästan, som om du hade rätt. Jag kan nog inte vara någon annan än Abu Hassan. Jag måtte inte vara riktigt klok.

Men när han så kom att tänka på alla härligheterna i kalifens palats: de strålande salarna, där han varit härskare, alla visirerna och emirerna, som hade legat på knä för honom, Månstråle, Silkestass, Rosenknopp och alla de andra, som passat upp honom, började det åter gå runt i hans huvud.

— Men jag *är* kalifen, utbrast han med dundrande stämma och slog näven i bordet. Jag ska lära dej, din gamla häxa, att visa vördnad för alla rättrognas härskare.

Och han tänkte rusa emot modern för att ruska henne. Men då slog plötsligt den rätte kalifen undan förhänget och stod där framför Abu Hassan i sin kungliga prakt med kalifmanteln hängande från skuldrorna.

Vid denna syn blev Hassan som förstenad. Han

såg ögonblickligen, att detta var Harun al Raschid, de rätttrognas verklige behärskare, och hans egen förmätenhet att vilja uppträda som kalif kom honom att rysa av skräck. Han förstod, att det var Harun al Raschid som stod framför honom, men han kände också igen köpmannen från Stambul, som hade gästat hans hus. En aning om hur saken förhöll sig for genom hans huvud.

Utan ett ord föll han slutligen på knä med händerna knäppta och lyfta mot kalifen.

— Stig upp! sade Harun al Raschid och hjälpte honom vänligt att resa sig. Du har ingen orsak att be mej om nåd. Tvärtom är det jag, som måste be dej

om förlåtelse, för att jag har skämtat med dej.

Och han berättade, hur han fått lust att uppfylla Abu Hassans önskan att en dag regera som kalif. Kalifen hade haft stort nöje av att bevittna hans uppträdande som de rättrognas behärskare.

— Ja, tack ska du ha för hjälpen, slutade han och tryckte Hassans hand. Det är riktigt skönt att få vila sej från regeringen en hel dag, i synnerhet när man har en ställföreträdare, som sköter sysslan så bra som du gjorde. Men det värsta är, att jag inte längre tror mej kunna vara din hjälp förutan. Nåja, inte precis för att regera, för det kan nog jag med, men för att hålla glädjen vid makt i mitt gamla palats.

Och därmed bjöd han Hassan att flytta till honom och ta sin mor med sig.

En hel våning inreddes åt dem i det kungliga slottet, och Hassan levde hela sitt liv lycklig och glad i närheten av sin höge beskyddare. Han muntrade upp kalifen med sitt glada lynne och solade sig i hans nåd. Men den lyckligaste dagen i hans levnad var dock den, då han var kalif och fick skipa rättvisa över orättfärdiga människor och falska vänner.

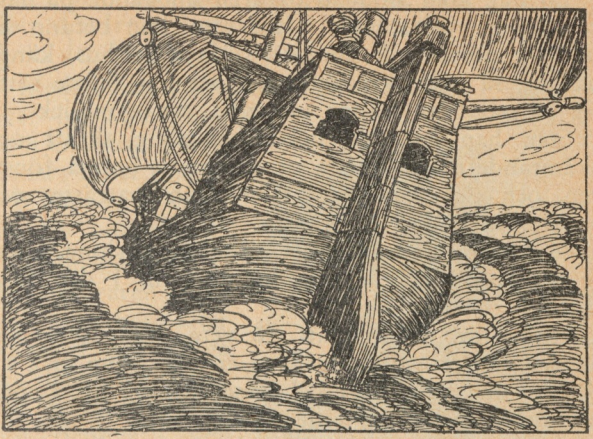

SINDBAD SJÖFARAREN

Under kalifen Harun al Raschids regering levde i Bagdad tvenne män, som båda hette Sindbad. Den ene var en fattig bärare, som genom tungt släp förtjänade ett knappt bröd åt sig och sin familj. Den andre var sjöfarare och den rikaste mannen i hela staden.

Hans palats glänste av guld, silver och sirater. Där stänktes rosenvatten i alla rummen och röktes med den finaste rökelse, fast det kunde ha varit nog med doften av de otaliga blommor, som prunkade i kristallvaserna och hängde i girlander kring väggarna. Och fast gemaken var flera än någon kunde hålla räkning på, var de ändå för få för att rymma den rike mannens alla skatter.

En dag kom Sindbad bäraren knogande på några väldiga järnstänger. Just som han befann sig utanför porten till Sindbad sjöfararens hus, kände han sig så trött och medtagen, att han måste sätta sig på palatsets trappa och vila ett ögonblick.

Som han satt där, hörde han sång, skratt och skämtande röster tränga ut genom de öppna fönstren, och de läckraste dofter från maträtter och frukter kittlade i hans näsa.

— Det måste vara stort gästabud därinne, tänkte han, och det går nog muntert till i det fina, ståtliga palatset.

Han blev nyfiken att få veta, vem som var ägaren, och frågade slutligen en slav, som gick av och an och bara hade till sysselsättning att öppna porten för alla som ville ut eller in.

— Vet du inte det? frågade denne och sträckte på sig. Är du så okunnig, att du inte har reda på, att palatset tillhör den ryktbare sjöfararen herr Sindbad, som har seglat över alla hav, känner alla länder och på sina resor samlat ofantliga skatter?

— Sindbad, upprepade bäraren, tittade mörkt upp på det präktiga slottet och sedan ner på järntackorna, som gjort hans axlar såriga och ömma. Sindbad heter jag med, och en människa är jag som han, men annars har ödet delat ganska olika mellan oss. Bara arbete, släp och lidande åt den ene, och bara lycka, rikedom och sorglöshet åt den andre!

Han tänkte med bitterhet på, hur han strävade och slet ont för att skaffa ett tarvligt kornbröd åt sig och sina barn. Han jämförde sig med den rike mannen där uppe, som utan bekymmer levde glada dagar från morgon till kväll. Han grämde sig

över, att oförtjänt fattigdom så ofta blev den enes lott och oförtjänt rikedom den andres.

Medan han ännu satt och grubblade över livets mening, kom en grant klädd tjänare ut ur porten och bugade sig högtidligt för honom.

— Min nådige herre, sjöfararen Sinbad, sade han, låter hälsa er och fråga om det skulle roa er att se hans palats och deltaga i den fest han ger för sina vänner. I så fall ber han er vara så god och följa mej.

Bäraren blev så förundrad och förskräckt, att han inte trodde sina öron. Han begrep inte anledningen till denna inbjudan. Men då tjänaren än en gång upprepade sin herres hälsning, steg Sindbad upp lade sin börda i pelargången och följde darrande sin ledsagare. De gick genom en lång rad praktfulla rum och kom slutligen till en stor sal, smyckad med konstverk och dyrbarheter. En springbrunn spred behaglig svalka, och kring väggarna ledde trappsteg upp till svällande divaner, där gästerna låg, medan slavar bjöd omkring utsökta rätter och gnistrande vin.

— Härligare kan det inte vara i paradiset,

tänkte bäraren, bländad av all denna glans och prakt.

Och han kastade sig ner på golvet framför en man med milda, vackra ögon och silverlockigt skägg.

Med älskvärdhet och godhet bjöd husets herre bäraren stiga upp, hälsade honom välkommen och bad honom sitta ner bredvid sig. Sindbad lydde, fast han kände sig så uppfylld av vördnad för den ståtlige mannen med det ädla, värdiga utseendet, att han knappt visste, hur han skulle våga närma sig honom.

Slavarna nalkades på en vink av sin herre och serverade Sindbad bäraren samma läckra rätter och samma ljuvliga drycker som de andra gästerna. Bäraren övervann sin skygghet och lät sig väl smaka. Men när han var mätt, sade den rike mannen:

— Nå, min käre vän, du, som heter Sindbad som jag, skulle du inte nu för mej och mina gäster vilja upprepa de ord du uttalade vid min port och som jag händelsevis kom att höra, när jag nyss stod vid fönstret.

Då rodnade bäraren, blev pinsamt förvirrad och stammade fram ursäkter, så gott han kunde.

— Förlåt mej, herre, sade han, när en människa är nedtyngd av släp och fattigdom, vet hon ibland inte vad hon säjer.

— Ja, du behöver inte skämmas för dina ord, svarade Sindbad sjöfararen och log vänligt mot honom. Du trodde att jag var en lyckans guldgosse, och när du tänkte på, hur tungt du själv måste arbeta för ditt bröd, gjorde jämförelsen dej bitter. Det var ju helt naturligt. Men jag lät kalla

upp dej för att berätta dej om mitt liv och hur jag har förvärvat den rikedom du avundas mej. Då får vi sedan höra, om du tycker, att jag skaffat mej den utan möda och att mitt liv bara varit en dans på rosor. Även ni, mina ärade gäster och bröder, tillade han, vänd till det övriga sällskapet, skulle kanske ha lust att höra berättelsen om mina sju resor med alla märkliga äventyr.

Vännerna svarade med glädje ja, och Sindbad sjöfararen befallde sina slavar att låta föra bärarens järnstänger dit de skulle. Så började han berätta.

— Ni vet, sade han, att min far var en mycket förmögen köpman. Han dog, medan jag ännu var ett litet barn, och lämnade mej ett stort arv. Men sedan jag vuxit upp, minskades det hastigt, för jag var en nöjeslysten yngling, som levde om med glada kamrater, som om var dag hade varit den sista. Det dröjde inte länge, förrän jag såg botten på min penningpung. Jag hade emellertid blivit led på mitt sysslolösa liv, och då jag en dag satt och grubblade på min framtid, rann mej skaldens ord i minnet:

"Den som önskar sig pärlor måste dyka ner i havets djup. Men den som söker lyckan — utan att vilja anstränga sig för att nå den — förspiller sitt liv med fåfängt sökande."

Med ens sprang jag upp, för jag hade fattat mitt beslut. Jag skulle inte längre förspilla min tid i fruktlös overksamhet. Utan att betänka mej sålde jag det lilla jag hade kvar av gods och ägodelar, köpte handelsvaror för de pengar jag fick in, reste till Balsora och gick tillsammans med

flera andra köpmän ombord på ett fartyg i hamnen för att gå till sjöss och driva byteshandel. Så började

Min första resa.

Allt gick väl i början. Vi seglade ut för god vind, och på vart ställe, där vi lade till, gick jag i land, sålde, bytte, köpte och skördade ganska stor vinst, så att min förmögenhet växte betydligt. Jag gladde mej åt att inom kort kunna fara tillbaka till Bagdad för att slå mej till ro och njuta av mina skatter.

Då fick vi en dag i sikte en vacker, obebodd ö, som inte höjde sej mycket över vattenytan. Där fanns inga berg eller höga träd, men marken var betäckt av den ljuvligaste grönska, rosenbuskar blommade i mängd, och deras dofter slog lockande emot oss.

Vi trodde, att denna ö hade stigit ur havet jämförelsevis nyss, eftersom där bara växte buskar men inga träd. Vi blev nyfikna och satte ut båtar från skeppet. Några av oss steg i dem och lät ro oss till den märkvärdiga ön, gick omkring och beskådade de härliga blommorna, som vaggade för vinden, och så dukade vi upp mat, som vi hade tagit med oss från fartyget.

Vi sprang till stranden.

1000 och en natt: 2: 4

Kocken behövde eld för att värma några av rätterna och tände en brasa av drivved. Vi satt allesamman omkring den, skämtade och åt och kastade oupphörligt ny ved i lågorna, för det var tidigt på året och ännu något kyligt i luften. Värmen från det flammande bålet kändes behaglig.

Men plötsligt märkte vi, att marken skälvde under oss. Den gungade. Den gick nästan i vågor, och i detsamma hörde vi rop från skeppet.

Yra i huvudet sprang vi upp och såg då kaptenen stå på däcket och vinka åt oss det ivrigaste han kunde.

— Ge er av på ögonblicket! skrek han. Det är ingen ö ni befinner er på utan en av de ofantliga valfiskarna, som har gått upp och lagt sej att sova på en sandbank. En sådan kan sova femtio år i sträck, men nu håller han på att vakna, för elden kittlar honom i ryggen. Han ruskar redan på huvudet och vippar med fenorna. Skynda er, i himlens namn!

Vi sprang till stranden så fort benen kunde bära oss, och där såg vi någonting i vattenbrynet, som reste sej och slängde och slog som segel för vinden. Det var förstås fenorna, men vi hann inte se närmare på dem, ty i detsamma välte hela ön med rosenbuskarna och elden och oss ner i havets djup.

Några av oss kom upp igen, däribland jag, och från skeppet sattes det ut båtar för att rädda oss. Men just som man skulle dra upp mej, kom en väldig våg och spolade mej långt bort. De andra trodde, att jag gick till botten, ty sedan jag försvunnit, såg de mej inte dyka upp igen. När de hade sökt efter mej en stund, hissade fartyget segel och fortsatte sin kurs.

Jag hade emellertid fått tag i en planka och höll mej uppe, så gott jag förmådde. Ångesten grep mej, då jag märkte, att skeppet seglade ifrån mej och att jag var ensam kvar och kämpade med vågorna. Men i nästa sekund fick jag annat att tänka på. En fisk stor som en roddbåt och med ett huvud som en ugglas dök upp tätt intill mej, och på andra sidan såg jag ett ännu väldigare sjö-odjur, som hade snabel som en elefant.

Jag trodde jag var förlorad, och det var mindre för att försvara mej än av fasa som jag slog ifrån mej med armen. Men då blinkade ugglefisken med sina runda ögon och for baklänges, och elefantodjuret drog in snabeln som en snigel sina horn. De tycktes bli lika rädda för mej som jag var för dem.

Efter en liten stund dök de upp igen bredvid mej, för de kunde inte styra sin nyfikenhet utan måste se, vad jag var för en ovanlig fisk. Men jag behövde bara peka med ett finger mot dem, så var de borta.

När de for där fram och tillbaka, gjorde de emellertid stora vågor och rullade mej på så sätt vidare och vidare hela kvällen och hela natten. Jag var nästan sanslös av ansträngning och ängslan, och jag skulle nog inte ha hållit ut lång stund till, då morgonen äntligen bröt in och jag fick syn på en klippig strand framför mej. Odjuren var fortfarande bakom mej, och jag välsignade dem för det, ty de drev mej närmare och närmare stranden. Till sist kom jag så nära klipporna, att jag kunde fatta tag i några nedhängande trädrötter, och med uppbjudande av mina sista krafter klättrade jag upp och var räddad.

Jag slog ifrån mej med armen.

Länge låg jag där på marken, innan jag hade hämtat mej så mycket, att jag kunde resa mej, men då kände jag, att jag inte kunde stå. Medan jag flöt omkring på plankan, hade fiskarna gnagt av köttet på mina tår, utan att jag i min ångest märkt det. Därför måste jag nu krypa fram på händer och knän för att söka efter någonting, som kunde stilla min hunger och törst.

Snart fann jag några frukter, som jag glupskt slukade. Och sedan jag längre uppåt landet träffat på en källa med sött vatten, lade jag mej dödstrött ner och somnade.

Då jag vaknade, stod en högrest, svartmuskig man bredvid mej. Han hade ruskat mej och ruskade mej alltjämt.

— Vem är du, och hur har du kommit hit? frågade han.

Jag berättade för honom mina öden och bad sedan att få veta, vem han var och var jag befann mej.

— Du befinner dej på en öde ö, sa han. Det är rent tillfälligt här finns människor. Jag är stallmästare hos kung Maharaja, härskare över havsöarna, och har bara kommit hit med mina slavar för att se till kungens hästar, som går här på bete, och hämta hem de ädlaste. Du har tur, för hade du kommit hit i morgon, skulle du inte ha träffat en levande själ, och vem vet, när du då hade kommit härifrån. Det är långt till bebodda trakter.

Vänlig och medlidsam stödde han mej och hjälpte mej bort till en grotta, som var inredd till ett slags bostad. Flera slavar sysslade däromkring med en stor hästhjord. Man gav mej mat och dryck och lät mej åter vila. Tidigt följande mor-

gon inskeppade sej stallmästaren med mej, slavarna och hästarna på ett fartyg, som låg för ankar i en av öns vikar, och efter flera dagars resa anlände vi till kung Maharajas huvudstad. Stallmästaren förde mej till kungen. Jag fick berätta om mitt äventyr och min underbara räddning. Han gav mej kläder och bostad samt visade mej mycken vänlighet.

När jag en tid hade vistats i hans närhet, gick han till och med så långt i sitt ädelmod, att han utnämnde mej till uppsyningsman över havskusten, och jag skötte mitt ämbete så samvetsgrant, att jag åtnjöt hans fulla förtroende.

Men efter en tid började jag plågas av hemlängtan och gick ofta omkring vid hamnarna för att fråga efter något fartyg, som ämnade sej till Balsora. Då såg jag en morgon ett rikt lastat skepp lägga till, och när sjömännen kom i land, hörde jag dem ropa ut varor till salu, som hade tillhört en drunknad köpman.

Jag trängde mej fram, för jag tyckte mej känna igen både skeppet och besättningen, och frågade så, vad den drunknade hette.

— Han hette Sindbad, svarade kaptenen, som just stod på landgången, och jag säljer hans kvarlåtenskap för att sedan lämna pengarna åt hans släktingar i Bagdad.

Och så berättade han om den vackra ön, där köpmännen hade gått i land, gjort upp eld och ätit sin festmåltid, och hur den börjat gunga och vagga.

— Och du stod på skeppsdäcket och ropade åt oss, att det var en fisk, avbröt jag.

Men då stirrade både kaptenen och sjömännen på mej, häpna av förvåning, och på en gång utbrast de:

— Hur vet du . . . ?
— Därför att jag är Sindbad.
Då blev de ännu mer förvånade. Medan jag berättade mina öden, skockade sej hela besättningen omkring mej, och när jag hade slutat, omfamnade kaptenen mej och lyckönskade mej till min räddning.

Men strax därpå såg han misstroget på mej och och drog sej tillbaka.
— Bara du nu är den rätte, sa han. Världen är full av bedrägeri, och eftersom jag redan hunnit berätta både namnet och hela historien, innan du sa något, så kan du ju mycket väl låtsas vara Sindbad bara för att komma åt hans varor. Och, vid Allah, vi såg allesamman, hur han drunknade i havet.

För att skingra hans misstroende räknade jag då upp allt, vad mina varupackar innehöll. Man tog fram dem och öppnade dem, och när det visade sej, att jag hade talat sanning, överlämnades de åt mej. Kaptenen omfamnade mej ännu en gång och bad om förlåtelse för sin klentrogenhet.

Men jag tackade honom. Han hade ju bara gjort sin plikt.

Så valde jag ut de förnämsta av mina dyrbarheter, gick med dem till kung Maharaja, anhöll, att han i nåder ville ta emot dem som ett ringa tacksamhetsbevis för alla välgärningar han bevisat mej, och berättade, genom vilken märkvärdig ödets skickelse de åter kommit i mina händer.

Kung Maharaja tog nådigt emot mina skänker och gav mej i gengäld ännu vackrare gåvor. Så sa jag honom farväl och begav mej ombord på skeppet från Balsora.

Under hemresan fortsatte jag min byteshandel och förökade ytterligare min vinst, så att jag vid min återkomst till Bagdad var lika förmögen som under mina storhetsdagar. Jag köpte igen mitt hus och levde glada dagar, tills mina skatter ånyo förminskades och jag, glömsk av mina lidanden, började tänka på en andra resa.

Men om den hinner jag inte berätta i kväll. Vill ni därför, mina vänner, komma tillbaka i morgon och gästa mitt hus och äta vid mitt bord, så ska ni få höra fortsättningen på mina äventyr.

Sindbad sjöfararen gav därpå Sindbad bäraren hundra sekiner och bad honom särskilt att komma igen.

Denne gick, utom sig av glädje över gåvan, men nästan ännu lyckligare vid tanken på att åter få

höra Sindbad sjöfararen berätta. Och nästa dag försummade han minsann inte att infinna sig i rättan tid, klädd i en vacker dräkt, som han köpt för en del av de pengar han hade fått av sin välgörare.

När alla var mätta och belåtna, gav Sindbad sjöfararen tecken att taffelmusiken skulle tystna, och fortsatte så att berätta.

Min andra resa,

sade han, hade också Balsora till utgångspunkt. Jag hade försett mej med nya varor och gick ombord på ett skepp, som skulle segla till fjärran länder. Vi hann till vår bestämmelseort utan några äventyr, och jag och de andra köpmännen fick god avsättning, vi lyckönskade oss till vår vinst och lade till överallt, där det fanns någon hamn. Men en gång dröjde det flera dagar, innan vi kom till någon hamnplats, och när vi då seglade förbi en kuststräcka, som tycktes tom på människoboningar men rik på örter och fruktträd, rodde jag och flera med mej i land för att hämta dricksvatten och sträcka på benen.

Vi gick av och an och såg oss omkring, åt av frukterna och drack av det härliga vattnet. Men jag tröttnade före mina kamrater, satte mej ner för att vila och smaka på min matsäck. Plötsligt överfölls jag av en sådan sömnlust, att mina ögon slöt sej. Innan jag visste ordet av, hade jag somnat, och jag sov så hårt, att det redan var kväll, då jag vaknade.

Jag såg inte en skymt av mina kamrater, och

till min förtvivlan märkte jag, att skeppet också var borta. Jag sprang omkring på stranden, ropande och skrikande, fast jag visste, att ingen kunde höra mej.

Så småningom lugnade jag mej i alla fall och gick upp på en höjd för att få ett begrepp om, var jag befann mej, och kanske få syn på ett hus eller en seglare på avstånd. Ingenting sådant syntes till, men långt borta såg jag ett underligt vitt föremål, som hade formen av ett ofantligt klot.

Jag trodde, att det kunde vara något besynnerligt tält, och så begav jag mej ditåt. Men då jag kom fram, fann jag, att det inte hade någon ingång och att det var glatt och halt på alla sidor, så att man inte kunde bestiga det och se närmare på det.

Medan jag stod där och undrade, fördunklades plötsligt den nedgående solen av ett stort, svart moln, som hastigt rörde sej över himlen och kom allt närmare. Slutligen sänkte det sej, och då såg jag, att det inte var något moln utan en oerhört stor fågel, som inte kunde vara någon annan än fågel Rock. Den for rakt ner mot mej, och jag tänkte, att den skulle svälja mej i en munsbit. Men den märkte mej inte alls utan lade sej bara helt stilla och beskedligt över det stora, vita klotet. Och då förstod jag, att det var ett ägg, som den skulle ruva.

Men även jag fick värme och tak över huvudet av den väldiga fågelns vingar, så jag inte behövde frysa om natten. Och medan jag låg där och hade det riktigt skönt, hittade jag också på ett sätt att låta fågel Rock hjälpa mej ifrån den obebodda

Jag såg ett föremål, som liknade ett ofantligt klot.

trakten, där jag säkert skulle ha förgåtts i min ensamhet.

Jag litade på att fågeln sov och inte skulle känna, vad jag gjorde, löste min gördel och band mej med den stadigt fast vid fågelns högra ben, som var så tjockt som en stor ekstam. Fågeln lade heller inte märke till det, ruskade bara på sej i sömnen, som om den hade blivit kittlad av en myra, och sov vidare.

Så fort dagen grydde, putsade fågel Rock sina glänsande fjädrar, sträckte på sej, och i ett nu for han som en pil upp genom luften, med mej fastsurrad vid sitt ben. Men han kände inte, att jag fanns, för han är stark nog att bära en elefant i vardera klon. Det gick så fort, att jag var nära att tappa andan. Jag darrade vid tanken på, att gördeln kunde brista, och jag greps av svindel.

Slutligen märkte jag, att det bar nedåt igen, och då skyndade jag mej att lossa knuten på gördeln för att kunna göra mej fri, så snart det behövdes.

I detsamma blev det dunkelt omkring mej. Vi for ner som i ett hål och hamnade i en fruktansvärt djup och trång dal, på alla sidor omgiven av skyhöga klippor. Just som jag kände fast mark under fötterna, knöt jag upp gördeln, så jag blev liggande på jorden. Och det var hög tid, för fågel Rock hade bara gripit en jättestor orm och flög genast bort igen.

Nu hade jag kommit lyckligt ner, och jag tackade himlen för den saken, men när jag såg

mej omkring, blev jag illa till mods. Klipporna reste sej kala och tvärbranta så högt upp i luften, att man inte skulle kunnat skilja en människa från en råbock, om hon hade stått däruppe. Och ingenstädes fanns det en stig eller ens ett fotfäste för att kliva upp.

Jag gick och sökte och sökte efter en utgång. Då upptäckte jag, att marken var beströdd med ett underligt grus, som vid närmare undersökning visade sej vara de härligaste diamanter, en del till storleken som grov sand, en del som ollon.

Men det gav mej ändå inte stor glädje, ty jag började förtvivla om att någonsin komma ur denna ödsliga klippdal, där det inte växte annat än några magra buskar och lite gräs. Och min oro och förskräckelse steg, då jag överallt i bergrämnor och under stenar såg väldiga ormar skymta fram. De vågade sej inte ut, så länge det var dager, för de var tydligen rädda för fågel Rock, men hur skulle det gå under natten?

När jag hade ätit av min matsäck, sökte jag åter igenom dalen för att skaffa mej ett gömställe och fann en tämligen stor klipphåla, där jag kunde krypa in. Så fort det skymde, lade jag mej i denna fristad och sköt en stor, flat sten för öppningen, så ormarna inte kunde komma in. Men hela natten hörde jag dem väsa och rassla över stenarna utanför, och då och då försökte en fasaväckande best sticka in huvudet i min håla. Jag såg ögonen glindra och den kluvna tungan röra sej av och an, och luften förpestades av hans giftiga andedräkt. Det var mej knappt möjligt att sova en blund. När det åter blev ljust och ormarna försvunnit, vågade jag mej ut ur mitt gömställe, men jag var så trött

En fasaväckande best.

och utmattad, att jag satte mej i gräset och somnade.

Jag hade inte sovit länge, förrän jag väcktes av en häftig duns och såg hälften av ett slaktat får ligga bredvid mej.

Varifrån kom det? Jag tittade uppåt klippspetsarna och tyckte, att några föremål rörde sej däruppe. Men avståndet var så stort, att jag inte kunde se, om det var människor eller djur. Strax därpå dansade emellertid ännu ett köttstycke ner, och i detsamma kom flera, märkvärdigt stora örnar flygande, slog ner på köttstyckena och flög upp med dem igen.

Då gick det upp ett ljus för mej. Ödet hade fört mej till den underbara Diamantdalen som man berättat så mycket om. Ryktet sa, att den skulle ligga i en svårbestiglig bergstrakt och att den var omöjlig att komma ner i. Men en del köpmän hade hittat på ett listigt sätt att få tag i en del av de rika skatterna. Varje år, då de stora örnarna, som höll till i trakten, häckade och fick ungar, drog köpmännen dit med en mängd får, slaktade dem och kastade de avskurna styckena ner i dalen. Diamanterna klibbade då fast vid det blodiga köttet och följde med uppåt, när örnarna grep det läckra lockbetet för att föra det till sina ungar. Men då fåglarna kom upp, klappade köpmännen i händerna, så att örnarna släppte sitt byte, eller klättrade också upp till deras bon, drev bort dem och tog diamanterna. Fåglarna fick gärna behålla köttet.

Jag blev hänryckt, då jag fick klart för mej, att ryktet var verklighet, och jag byggde genast en räddningsplan på rovfåglarnas glupskhet. Efter att ha plockat min matsäckspåse full av de vack-

raste diamanter jag fick fatt på, tog jag det största av köttstyckena och band det fast på ryggen med min långa gördel, lade mej så framstupa och väntade.

Om en liten stund hörde jag väldiga vingslag susa kring öronen. Ett par starka klor högg tag i köttstycket på min rygg, och så följde jag med upp i luften. Jag darrade av ångest, att min bärare skulle finna sin börda för tung och släppa mej, ty då hade jag ofelbart krossats mot klipporna. Men medan örnen mödosamt arbetade med vingarna, flög han allt högre mot den ljusa himlen. Jag såg bergstopparna under mej, och efter ännu ett ögonblick låg jag i ett stort bo mitt ibland en hop gapande örnungar.

De skrek och hackade mej med sådan iver, att jag hade all möda att övertyga dem om, att jag inte var någon vanlig stek, som de kunde pilla i sej så där utan vidare. Men medan jag försvarade mej med armar och ben, hörde jag andra skrik, som inte kom från någon fågel utan från en människa, och mellan trädgrenarna dök det upp en karl, som började överösa mej med de värsta okvädinsord.

— Din rackare, din hund, din eländiga tjuv! skrek han. Tänker du stjäla diamanterna ur mitt örnbo? Men jag ska ge dej, jag!

Han höjde en stor påk, som köpmännen brukade begagna för att skrämma bort örnarna från bona. Men jag kastade till honom köttstycket, som jag hade löst från ryggen.

— Var så god, där har ni, min gode man! sa jag. Och bara jag hinner ta fram, vad jag har i

fickan, ska ni få mer, eftersom ert köttstycke har räddat mitt liv.

Något blidkad men ännu misstrogen hjälpte han mej att klättra ner ur trädet. Sedan öppnade jag min matsäckspåse och bad honom välja vilken han ville ha av mina diamanter.

Men då han såg deras storlek och glans ryggade han tillbaka av häpnad och frågade, var jag hade fått dem ifrån, för deras make hade han aldrig sett. På köttstyckena kunde så stora tingestar inte fastna

Jag berättade då, hur både jag och min skatt

Jag försvarade mej med armar och ben.

hade kommit upp ur dalen. Han slog ihop händerna av förundran och förde mej med sej bort till de andra köpmännen, för att också de skulle få höra den underbara historien. Hans kamrater trängdes omkring mej, och jag måste förklara alltsamman om igen. Men de skakade på sina huvuden, för de hade svårt att tro mej. Först när jag visade dem mina diamanter, medgav de, att jag måste tala sanning, för sådana ädelstenar fanns inte någonstans i världen.

Jag gav dem allesamman var sin sten i present, men den köpman jag hade mött uppe i trädet, erbjöd jag så många han ville ha. Han tog likväl bara en av medelstorlek och påstod sej vara mer än nöjd med den, för den skulle göra honom så rik, att han skulle ha nog i hela sitt liv.

Under flera dagar stannade jag hos köpmännen på berget och njöt av deras gästfrihet. Men då deras köttförråd tog slut, begav de sej hemåt, och jag följde med dem, glad att få se mej omkring i deras land, som var berömt för många märkvärdigheter. Där fanns bland annat stora noshörningar, som brukade strida med elefanterna, och när de var som bäst i farten, kom ofta fågel Rock, tog dem, en i var klo, och förde dem med sej till mat åt sina ungar. Dessutom växte där det stora kamferträdet, som är så väldigt, att femhundra ryttare kan tumla om i dess skugga, och från vilket man får den dyrbara kamfern genom att göra ett hål högt uppe i stammen och låta saften rinna ut och stelna i skålar. Jag bytte mej till en del kamfer och en hel mängd andra saker för några av mina diamanter, gick ombord på ett skepp, som jag köpte i en av hamnarna, och seglade utan vidare äventyr

tillbaka till Balsora. Så återvände jag till Bagdad, där jag levde i prakt och härlighet på mina omätliga rikedomar, delade med mej åt de fattiga och gladde mina vänner med skänker.

På detta sätt förflöt en tid, men jag var ung och hade fått smak på äventyr, och så beslöt jag mej för att åter fara ut och se mej omkring. Men historien om denna färd gömmer jag till i morgon.

Gästerna tackade och tog avsked, och Sindbad sjöfararen gav åter Sindbad bäraren hundra sekiner och bad honom komma tillbaka följande dag. Bäraren infann sig punktligt, och när alla ätit, druckit och fröjdat sig åt dansen och musiken, började Sindbad sjöfararen åter berätta.

— Ja, sade han, nu kommer vi till

Min tredje resa.

Jag lade ner nästan hela min förmögenhet i lantegendomar, köpte en mängd varor för återstoden och skickade dem till Balsora för att lastas på ett avgående skepp. Sedan gick jag själv ombord på samma fartyg tillsammans med flera andra köpmän.

Vår resa gick i början ganska lyckligt. Väder och vind var gynnsamma. Vi besökte trakter, där vi aldrig hade varit förut, och vår goda tur följde oss. Men en kväll blåste det upp en storm så förfärlig, att ingen av oss hade varit med om maken. Utan att lyda roder drev skeppet omkring på havet under fyra dygn, och vi var ofta nära att förgås. På femte dagen var äntligen ovädret över,

och vi kastade ankar i ett sund mellan tvenne öar för att reparera fartygets skador.

Bäst vi låg där, fick vi på den ena ön se en mängd underliga små varelser, som av alla krafter sprang ner till stranden emot oss.

Vi ropade på kaptenen och pekade på pysslingarna. När han fick se dem, började han jämra sej i full förtvivlan.

— Allah vare oss nådig! utbrast han. Vi har kommit till ett ohyggligt ställe. På den ena ön bor de minsta människorna i världen, på den andra lever de största. Och lika farligt är det att råka ut för den ena sorten som för den andra. Jättarna har lyckligtvis ännu inte sett oss, men dvärgarna tycks ha gjort det. Får de tag i oss, så är vi förlorade; de är de starkaste små uslingar, som går på två ben.

Kaptenen lät genast sätta till segel och styrde ut igen. Men eftersom vinden hade mojnat, kom vi inte långt, och inom några minuter var vattnet i hela sundet betäckt av en myllrande massa små människor med rött raggigt hår. De hade snart hunnit upp oss, klättrade som kattor uppför skeppssidorna och översvämmade däcket utan att vi kunde hindra det. Den som försökte mota dem

kastade de sej över som vilddjur, bet honom, knäckte lemmarna på honom och slängde honom i havet.

Efter en liten stund hade de undersökt hela fartyget, öppnat våra varupackar, klätt ut sej i våra dräkter och sprang omkring, mumsande på våra sydfrukter. En av dem kastade om rodret och styrde mot jättarnas ö. När vi var helt nära, tvingade de både besättningen och passagerarna att stiga upp på relingen och slog och bultade oss, tills vi måste störta oss i vattnet och simmande rädda oss upp på den främmande stranden. Därefter vände vildarna åter fartyget, styrde mot sin ö och dolde skeppet på den sidan av kusten som inte var synlig för oss.

Emellertid hade vi ingenting annat att göra än ruska oss som våta hundar, torka våra kläder i solen och gå upp på ön för att se oss om efter något att äta. Att trakten var bebodd syntes tydligt på de breda stigar, som var upptrampade åt flera håll, och sedan vi hade vandrat uppför en brant backe, stod vi mitt framför ett kolossalt hus med en dörr mycket högre än porten till någon moské.

Vi gissade genast, att här bodde en av jättarna, och vår första tanke var att springa vår väg. Men så besinnade vi oss. Han skulle i alla fall få tag i oss och bli förfärligt ond, om vi tog några frukter eller annat, som tillhörde honom. Därför beslöt vi att gå in och be om gästfrihet. Kanske skulle han då bemöta oss hyggligt och hjälpa oss mot våra fiender, dvärgarna. Vi kunde ju erbjuda honom rika skänker av våra varor.

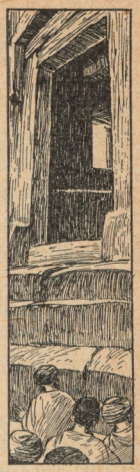

Lite modigare steg vi in genom den höga dörren och såg oss omkring i den ofantliga bostaden. I matsalen var bordet så högt och stort, att vi kunde ha byggt oss ett hus under det. För att komma upp på stolarna skulle vi behövt trappstegar, och i sängen inne i sovkammaren kunde ett helt regemente ha legat i syskonbädd. Men ingenstans såg vi till jätten. Han var inte heller i köket, men därute gjorde vi märkliga upptäckter.

I den ofantliga spisen glödde ännu kolen efter en stockeld, och en mängd väldiga stekspett stod resta mot muren. På ett av dem satt till och med kvar ett stort stycke kött, som vi uthungrade kastade oss över. Men vi förlorade snart aptiten, ty när vi tittade oss omkring, låg benknotor och huvudskålar efter människor undanslängda överallt i vrårna.

I detsamma hördes utifrån ett underligt dån. En av oss sprang ut för att se, om det var åskan, som mullrade, men han kom genast in igen.

— Det är ingen åska! skrek han. Det är jätten som kommer! Göm er! Göm er!

Vi sprang om varandra för att hitta ett kryphål och trängde oss till slut in under spisen bakom veden. Där hoppades vi att han inte skulle märka oss.

Vi satt och höll andan för att inte förråda oss, när jätten trädde in med så tunga steg, att hela huset darrade. Hans åsyn skrämde nästan livet ur

oss, så hiskelig såg han ut. Lång var han, så han räckte ända upp till taket, och tjock var han som den största tunna. Hans eldröda hår stod i vädret som piggsvinsborst. Hans öron liknade en elefants och hängde som stora skinnlappar ner på axlarna. Underläppen svällde, så den dinglade som en köttklump mot bröstet. Tänderna stod som betar ur munnen på honom, och mitt i pannan satt ett enda öga, stort som ett kopparlock och glödande som eldkol.

Så fort han hade kommit in i köket, gick han rakt fram till spisen, och då han såg, att man hade ätit av steken på spettet, blev han utom sej av raseri.

— Vem har naggat på mitt kött? skrek han.

Och så började han leta överallt i huset, drog fram möblerna och kastade dem tillbaka igen. Det var ett väsen, som om man skjutit med kanoner. Till slut kom han åter in i köket och brummade som tjugo björnar. Men så stannade han mitt på golvet, fnyste till och vädrade med sin valkiga näsa.

— Här luktar människokött! sa han.

Och hur han gick och vädrade med näsan kring väggarna och nere vid golvet, så fick han korn på oss, rafsade undan veden och plockade fram oss ur spiselhålan, den ena efter den andra.

— Åhå, era små kräk! gnisslade han, är det ni, som har kalasat på min stek! Men vänta ni, jag ska allt ta betalt!

Därmed tog han mej i nacken, satte mej på bordet och började klämma på mej överallt, som en slaktare gör, när han undersöker, om en kalv är lagom fet. Men han tycktes inte vara belåten med

mitt hull, för han grinade till, satte ner mej och tog upp en av mina kamrater i stället. Han klämde på honom efter samma metod.

Men denne gillades inte heller. Så gick det med allihop, tills det blev kaptenens tur. Han var en stadig och korpulent karl, och jätten smackade med tungan, så fort han fick honom mellan fingrarna.

Med en knyck vred han nacken av honom, som om han varit en höna, trädde honom på ett av de stora spetten och stekte honom över elden. När han var mjuk och mör, satte jätten sej mitt emot oss, åt upp vår olycklige vän till kvällsvard och slängde benen i vrårna.

Mätt och belåten låste han sedan igen porten, gick in i sängkammaren och lade sej att sova, så huset skakade av hans snarkningar.

Förlamade av skräck satt vi hopkrupna bredvid varandra, men till slut sansade jag mej och sa till mina kamrater:

— Att sitta här och jämra sej tjänar ingenting till. Det är bättre att försöka tänka ut något sätt att rädda oss. Nere vid stranden ligger fullt med drivved från förolyckade fartyg, och här finns rep att binda ihop dem med. Vi skulle lätt kunna göra oss en mängd små flottar och komma över till en annan ö. Det gäller bara att komma ut härifrån och laga, att jätten inte förföljer oss.

Jag satte mej att fundera, och både jag och de andra kom fram med en hel hop förslag, som vi måste förkasta, därför att de inte kunde utföras. Men så sprang jag upp och bad två av de modigaste männen följa med in i jättens sovrum. Vi måste först och främst tänka på att skaffa oss

dörrnyckeln, och jag hade sett, att jätten stoppat den under huvudkudden, när han lade sej.

Med stor försiktighet hjälpte jag de båda sjömännen att klättra upp på sängen vid huvudgärden och gömma sej mellan kuddarna. Min plan var att få jätten att resa på sej, så skulle de andra passa på och dra fram nyckeln. När de väl var dolda, kröp jag därför upp vid fotändan, lyfte på täcket, nöp människoätaren i stortån, så hårt jag kunde, och kilade undan i en blink.

Jätten satte sej halvvaken upp och kliade sej på tån utan att så noga tänka efter, vad det kunde vara som stört honom. Vips körde de båda sjömännen in armarna under kudden och drog åt sej den stora nyckeln. Vi väntade tysta, tills jätten hade lagt sej ner igen. Då firade vi oss ner, bar ut nyckeln mellan oss, och kamraterna dansade av glädje, när vi passade in den i låset och fick upp dörren.

Nu gällde det att skynda sej ner till stranden och bygga flottarna i månskenet och så upp igen för att hämta matvaror ur jättens skafferi, för annars skulle vi ha svultit ihjäl under färden.

Men då vi hade klättrat upp på en hylla och höll på att ta ner ett bröd, som var tre alnar långt, tappade vi det med en faslig smäll i golvet

— Vad nu, era små kanaljer! skrek jätten inifrån sängkammaren, jag ska ge er, jag, för att väsnas om nätterna och inte låta folk få sova!

Och bums kom han utklampande. Men vi hade i en faslig fart krupit samman i vår vrå, så vi låg alldeles stilla, då han stod i rummet. Jag och några andra snarkade allt vad vi orkade, så han trodde, att vi sov. Då plockade han upp brödet

Jag nöp människoätaren i stortån.

och tänkte väl, att det hade ramlat ner av sej själv. Men när han fick se dörren stå öppen, rev han sej i huvudet.

— Det var för märkvärdigt, sa han, jag tyckte ändå, att jag stängde den.

Så låste han den igen och tog nyckeln med sej in, men den här gången lade han den för säkerhets skull inte under huvudkudden utan på sängbottnen, kastade sej själv ovanpå bolstrarna och somnade lika tungt som förut.

Nu hade vi det sämre ställt än någonsin. Men då fick jag åter en idé och uppmanade mina kamrater att hjälpa mej. Min avsikt var att glödga ett spett och sticka det i jättens öga, så skulle vi kanske sedan lyckas komma undan, när han ingenting såg.

Sagt och gjort. Vi tände upp en duktig eld. Sex av oss höll ett av de största spetten över elden, tills det var rödglödgat, bar det sedan in i jättens kammare, klättrade upp på sängkanten och stötte det med förenade krafter i jättens enda öga.

Blod och vatten forsade omkring oss, och jätten störtade upp med ett så hiskeligt vrålande, att vi trodde trumhinnorna skulle brista. Han höll ena handen för pannan och famlade med den andra omkring sej för att fånga oss. Han förstod nog, att det var vi som var skulden till olyckan.

Men vi undvek honom skickligt, hoppade från plats till plats och slingrade oss alltjämt undan. Slutligen blev han så utom sej av smärta och raseri, att han inte längre kunde stanna inom fyra väggar utan sökte rätt på nyckeln, öppnade dörren och sprang ut, medan han ropade på hjälp.

Olyckligtvis hade han låst dörren efter sej och

tagit nyckeln med sej. Men nu, då vi var lämnade åt oss själva, tog vi ett av spetten och bände och bände i dörrspringan, tills vi fick ett hål stort nog för oss att krypa igenom. Inom några minuter var vi alla ute och sprang i full fart ner till flottarna, delade dem mellan oss, så vi blev tre på var flotte, och paddlade med brädlappar ut till sjöss.

Men knappt hade vi hunnit några famnar från land, förrän vi fick höra jättens vrålande, som ljöd allt närmare. Snart såg vi honom komma rusande till stranden, följd av två andra jättar, som tycktes vara hans släktingar. De liknade honom som ett par bär, så när som på att de båda hade sitt öga i behåll. Vår jätte tog upp ett klippstycke så stort som en lada och kastade det efter oss.

Men tack vare oss, såg han inte var vi fanns så det slog ner långt på sidan om våra farkoster, och vi hånade honom och skrattade åt honom så mycket vi orkade. Det var emellertid lite för tidigt att jubla, för strax därpå slungade de båda andra jättarna sina två klippstycken, stora som herrskapshus. De odjuren måttade bättre, och med brak och dån föll stenarna ner mitt ibland oss.

Alla flottarna utom min stjälpte, och de ombordvarande krossades eller drunknade. Bara jag och mina två kamrater, som befann oss längst ut, kom undan, och hur många klippblock jättarna än kastade efter oss, nådde de inte fram.

Under tre dygn drev vi omkring på havet utan något att äta eller dricka, ty det lilla förråd av livsmedel vi hunnit ta med oss från jättens bostad var snart slut. Men på fjärde dagen såg vi äntligen land, och sedan vi hade fallit på knä och tackat Allah för hans nåd, rodde vi med förenade krafter mot den efterlängtade stranden. Vi gick i land och fann, att vi hade kommit till en här-

ligt grönskande ö, där mogna frukter överallt vinkade i träden och klara källådror sorlade i bergsskrevorna. Men att trakten var bebodd, märkte vi snart. Sedan vi hade ätit av frukterna och läskat oss med källvattnet, började vi söka efter en skyddad sovplats.

Men ingenstans fann vi någon håla, där vi kunde lägga oss, och jag och en av mina kamrater höll just på att klättra upp i ett träd i brist på bättre tillflyktsort, då den andre kamraten kom störtande emot oss med uppsträckta armar, skrikande och halvkvävd av ångest:

— Rädda mej! Rädda mej!

I detsamma såg vi en förfärlig, vidunderligt stor orm slingra sej efter honom. Odjuret höll gapet öppet, och det var brett som en bakugn. Den kluvna gadden vaggade girigt utsträckt, och ögonen glimmade som ett par lyktor.

Vi andra var redan en god bit uppe i trädet. Jag skrek åt min kamrat att hjälpa mej, och vi böjde ner en gren mot den förföljde mannen.

— Hugg i! ropade jag.

Ögonblickligen grep han tag, vi släppte grenen, och där dinglade karlen i luften högt över det fasansfulla vidundret, som genast reste sej i vädret med halva kroppen, väste, vrängde på käftarna och snodde sej åt alla håll av ilska att ha gått miste om sitt rov. Vi hjälpte under tiden vår kamrat att klättra högre upp, men hela natten satt vi där darrande utan att få en blund i våra ögon, för ormen lämnade oss inte. Sedan han flera gånger varit halvvägs uppe i trädet, halkade han ner igen. Då lade han sej i ring omkring stammen och tycktes vilja vänta ut oss. När morgonen grydde,

låg han kvar, och ännu när det lidit långt fram på dagen, hade han inte rört sej.

Men plötsligt började hans ögon tindra, som om han skymtade ett rov. Han reste sej åter på stjärten, överkroppen vaggade fram och åter, och snart upptäckte vi anledningen. Ett stycke därifrån kom en elefant helt lugnt gående sin väg fram. Men ormen passade på honom, och just då elefanten skulle förbi vårt träd, kastade den lurande fienden sej över honom. Han slingrade sej runt elefanten med sin jättekropp och pressade ihop honom, så att den stackarn utstötte jämmerliga klagoskrin och segnade ner på knä. Inom några sesekunder var han krossad och låg i dödsryckningarna. Då släppte ormen sitt tag, ringlade ut sej igen och krälade segerglad med upplyft huvud flera varv omkring honom. Sedan började det odjuret slicka honom, tills han var alldeles våt och hal över hela kroppen, spärrade så upp sitt väldiga gap, som hade blivit ännu större än förut, och lät elefanten med huvudet först glida ner i sin mage.

Men detta var ett duktigt mål mat till och med för en jätteorm. Han låg nu stilla, alldeles oförmögen att röra sej, och det blev vår räddning.

— Följ med mej, sa jag till mina kamrater, så ska vi bereda honom en liten överraskning.

Och vi halade oss ner ur trädet, mitt för ögonen på honom, utan att han orkade göra något annat än se på oss. Med några språng var jag nere vid stranden och började lösgöra repen, som höll ihop vår flotte. De andra hjälpte mej, sedan de fått veta, vad jag hade i sinnet, och efter en liten stund var vi tillbaka igen hos ormen. Vi höll i

vardera ändan av repet och sköt det under hans hals, lagade så till en rännsnara och strypte honom, utan att han ens förmådde så mycket som vända på sej. Det var bara stjärten, som slog, och ögonen, som blängde, och så var han död.

Vi promenerade nu i lugn och ro omkring på ön, för vi övertygade oss snart om, att ormen inte hade några släktingar. Inte heller fanns det några andra vilda djur än elefanterna, som gick där i hjordar och visade sej fredliga som lamm. Frukter och kokosnötter var vår mat, och vi led ingen nöd, men det var dystert att tänka på, att vi säkert aldrig skulle återse vårt fädernesland.

En morgon, då jag gick nere vid stranden, fick jag syn på ett vitt moln vid horisonten, och strax därpå märkte jag, att det lilla molnet var ett skepp. Vi tog av oss våra kläder, viftade med dem och gjorde upp en rykande eld. Till slut lyckades vi bli upptäckta.

Skeppet styrde mot ön, vi togs ombord och blev bemötta med största vänlighet. Kaptenen var just på väg till Balsora, min utskeppningsort, och jag blev glad att snart få komma hem. Sjöresan gick också mycket fort, och efter att ha tagit ett hjärtligt avsked av mina räddare och mina olyckskamrater strövade jag en dag omkring i Balsora för att senare fortsätta färden till Bagdad.

Då träffade jag händelsevis på en man, som ämnade sej dit med tjugo kameler, på vilka han skulle forsla en mängd varor. Jag beslöt göra honom sällskap och gick för den skull med honom ner till ett skepp, varifrån han skulle lasta på sina varor. Då såg jag på en av packarna mitt eget namn, och när jag undersökte varorna, fann jag,

att de var mina egna, som jag hade förvärvat mej på min andra resa. Också skeppet kände jag igen. Det var fartyget, som seglade ifrån mej, när jag hade somnat in på ön, där fågel Rock höll till.

För att pröva kaptenens ärlighet gick jag fram till honom och frågade, vad det kunde vara för en Sindbad, som rådde om så många kistor och balar.

— Ack, käre herre, svarade han, de där sakerna tillhör en köpman, som en gång seglade med mitt skepp. Men han gick en dag i land på en ö tillsammans med flera andra resande, och då de återvände till skeppet var han inte med. Vi saknade honom inte, förrän vi var långt ute på sjön, och då var det omöjligt att segla tillbaka, för vi hade både vinden och strömsättningen emot oss. Och nu har han troligen omkommit. Därför skickar jag hans ägodelar till hans släktingar i Bagdad, så att de ska få sitt rättmätiga arv.

När jag märkte, att kaptenen var en hederlig karl, ställde jag mej mitt framför honom och sa:

— Se på mej, kapten, om ni inte känner igen mej!

Då såg han noga på mej och utbrast:

— Vid Allah, det är ju Sindbad själv!

Han tog mej i famn och bad mej om förlåtelse för sin försummelse. Sedan jag för säkerhets skull hade räknat upp innehållet i packarna, överlämnades de alla till mej. Därför kunde jag även efter denna resa återvända till mitt hem med ökade rikedomar.

Härmed slutade Sindbad sjöfararen att berätta för den kvällen. Han gav tecken åt musiken att spela, och gästabudet fortsattes ännu en stund.

Men innan Sindbad bäraren gick, erhöll han åter hundra sekiner och en inbjudan att komma igen dagen därpå.

Följande eftermiddag, sedan Sindbad sjöfararen förplägat sina gäster, fortsatte han sin berättelse.

Min fjärde resa,

började han, företog jag, sedan jag hade varit hemma några år och åter ledsnat på ett stillsamt liv. Men jag mindes mina olyckor under de förra resorna och beslöt denna gång att inte inskeppa mej i Balsora, för den orten tycktes mej vara en dålig utgångspunkt. Jag tänkte, att det kanske skulle bringa mej mera tur, om jag styrde kosan åt annat håll. Jag avreste därför till en persisk hamn, där jag gick ombord på ett skepp med alla mina handelsvaror.

De första dagarna gick allt väl, och jag prisade redan min lycka, då det helt oväntat blev en förfärlig storm. Vi litade dock på vår kapten, som var en skicklig sjöman och hade räddat sitt skepp ur många faror. Men stormen växte till orkan. Seglen slets i trasor, masterna gick över bord, fartyget höjdes upp på de skyhöga vågtopparna, sänktes ner i de avgrundsdjupa vågdalarna och drev redlöst omkring. Slutligen slungades det mot en klippa och gick i tusen spillror.

Men havet hyste medlidande med oss och kastade oss upp på stranden av en ö, där vi halvdöda blev liggande i timtal och bara långsamt hämtade så mycket krafter, att vi kunde resa oss och gå omkring för att skaffa oss någon föda. Det enda vi

Fartyget drev redlöst omkring.

fann var några omogna, sura frukter, men vi åt dem i alla fall och lade oss att sova under buskarna.

På morgonen rådslog vi om vad vi skulle företa oss. Vi kom överens om att tillsammans gå uppåt landet för att försöka träffa på människor, som, att döma av åtskilliga tecken, tycktes finnas i trakten. Då vi hade vandrat ungefär en timme, kom också en skara vänligt leende negrer emot oss och välkomnade oss på bästa sätt.

De tog oss med sej till sina hyddor, bad oss sitta ner och ställde genast en stor kittel på elden för att laga en måltid åt oss. Men när maten var färdig och en grinande, avskyvärd gammal negergubbe satte den framför oss, luktade den så illa, att jag trots min hunger inte förmådde äta en bit. Jag varnade också mina vänner, för jag trodde, att negrerna hade lagt gift i maten. Men kamraterna var så utsvultna, att de inte frågade efter annat än något att sticka i munnen, och trots mina böner slukade de fatets innehåll på ett par minuter.

Följderna visade sej snart. Deras ansikten fick ett slött uttryck, och med fåniga blickar satt de och stirrade framför sej utan att kunna svara på mina frågor. De hade blivit vansinniga av den besynnerliga maten. Men när negrerna såg hur det var fatt, började de dansa och hoppa omkring oss och föste ut oss i ett stall, där de stängde in oss, sedan de först hade gett oss stora skålar ris med kokosnötolja att äta. Mina kamrater kastade sej med lika god aptit över denna föda. De tycktes inte ha någon tanke på annat än att äta, men jag kunde inte heller nu förtära mycket, fast den nya

maten inte hade samma vedervärdiga lukt som den första. Jag undrade, vad det skulle bli av oss och vad som var meningen med allt detta.

I flera veckor hölls vi fängslade, men det oroade inte alls mina vänner. De blev bara allt fetare och fetare och allt slöare och slöare. Jag däremot magrade nästan till ett skelett.

Då kom en dag några av negrerna och tittade och kände på mina kamrater. Mej slängde de föraktfullt undan i ett hörn. Så valde de ut tre av de fetaste köpmännen och motade ut dem som man motar ut svin, och sedan såg jag dem aldrig mer. Ett par dagar senare upprepades samma sak. Ytterligare tre valdes ut och fördes bort, utan att jag fick veta vad som hände dem. Men av allt mitt grubbel över vår hemska belägenhet hade jag blivit så mager och tunn som en bräda. Jag tänkte, att jag möjligen kunde tränga mej ut genom fönstergluggen i vårt fängelse, och det var nära att jag lyckats.

Nu tog jag upp min fickkniv och täljde och täljde, tills jag en natt fick gluggen tillräckligt stor. Då knuffade och puffade jag mina olyckliga kamrater för att få dem att vakna.

— Kom, sa jag, så ska jag rädda er alla.

Men de stirrade bara på mej utan att begripa, och till slut måste jag ensam krypa ut. Förresten hade de säkert varit för feta för att kunna följa mej, och med svidande hjärta måste jag lämna dem.

Jag sprang allt vad jag orkade hela natten, livnärde mej dagen därpå med örter och gömde mej i skogarna av fruktan att råka ut för flera negrer. Men på tredje dagen efter min flykt fick jag på avstånd se några vita män, som gick och samlade in peppar. Full av glädje skyndade jag till dem och berättade vad som hade hänt mej. Jag talade om, hur det hade gått för mina stackars kamrater och att jag inte visste, vad man slutligen gjort med dem.

Pepparinsamlarna slog ihop sina händer.

— Vid Allah, sa de, du måtte vara en listig man, som har undgått dessa förfärliga svartingar. Du ska veta, att de är människoätare, och de gör sina offer vansinniga bara för att lättare kunna göda dem. Dina kamrater är förlorade. Dem ser du aldrig mer.

Jag stannade hos pepparinsamlarna, tills de var färdiga med sitt arbete. Sedan följde jag dem till deras land, och de förde mej till sin härskare, för att jag själv skulle få berätta min märkvärdiga historia för honom. Den intresserade honom så mycket, att han skänkte mej en ny vacker dräkt och lät mej stanna i sin närhet.

Det var ett underligt land jag hade kommit till, helt och hållet olikt mitt i avseende på seder och bruk. Bland annat upptäckte jag, att, fast man hade de präktigaste hästar, fanns det ingen, som kunde rida ordentligt, därför att man varken begagnade sadel eller stigbyglar. Jag uttalade min förvåning, men han begrep inte alls, vad jag talade om. För att visa kungen, vad jag menade, gick jag då till åtskilliga hantverkare, beskrev noga för dem, hur sadeln och stigbyglarna skulle se ut, och

när de var färdiga, gav jag dem åt landets härskare i present.

Han blev mycket nyfiken, hur de skulle användas. Jag lärde honom det, och snart tumlade han om på sin nu ordentligt sadlade häst. Han blev alldeles hänryckt och överhopade mej med nådebevis.

En morgon kallade han mej till sej, försäkrade mej om sin vänskap och sa, att han ytterligare ville bevisa den genom att ge mej en god och vacker flicka, sin egen brorsdotter, till gemål.

Denna ära kunde jag inte gärna avböja och hade heller ingen lust att göra det, eftersom jag hade hört den unga prinsessans skönhet och behag prisas av alla. Bröllopet firades med stor högtidlighet. Jag flyttade in i det ståtliga hus, som kungen hade låtit inreda åt mej, och levde länge i glans och härlighet med min hulda och sköna gemål, som jag höll mycket av. Det enda, som störde min lycka, var den hemlängtan som plågade mej. I hemlighet beslöt jag att fara hem och ta min gemål med mej, så fort tillfälle bjöds.

Då hände det en dag, att hustrun till min bäste vän där i landet häftigt insjuknade och helt hastigt dog. Jag blev mycket ledsen för hans skull, klädde mej i sorgdräkt och gick till honom för att visa mitt deltagande.

— Frid vare med dej, och må Allah förläna dej ett långt liv! hälsade jag, som bruket var där i landet.

Men den stackars mannen besvarade inte min hälsning. Han bara såg på mej så hjälplöst och sorgset, att det skar mej i hjärtat.

— Min vän, sa han, vet du då inte, att mitt liv

nu måste räknas i timmar och att jag inte får leva längre än till morgondagen?

Jag förstod inte, vad han menade. Jag trodde, att han var så förtvivlad över hustruns död, att han ansåg sitt liv slut, då hon var borta. För att trösta honom började jag tala ömma och lugnande ord. Men då förklarade han för mej, att vad han sagt var bokstavligt sant.

Där i landet var det sed, att när en man dog skulle hans hustru levande begravas med honom, och när en hustru dog, skulle hennes man levande begravas med henne.

— Så i morgon, klagade den arme mannen, är det sista gången solen skiner på mitt ansikte. Då kommer de att föra mej upp på Dödsberget, och när de hissat ner min hustrus lik, sänker de sedan mej i den stora graven, som slukar allt levande.

— Kommer de att göra detsamma med mej, om min hustru dör? frågade jag.

— Ja, säkerligen.

Denna underrättelse försatte mej i förtvivlan. Dagen därpå bevittnade jag, hur min vän under stora ceremonier verkligen blev levande begraven tillsammans med sin hustrus döda kropp. Jag kände mej så uppskakad, att jag gick till kungen och frågade, om även jag som främling var underkastad landets lagar och skulle begravas levande, om min hustru dog.

— Ja, min käre vän, sa härskaren, det hjälper inte. Du är gift med en landets dotter, och man måste alltid ta seden dit man kommer. Fast jag är rikets kung, måste också jag underkasta mej samma öde, så du får trösta dej med, att du inte är den ende, som hotas av faran.

Nu började en förfärlig tid. Hade jag förut varit rädd om min hustru, så blev jag nu så öm om henne, att jag aldrig vågade släppa henne ur sikte. Så fort hon led av den minsta lilla opasslighet, blev jag halvdöd av förskräckelse och skickade

efter alla läkare i staden. Jag såg själv efter, att hon inte fick äta för mycket och inte heller för lite, och det fanns ingen uppmärksammare äkta man än jag i hela landet. Från morgon till kväll var jag till reds med min hustrus kappor och schalar, och det var ingen, som såg den ena av oss, utan att den andra var med.

Men alla dessa försiktighetsmått tjänade ingen-

ting till. En vacker dag insjuknade min hustru i feber, och två dagar senare var hon död. Jag ropade på henne och skakade henne för att väcka henne, men hon öppnade aldrig mer sina ögon, och jag måste till slut inse, att hon hade lämnat mej för evigt.

Då satt jag som förstenad och kunde bara tänka:

— I morgon ska du begravas levande.

Om jag också hade försökt fly, skulle det ha varit omöjligt. Så snart det blivit känt, att min hustru var död, hade kungen för att hedra mej låtit omge mitt hus med sin livvakt. Det var bara att finna sej och avvakta sitt öde.

Dagen därpå firades min och min hustrus begravning med största möjliga ståt. Både jag och den döda kläddes i våra bästa dräkter och vackraste smycken. Sedan bärarna lyft upp likbåren, måste jag stappla efter den, följd av kungen och hela hans svit. Man ville trösta mej genom att bevisa mej riktigt lysande ärebetygelser.

Då vi efter en timmes vandring hade hunnit upp på toppen av Dödsberget, öppnade man en stor lucka, och den fasaväckande avgrunden gapade framför mej.

Vansinnig av förtvivlan vid denna syn kastade jag mej för härskarens fötter och bad honom låta mej få behålla mitt liv. Men fast han grät av rörelse för min skull, stod det inte i hans makt att hjälpa mej. Han uppmanade mej bara att vara stark och med jämnmod bära mitt öde.

Medan jag talade med kungen, hade min hustrus kropp blivit nedhissad, och bärarna grep nu tag i mej, släpade mej fram till hålet, pressade ner mej på en bår, där man förut ställt en vatten-

kruka och lagt sju små bröd. Och så hissades även jag ner i avgrunden.

Av förskräckelse förlorade jag sansen. Jeg vet inte, hur länge jag hade legat i dvala, då jag vaknade upp och blev medveten om min ohyggliga belägenhet.

Runt omkring mej låg en mängd halft förmultnade lik, och en fasaväckande stank gjorde det nästan omöjligt att andas. Jag önskade, att det åtminstone hade varit alldeles mörkt, så jag sluppit se något. Men en springa i bergväggen släppte in så pass mycket dager, att jag kunde skymta de hemska föremålen. Benknotor rasslade under mej, då jag rörde mej, och huvudskålar grinade emot mej med sina tomma ögon och vita tandrader.

— Och här är jag den enda levande, tänkte jag.

Men just i detsamma gled något halt över min fot. Det var en orm, som var ute på strövtåg. Och där hoppade en klibbig padda upp på min hustrus bår. En råtta, stor som en katt, satt och höll måltid i ett hörn, och ingen generade sej för mej; de visste, att jag tillhörde dem, om inte nu genast så snart nog.

Det tycktes mej också, som om jag hörde underliga ljud, kanske suckar från dem, som ännu inte var riktigt döda.

Men om en stund förstod jag, att det inte var suckar från mänskliga varelser utan läten från små rovdjur, som kalasade på de multnande krop-

parna. Jag såg deras ögon lysa i mörkret och hörde dem tassa och dra omkring benknotorna, som hundar brukar göra, när de äter.

Att jag inte blev vansinnig, kan jag ännu inte begripa. Jag slog mitt huvud mot klippväggarna i hopp om att krossa det. Jag tjöt som ett vilddjur och önskade mej döden. Emellertid somnade jag av utmattning men vaknade strax efteråt av att en råtta bet mej i handen. De avskyvärda djuren tyckte nu, att det kunde vara på tiden att försöka ett närmande. Ormarna krälade omkring mej, och paddorna hade blivit så förtroliga, att de hoppade upp på mina axlar.

Jag slog omkring mej allt vad jag orkade. Mina armar gick som kvarnvingar, och då var det också ett större djur, som skymtade förbi mej som för att fly. Kanske var det en hyena, som hade blivit skrämd av den ovanliga åsynen av en levande människa?

För att se vad det var för ett djur reste jag mej och skyndade efter. Det satt stilla, tills jag hade hunnit några steg, och jag såg två lysande ögon glimma emot mej. Men så tassade det kvickt undan och stannade ett stycke längre bort. Jag följde efter, och så gick jakten in i skrymslen och hörn.

Men plötsligt hejdade jag mej och stod stilla med klappande hjärta utan att längre tänka på det flyende rovdjuret. Jag hade sett en stråle av ljus nere vid marken.

Jag närmade mej långsamt ljusskenet, som blev allt starkare. Till min outsägliga glädje såg jag, att det kom från en öppning i berget, till hälften fylld med jord, där rovdjuret grävt sej en gång för att komma in i den stora gravhålan. Jag stör-

tade dit och lyckades verkligen tränga mej igenom.

Då jag åter befann mej ute i den rena, friska luften och såg den strålande solen, föll jag på knä och tackade Allah, medan tårarna strömmade. Sedan såg jag mej omkring.

Det stora havet låg framför mej, och jag befann mej på en sandig, ofruktbar strandremsa, på tre sidor omgiven av klippor. Den var alldeles otillgänglig från land. Jag insåg, att min räddning måste komma från något fartyg, och satte mej att vänta. Men havet låg blankt och tomt, och jag började känna en sådan gnagande hunger att jag trodde jag skulle förgås. Då kom jag ihåg vattenkrukan och de sju bröden, som jag hade fått med mej ner i graven. Med yttersta motvilja begav jag mej åter in i hålan, lyckades hitta vattnet och bröden, som råttorna försmått, åt genast lite och vände åter om. Eftersom jag nu gick med lugnare steg, såg jag mej mera noga omkring. Då märkte jag, att på marken bland benen låg glänsande smycken av gediget guld, prydda med de

kostligaste pärlor och juveler. Det var alla de dyrbarheter som de döda fört med sej på sin sista färd.

Jag kunde inte låta bli att ta några av smyckena i handen och beundra deras skönhet och glans. Några av de vackraste stack jag i gördeln och tog med mej. Det var ju numera ingen, som rådde om dem. Och så kröp jag ännu en gång ut ur hålan.

Så fort jag reste mej upp i fria luften, upptäckte jag en seglare på havet. Den styrde så nära stranden, att man ovillkorligen måste se mej. När jag tog av mej min turban och viftade med den, satte man ut en båt och hämtade mej. Lyckligtvis hade skeppet redan

besökt landets huvudstad och var nu på hemfärd, så jag behövde inte vara rädd för att man skulle utlämna mej åt invånarna för att begravas på nytt. Men av försiktighet sa jag, att jag var en vilsekommen främling, och talade inte om min historia, förrän vi var långt ute på havet.

Kaptenen hyste stort medlidande med mej och satte mej i land i en hamn, dit fartyg från Balsora brukade segla. Jag gav honom i stället ett av mina smycken och lyckades snart finna ett skepp, som förde mej hem. Den gången återkom jag till Bagdad med mindre rikedom än jag medfört från mina andra resor. Men i erfarenhet hade jag vunnit mer än någonsin, och nu föresatte jag mej att slå mej till ro för alltid och inte mera utsätta mej för sådana hemska äventyr. I ett par år stannade jag så hemma och förde ett glatt liv med mina vänner. Men hur det var, så kom reslusten igen, och om nästa resa får ni höra i morgon.

Sindbad sjöfararen nickade åt sina gäster, lät ge Sindbad bäraren hundra sekiner och bad både honom och de andra att följande dag gästa hans hus vid samma tid som vanligt.

Min femte resa,

fortsatte Sindbad sjöfararen, så snart han följande dag hade ätit middag med sitt sällskap, anträdde jag ombord på mitt eget skepp, som jag lät bygga och inreda som jag själv ville ha det, för jag ville göra mej alldeles oberoende och själv helt och hållet vara herre över mitt öde. Men inte heller detta räddade mej från farliga äventyr.

Eftersom fartyget var stort, kunde inte bara min last fylla det, och jag tog därför emot flera andra köpmän och deras varor. Vi seglade långt bort, sålde och köpte hos främmande folk, och allt gick oss väl i händer. En dag gick vi i land på den så kallade Rockön, där man trodde, att fågel Rock hade sitt bo. Men det tänkte vi inte på. Vår mening var bara att hämta friskt vatten och skaffa oss en promenad. Men bäst vi gick där på stranden, fick vi sikte på ett ofantligt, vitt klot, som låg i den mjuka sanden. Jag förstod genast, att det var fågel Rocks ägg, ty jag hade ju sett ett sådant förut.

Det tycktes vara nästan utkläckt, för det hade stora sprickor, och just som vi kom fram, knakade det i skalet, och ungen borrade hål med näbben, stack fram huvudet och tittade på oss med sina stora, blanka ögon,

Då tyckte köpmännen, mina kamrater, att de hade gjort ett rart fynd. Utan att bry sej om mina varningar tog de sina yxor och slog sönder skalet, drog ut den hjälplösa, stackars ungen, högg honom i stycken, gjorde upp eld och stekte honom.

Men knappt hade de satt sej att äta, förrän jag såg två mörka moln närma sej vid horisonten. Jag förstod med förskräckelse, att det måste vara de båda gamla Rockfåglarna. Våra liv svävade säkert i största fara, om vi var kvar, då föräldrarna upptäckte, vad vi hade gjort med deras unge.

Jag varnade genast kamraterna för faran. Vi flydde till skeppet, allt vad fötterna kunde bära oss, och lyckades också hinna dit ut. Men det var ändå för sent. Medan vi seglade bort, hörde vi de stora fåglarnas gälla klagoläten. De flög runt stället, där deras ägg legat. De kretsade kring vårt över-

givna läger, gav slutligen till ett ursinnigt skri och dök blixtsnabbt ner mot marken.

Jag drog en suck av lättnad; jag hoppades, att de inte märkt oss utan på nytt var i färd med att jaga. Men jag hade bedragit mej. I samma minut höjde sej åter de jättelika fåglarna. De hade var sitt väldiga klippblock i klorna, och med ett par vingslag var de rätt över mitt skepp.

Då släppte den ena sitt klippstycke, men styrmannen, som märkt vad de hade i sinnet, kastade om rodret, så blocket förfelade sitt mål och föll ner tätt bredvid oss. Det åstadkom en sådan djup virvelgrop i vattnet, att man kunde se ända ner till havsbottnen.

Men den andra fågeln hade sitt klippstycke kvar, och innan vi hunnit hämta oss från vår förfäran, släppte han det över oss. Styrmannen hann inte vända, och det träffade fartyget midskepps med hela sin tyngd. Skrovet splittrades i småstycken. Alla som var ombord krossades eller förgicks i

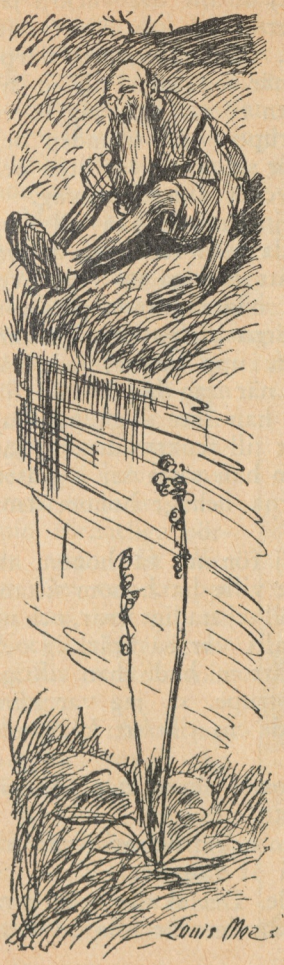

vågorna utom jag som stått i förstäven och vid fartygets förlisning gripit tag i en mast.

På så sätt fick de hjärtlösa köpmännen skörda lönen för sin grymhet mot den värnlösa fågelungen, men de drog med sej flera oskyldiga i sin olycka.

Vad mej beträffar, så flöt jag i land på en ö, som tycktes mej den härligaste i världen. När jag hade vilat en stund i det höga, mjuka gräset, gick jag och såg mej omkring och tyckte, att jag befann mej i den skönaste lustgård. Palmerna vajade med sina höga kronor, gyllene frukter skimrade överallt i träden, och mogna druvklasar vinkade lockande, till hälften gömda under sina blad. Över den friska gräsmattan, prydd med de underbaraste blommor, dansade en silverglänsande bäck. Fåglar sjöng, och lysande fjärilar fladdrade omkring.

Jag gick och gladde mej åt allt det vackra jag såg, åt av de läckra frukterna och sov under natten i det doftande gräset. Men morgonen därpå strövade jag längre, och när jag kom till en ny bäck, något bredare än den förra, fick jag se en gammal man sitta hopkrupen vid stranden och stirra helt hjälplöst framför sej. Han var liten och torr och tycktes vara mycket ålderdomssvag.

Då han fick syn på mej, vinkade han till mej. Han tycktes inte kunna tala utan tecknade åt mej med sin vissnande hand, att han gärna ville över bäcken för att komma åt några granna persikor.

Naturligtvis ville jag gärna hjälpa den stackars orkeslöse gubben. Jag lyfte upp honom och bar honom över bäcken, men när jag böjde mej för att sätta ner honom, ville han inte stiga av. Jag tänkte han ville ända bort till fruktträden, så jag tecknade åt honom, att om han satte sej i gräset, skulle jag plocka persikorna och ge honom dem. Men han satt kvar.

Då skakade jag på mej för att få honom att begripa, att jag inte längre ville ha honom sittande på min hals. Men han höll sej stadigt kvar, och nu märkte jag, att han inte alls var så bräcklig och svag som han såg ut. Tvärtom hade han riktiga jättekrafter, klämde min strupe, så jag var nära att kvävas, och gav med ens till ett kraxande skratt.

— Hopp, hopp, min gosse! skrek han. Nu är du min ridhäst, ska du veta.

Och så skrattade han igen och drog mej i vänstra örat för att få mej att gå åt vänster.

Men då blev jag rasande. Det skulle väl vara en lätt sak att befria sej från det där lilla odjuret!

Och så slängde jag honom hit och dit, nöp honom, rev honom och försökte skilja hans magra ben, som han nu hade slagit i kors över mitt bröst. Men allt var förgäves. Den gamle dunkade mej bara i huvudet, så han var nära att spräcka det.

— Din falske usling! stönade jag och gjorde ett försök att rulla mej på marken för att få bort honom.

Men då klämde han min hals, så jag förlorade andan och måste ligga stilla. Han lät mej vara i fred för hugg och slag, tills jag hämtat mej en smula. Men sedan sparkade han mej, tills jag jämrade mej av smärta, tvang mej att stiga upp, hojtade åt mej och drog mej i hår och öron, så jag måste gå åt det håll han ville. Jag hade verkligen blivit hans ridhäst och fick lov att trava omkring med min förhatliga börda utan rast eller ro. Det var knappt jag ens fick tid att plocka några frukter för att stilla min hunger.

— Nå, tänkte jag, när han sover, ska han väl släppa mej.

Kvällen kom, och då jag lade mej ner för att vila, lät han mej göra det, men han släppte inte sitt

tag. Jag kunde höra, hur han snarkade och sov, men vid min minsta rörelse klämde han ihop benen, och jag kände mej som i ett skruvstäd. Det var omöjligt att bli fri.

Nästa dag var det likadant. Jag måste gå, trava och galoppera på kommando, precis som en häst. Han dresserade mej till och med att göra konster. Jag fick hoppa under träden, för att han skulle nå frukterna, och gå på alla fyra, för att han skulle få byta ställning. Så gick tiden, och jag tror, att jag hade härdat ut i flera veckor med det gamla missfostret på nacken, då jag händelsevis kom på en god idé, när jag hittade en torr kurbits bredvid en vinranka.

Jag öppnade den stora kurbitsen och gjorde den väl ren. Så plockade jag en mängd druvor och fyllde skalet med deras saft, som jag pressade ut med mina händer. Jag ställde drycken i solen för att jäsa, och när jag dagen därpå kom tillbaka och satte kurbitsen till munnen, hade innehållet förvandlats till det härligaste vin.

Jag drack en god del, och det lättade mitt humör, så jag började sjunga, hoppa och dansa. Det gamla odjuret på min rygg förvånade sej över min munterhet. Han förstod slutligen, att orsaken måste vara drycken i kurbitsen, eftersom jag blev allt gladare ju mer jag drack. Utan att säja något slet han plötsligt kärlet ur min hand och satte det till läpparna.

Först smakade han bara försiktigt och smällde med tungan, men så drack han ur alltsamman på en gång, och det var inte lite, för jag hade inte tagit mer än fjärdedelen av vinet.

Det dröjde inte länge, förrän verkningarna bör-

jade visa sej. Först tog han sig för att hoppa på mina axlar, fäktade helt lekfullt med armar och ben och slog till det ena gapskrattet efter det andra. Så gav han sej till att sjunga med full hals, så det lät som om tusen ugglor, kattor och hundar jamade och tjöt. Sen smekte han mej, som om jag varit hans allra käraste hjärtevän, och till sist lallade han och vacklade av och an.

Då märkte jag, att han inte längre var den starkaste. Med ett kraftigt ryck fick jag bort hans ben från mitt bröst, riste på mej, och — himlen vare lovad — jag var åter fri. Gubben låg på marken som en klump och kunde knappt titta upp.

Men jag tvekade inte att döda honom, ty jag hade för länge sedan insett, att han inte var någon människa utan ett förfärligt vidunder och att jag aldrig skulle komma ur hans våld, så länge han var i livet.

Jublande över min frihet sprang jag sedan omkring och njöt av den sköna öns alla behag. Men i min ensamhet blev tiden mej lång, och jag höll mej mest nere vid kusten, där många fartyg seglade förbi på avstånd. Jag hoppades, att någon skulle se mina viftningar, men jag ansträngde mej förgäves. Ingen såg mej.

En morgon, när jag kom ner till stranden, blev jag glatt överraskad vid åsynen av en hop karlar, som gick omkring och samlade frukter och hämtade vatten i stora kärl. Det var besättningen från ett skepp, som låg i viken, och jag skyndade förtjust fram till dem.

Men även de blev överraskade att få se mej, och när jag berättade om den gamle mannen, som

jag hade råkat ut för, visade de ännu större förvåning.

— Prisa er lyckliga stjärna, sa de, för hittills har ingen kommit levande ur hans våld. Det var den så kallade Havets Scheik, och här på hans ö vågade man aldrig gå i land utan att vara flera i sällskap. Om ni hade gått längre in i skogarna, skulle ni snart ha träffat på benen efter alla dem som han strypt och pinat livet ur.

De tog mej med till skeppet, och när deras kapten fick höra, att jag hade slagit ihjäl Havets Scheik, erbjöd han mej fri resa, så länge jag ville stanna kvar på fartyget. Mindre kunde man inte göra för den, som hade befriat världen från ett sådant odjur, sa han.

Jag seglade således med honom från hamn till hamn, men en gång, då vi hade lagt i land vid en underlig gammal stad, glömde jag mej kvar. När jag omsider kom ner till stranden, såg jag skeppet segla långt ute på sjön.

Min bedrövelse var stor, och de kringstående fick snart reda på min olycka. Men då kom en välvillig köpman fram till mej och gav mej en stor säck med några stenar i botten.

— Se här, sa han, ska du få något att förtjäna ditt uppehälle med. Gå till skogen du ser därborta. Den är full med apor. Ge dem de här stenarna, så får du kokosnötter av dem i stället. Kom sedan hit med dem, så ska jag köpa dem av dej.

Jag såg frågande på honom, men han skrattade och nickade åt mej.

— Kasta bara upp stenarna åt aporna. Det är allt vad du behöver göra, sa han.

Och så gick han.

Jag begav mej genast till skogen, som bestod av idel skyhöga kokospalmer med så glatta stammar, att inte den vigaste sjöman skulle ha kunnat klättra upp och ta ner deras nötter. Men apor skuttade i mängd upp och ner i träden och förde nästan värre väsen än pojkar på en skolgård.

Jag tog en av stenarna och kastade på dem. Men då skulle ni ha sett. De tjöt ännu värre och grimaserade med sina små ansikten, som om de skällde ut mej. Med ens haglade en skur av kokosnötter över mej, så jag hade all möda att värja mej. Då förstod jag, vad köpmannen hade menat, och plockade nötterna i säcken, som blev överfull. Jag bar den till min välgörare, och han betalade den hederligt.

Dag efter dag fortsatte jag på detta sätt att samla kokosnötter och sälja dem. Till slut hade jag en ganska försvarlig sparpenning. Då skaffade jag mej ett stort förråd nötter för egen räkning och inskeppade mej på ett fartyg med denna last, for från kust till kust och bytte ut min vara mot annat, som jag sålde och förtjänade på. Under dessa färder kom jag även dit, där pepparträdet växer. Dess frukter skyddas av ett stort blad, som viker ner sej i regnväder och viker upp sej igen när solen skiner. Jag skaffade mej mycket peppar som är en förträfflig handelsvara.

Men största vinsten skördade jag på pärlfiske. När jag anlände till den trakt, där denna fångst bedrevs, tog jag många dykare i min tjänst. De pärlor de hämtade upp åt mej från havets botten var så stora och skimrande, att jag vann en hel förmögenhet, när jag sålde dem. Lycklig och nöjd vände jag hemåt och kom utan vidare äventyr tillbaka till Bagdad med betydliga rikedomar, gav

skänker åt de fattiga och föresatte mej att aldrig mera anträda några resor, eftersom det tycktes vara så, att jag alltid skulle råka ut för de svåraste lidanden.

Nå, jag levde också rätt länge bland mina närmaste utan att längta bort. Men fast det kan tyckas orimligt efter alla mina olyckor, kom reslusten så småningom i alla fall igen, och trots mina vänners varningar och böner rustade jag mej till slut för

Min sjätte resa.

I morgon ska jag berätta om den.

Gästerna tackade sin värd. Sindbad bäraren fick åter hundra sekiner, och man skildes åt för att träffas följande dag vid samma tid. Det blev som de andra dagarna en glad middag, och sedan fortsatte Sindbad sjöfararen sin historia.

— Än en gång, började han, gjorde jag mej i ordning att resa, men i stället för att gå till sjöss från en närbelägen hamn följde jag med en karavan genom flera av Persiens och Indiens provinser. Först efter en lång färd kom jag till en avlägsen sjöstad, där jag gick ombord på ett stort skepp. Men den tur jag haft på land övergav mej så snart jag kom ut på havet.

Kaptenen var mycket oerfaren, och efter några dagar råkade vi in i farvatten, där han inte kände sej hemmastadd. Sjökorten förstod han sej inte på, och ingenstädes såg vi land. Så drev vi omkring i flera veckor, tills vi en morgon fann, att vi råkat in i en stark havsström. Varken roder eller segel

Skeppet slog mot klippan.

kunde hjälpa oss, hur vi än försökte komma ur strömmen.

Då äntligen ropade kaptenen, att han visste, var vi var. Men nyheten gladde oss inte vidare, för han rev på samma gång av sej turbanen, slet sitt hår och skägg och skrek, att vi var förlorade.

— Vår olyckliga stjärna har fört oss till det farligaste stället i hela världen, tjöt han, medan han som en galning sprang runt däcket. Denna havsström driver fartyget ända bort till en klippig, öde strand, där det kommer att splittras. Vi får alla vår död i vågorna eller förgås på klipporna.

Att han hade rätt, märkte vi också, för ett högt berg höjde sej snart framför oss, och alla på skeppet började jämra sej och be böner till Allah.

Men bönerna hjälpte inte. Strömmen förde oss framåt med förnyad styrka. Inom en timme var vi alldeles nära det himmelshöga berget, och med ett brakande dån slog skeppet mot klippan. Så till vida hade vi ändå lyckan med oss, att det inte genast gick i spillror. Det satt nämligen fast vid ett utskjutande bergrev, som det hade törnat emot. Innan vågorna ryckte loss det, fick vi alla tid att gå i land och kunde rädda en stor del livsmedel och det dyrbaraste av lasten.

Men nu stod vi där maktlösa på den öde klippstranden, som här och där i bergskrevorna hade en liten jordfläck med några tynande örter. Ovanför såg vi idel klippspetsar, som tvärbranta och oöverstigliga tornade upp sej, den ena över den andra. Vi var som i ett fängelse. Överallt låg kringströdda vitnade människoben och rester efter dyrbara varulager. De förrådde, att vårt skepps-

brott inte var det första på detta ställe, och förutsade, vad vi hade att vänta.

Kaptenen vred sina händer och sa:

— Det är ute med oss! Vi har ingenting annat att göra än reda våra gravar, för härifrån kommer ingen levande.

Dessa ord uppmuntrade oss inte särskilt, och fast vi fann sanden mellan stenarna blandad med de underskönaste pärlor och ädelstenar och såg smaragder och rubiner hänga som stora skimrande droppar vid bergväggarna, slog hjärtat tungt i våra bröst. Vi föraktade dessa skatter, ty havsströmmen skulle obönhörligen hindra alla våra försök att återvända till den övriga världen.

Emellertid delade vi broderligt livsmedlen, och sött vatten fick vi ur en väldig källa, som sprang upp nära stranden. Märkvärdigt nog ledde dess källåder inte ner till havet utan försvann i stället i en trång bergshåla. Den fortsatte tydligen sitt underjordiska lopp genom klippans innandömen. Så levde vi dag för dag utan hopp, bad den Högste förbarma sej över våra själar och beredde oss att dö. Livsmedlen tog slut. Den ene efter den andre försmäktade, dog, blev tvagen och begraven av de efterlevande. En dag var jag ensam vid liv, för jag hade hushållat bättre än mina kamrater med de matförråd som kommit på min lott.

Men jag gladde mej ingalunda över att vara den siste. Tvärtom önskade jag, att jag dött förut. Då hade jag åtminstone blivit tvådd och ordentligt jordad. Jag vandrade förtvivlad omkring, ångrade min olycksaliga reslust, som hade ställt mej inför så många fasansfulla dödar, och tog mej slutligen för att gräva min egen grav. När jag kände mej

riktigt svag, tänkte jag lägga mej i den, så skulle nog vinden och vågorna skotta igen den med sand.

Sedan detta bestyr var utfört, drev jag vidare och kom till den underliga källan som rann ner i klipphålan. Då fick jag se, att vattnet där hade minskat betydligt. Den lilla ån fyllde inte som förut hela öppningen i bergväggen utan lämnade ett tomrum, så man kunde se in i valvet. Jag gjorde mej en fackla av ett stycke ved och lyste, så långt jag kunde, under bergtaket. Det såg nästan egendomligare ut därinne än i öppningen, och när jag kastade ett spån i vattnet, flöt det stilla och lugnt framåt, tills jag förlorade det ur sikte.

Detta förde mej på tanken, att om jag bara hade en farkost, skulle jag, liksom spånen, kunna flyta bort med strömmen i ån. Kanske skulle jag då komma fram till leende ängder och bebodda trakter. Men även om jag skulle störta ner i något underjordiskt djup och på det sättet förgås, så vore ju den döden inte värre än den som nu väntade mej.

Jag beslöt försöka denna utväg och började genast bygga en flotte av plankorna som flutit i land från förlista fartyg. Jag fogade samman dem med videkvistar, och när flotten var färdig, satte jag den i den lilla smala ån. Sedan förde jag ombord återstoden av mitt lilla matförråd och samlade ett helt knyte fullt av de oskattbara pärlor och ädelstenar som låg kringströdda på marken. Om jag någonsin kom ut i världen igen, kunde de vara bra att ha, tänkte jag.

Sedan jag också hade yxat till ett par åror och äntligen var i ordning, steg jag själv på flotten, la-

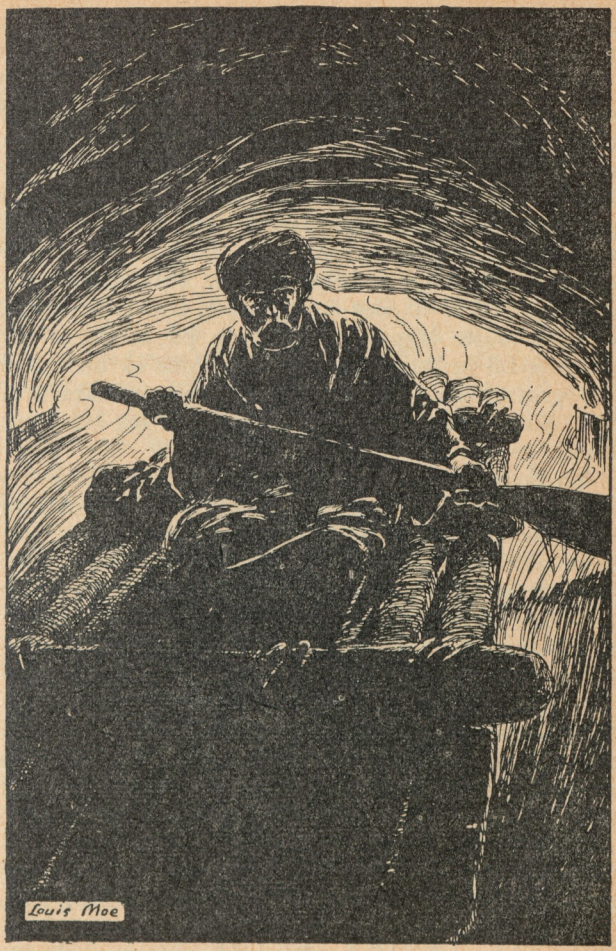

Jag gled bakom klipp-porten.

de mej på knä för att inte stöta emot valvet, kastade loss från land och anbefallde mej i Allahs beskydd.

Med god fart gled jag in genom klipp-porten, och strax därpå blev det alldeles mörkt omkring mej. Ingen ljusstråle kunde tränga in i det tusen meter höga berget, som reste sej över mitt huvud. Dödstystnad rådde därinne. Då och då hördes plaskandet av vattendropparna, som bildats av fukten på bergväggarna. Emellanåt dansade min flotte emot något hörn i klippväggen. Ibland törnade också mitt huvud mot ett utsprång eller mot valvet, och jag måste lägga mej rak lång på bräderna för att inte bli nedknuffad i vattnet. Men så blev med ens grottgången så hög, att min uppsträckta arm inte kunde nå taket, och så vid, att jag bekvämt kunde ro.

En lång tid förflöt på detta sätt. Att räkna den i dagar och nätter var mej omöjligt, eftersom min dag var alldeles lik min natt. Jag visste bara, att mitt lilla matförråd smälte ihop och tog slut, fast jag inte åt utom när hungern blev outhärdlig. När jag hade ätit upp min sista brödbit, varade mörkret ännu. Det tycktes mej, som om min färd redan räckt i åratal, och jag började tro, att denna underjordiska flod bildade ett band kring jorden. Förtvivlan grep mej, och jag gnagde trävirket i flotten för att söka döva hungerkvalen, men det lyckades inte. Till sist blev jag så svag, att jag låg orörligt utsträckt på min farkost, och jag föll i vanmakt.

Kanske hade jag legat så i dagar eller kanske bara i timmar. Vad vet jag? Men när jag åter slog upp ögonen, var det inte längre mörkt omkring mej. Jag låg på en grönskande strand, och himlens blåa fäste mötte min blick. Bredvid mej sysslade en

mängd svarta människor, och en av dem låg på knä vid min sida och höll en bägare intill min mun. Jag måste nyss ha druckit ur den, för jag kände vinsmak på mina läppar.

Förvånad reste jag mej upp, hälsade mina räddare och överhopade dem med tacksägelser. Men de förstod inte mitt språk, log bara och bevisade sitt vänskapliga sinnelag genom tecken och åtbörder.

Jag var så glad över min räddning, att jag inte ville tänka på något annat, förrän jag hade prisat Allah, och så föll jag på knä och lovsjöng honom på mitt eget tungomål. Men då jag reste mej upp igen, trädde en av de svarta fram till mej.

— Jag förstår ditt språk, sa han, och eftersom jag ser, att du inte minns, hur du har kommit hit till oss, så ska jag säja dej det. I morse, då vi kom hit för att så och plöja fälten, fick vi se dej flyta ut ur det höga berget därborta. Vi märkte, att du låg i vanmakt, skyndade ut i vattnet, drog dej i land och väckte dej. Och här är alla dina skatter välbehållna och orörda. Men förklara nu för oss, hur har du kunnat komma hit på denna märkvärdiga väg.

Jag ville svara men kände mej alldeles för matt och bad dem därför först ge mej något att äta.

Denna begäran blev strax uppfylld. Från alla håll räckte man mej bröd och annan mat, och aldrig har någon måltid smakat så gott. Men så fort jag hade ätit mej mätt, berättade jag min historia, och de blev högeligen förvånade.

— Det är det underbaraste vi har hört, sa de, då negern, som kunde mitt språk, tolkade mina ord.

Och de ville ovillkorligen, att jag skulle bege mej till deras kung och berätta alltsamman för honom. Annars kunde han omöjligen tro det, för något så märkvärdigt hade ännu ingen hört talas om. De ledde fram två präktiga hästar, och på den första måste jag sätta mej upp, medan min flotte och mina skatter lastades på den andra. Och så gick tåget till huvudstaden Serendyb, rakt mot det kungliga slottet. Efter mej hade jag allt skördefolket, som ökades med invånarna från alla byar vi passerade, och när vi kom in i staden, strömmade hela befolkningen till.

Utanför palatset stannade vi, och tjänare i dyrbara dräkter ledsagade mej på folkets begäran genom de praktfulla slottsgemaken in till kung Paaruk, som satt på sin tron.

Jag föll ner framför honom och hälsade honom som sej borde.

— Hell dej, mäktige konung, som i din godhet har tillåtit mej att komma inför dina ögon! Må dina dagar bli många och lyckliga.

Och Paaruk, som även förstod mitt språk, räckte mej sin hand och lyfte upp mej, varefter han bjöd mej sitta ner på en divan samt frågade efter mitt namn och hur jag hade kommit dit.

Då sa jag honom, att jag hette Sindbad med tillnamnet sjöfararen, berättade mitt sista underbara äventyr och måste sedan fortsätta att förtälja om allt, vad jag hade upplevat, för han blev aldrig trött på att lyssna. Och när jag äntligen slutade, befallde han sina skrivare att med gyllene bokstäver uppteckna allt, vad jag hade sagt, så att det skulle bevaras åt eftervärlden.

Man hade under tiden burit in mina skatter, och

när jag bredde ut dem för kungen, blev han så hänryckt över deras sällsynthet och skönhet, att jag trodde han önskade äga dem. Jag kastade mej därför till hans fötter och bad honom ta emot dem till tack för all den vänlighet han visat mej.

Men han skakade leende på huvudet.

— Nej, min vän, sa han, jag vill inte ta något från en man, över vilken Allah synbarligen håller sin skyddande hand. Han har gett dej dina rikedomar! Behåll du dem! Jag vill tvärtom öka dina skatter med en vacker gåva.

Och han befallde sin skattmästare att ge mej rika skänker och inbjöd mej att dagligen gästa hans hov och berätta vidare om mina äventyr. Jag stannade också ganska länge hos den ädle Paaruk och gladde mej åt hans vänskap och nåd. Men till sist greps jag av hemlängtan och uttalade min önskan att resa tillbaka till Bagdad. Då lät kungen utrusta ett skepp åt mej, och när jag var i ordning att fara, kallade han mej till sej. Han gav mej ett brev till kalifen Harun al Raschid. Dennes rykte hade nått honom, han bad mej lämna brevet till min härskare tillika med en del gåvor, som han hade låtit föra ner på skeppet.

Jag tackade honom hjärtligt, gick ombord och seglade lyckligt till Balsora. Därefter lastade jag mina skatter och kung Paaruks skänker på kameler, och då jag slutligen anlände till Bagdad, gick jag genast upp till kalifen och lämnade den storartade gåvan, som bestod av de härligaste dyrbarheter.

Harun al Raschid betraktade dem högeligen förvånad och förtjust. I synnerhet beundrade han en dryckesbägare, förfärdigad av en enda rubin. Bä-

garens fot bestod av en knäböjande bågskytt, helt och hållet gjord av gediget guld. Men det värdefullaste av allt var ändå ett täcke, ganska alldagligt till sitt yttre, men det hade egenskapen att skydda sin ägare mot sjukdomar av alla slag.

Jag måste omständligt berätta för kalifen om min resa och om kung Paaruks rikedomar och glänsande hov. Och när han slutligen tog avsked av mej, försäkrade han mej om sin nåd och förärade mej en vacker gåva. Med denna begav jag mej hem och lovade mej själv heligt och allvarligt att aldrig mer ge mej ut på äventyr utan tillbringa mina återstående dagar i skötet av min familj. Jag var ju inte längre någon yngling och hade samlat nog med erfarenheter och rikedomar, för att min ärelystnad skulle vara tillfredsställd.

Men ödet ligger inte i vår egen hand, och ännu en resa skulle jag få göra. I morgon tänker jag berätta om den. Välkomna, allesamman!

Och så var gästabudet till ända. Sindbad bäraren fick som vanligt hundra sekiner, och nästa dag satt han och de andra gästerna åter kring sin vördnadsvärde vän för att höra slutet på hans historia.

Min sjunde och sista resa,

sade Sindbad sjöfararen, sedan måltiden var över och musiken tystnat, gjorde jag inte frivilligt.

Jag satt en dag i mitt hus och åt och skämtade med mina vänner. Plötsligt kom Giafar, kalifen Harun al Raschids storvisir, in i salen, hälsade från sin herre och befallde mej att genast följa med till honom.

Vad var att göra? Jag var klädd i högtidsdräkt, så jag kunde gå som jag gick och stod, och lydde därför strax, fast jag nog anade oråd.

Så snart jag hade hunnit in i palatset till kalifen, kastade jag mej för hans fötter och frågade vad han önskade.

— Min käre Sindbad, sa de rättrognas behärskare och bad mej stiga upp, jag har låtit kalla dej för att be dej om en tjänst. Jag blev mycket glad över de präktiga skänker, som kung Paaruk av Serendyb skickade mej genom dej. Nu har jag utrustat ett skepp för att sända honom mina gengåvor. Du ska föra dem till honom, ty du har gjort dej förtjänt av denna nåd.

Vid dessa ord stod jag som slagen av åskan. Jag bävade vid tanken på ännu en resas farligheter. Jag tiggde och bad kalifen att inte återigen utsätta mej för sådana förfärliga olyckor som alltid tycktes förbundna med de färder jag gav mej ut på. Och slutligen berättade jag om det heliga löfte jag hade avgivit att för alltid stanna hemma i min fädernestad.

Men allt detta gjorde inte något intryck på kalifen. Han bara log och sa, att han i kraft av sin makt och myndighet löste mej från mitt löfte. Det beslut han fattat, ville han inte ändra, och resan till Serendyb behövde varken bli så farlig eller så besvärlig som en handelsresa.

Att spjärna emot tjänade till ingenting. Jag gick hem och ordnade för resan, och redan dagen därpå väntade kamelerna utanför min port för att föra mej till Balsora. En budbärare från kalifen lämnade mej dennes brev till kung Paaruk och ettusen sekiner till mina resekostnader. Med vemod

gav jag mej i väg, för jag var rädd att aldrig mer få se mitt kära Bagdad. Ännu mer beklämd blev jag, då jag steg ombord på skeppet i Balsora och skulle anförtro mej åt havet, som så ofta hade visat sej förrädiskt mot mej.

Men hela bortresan gick utomordentligt lyckligt. Varken stormar, klippor eller havsströmmar lade hinder i vår väg, och snart ankrade vi i huvudstaden Serendyb. Jag lämnade skeppet tillsammans med alla mina tjänare och följeslagare, som bar skänkerna till kungapalatset. Själv gick jag främst och kastade mej ner inför landets härskare, som väntade mej i tronsalen.

— Nådigste och stormäktigste konung, sa jag. Min herre, kalifen i Bagdad, låter tusenfalt hälsa dej och har sänt mej hit för att tacka dej för ditt brev och dina vängåvor. Som bevis på sin vänskap ber han dej mottaga dessa skänker.

Så överlämnade jag till kung Paaruk alla de kostbara dräkter, smycken och andra dyrbarheter, som jag hade fört med mej. Han blev på det högsta belåten, överhopade mej med gåvor och nådebevis och sa mej, hur glad han var att återse mej. Fester och lustbarheter anställdes till min ära, och när jag slutligen bad att få fara hem, skänkte Paaruk mej en guldbroderad hedersdräkt och ledsagade mej själv ner till skeppet.

Hade jag varit orolig på bortresan, så var jag nu betydligt lugnare och gladare till mods. Väder och vind var fortfarande gynnsamma, och en dag hade jag just räknat ut, att vi inom en vecka skulle vara tillbaka i Balsora. Då ropade utkiken i masttoppen plötsligt:

— En seglare i väster!

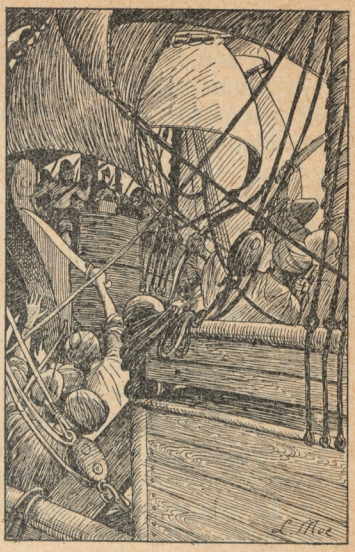

Kaptenen riktade sin blick mot det utpekade föremålet och rynkade ögonbrynen.

— Det är en kapare, sa han. Vi måste försvara oss.

Om en stund blev också det främmande fartygets blodröda flagga synlig för oss alla, ty sjörövarskeppet seglade snabbare än vi. En timme senare äntrade dess besättning vårt skepp. Det blev en het strid. Vi försvarade oss tappert mot våra fiender, och många av dem färgade vårt däck med sitt blod. Men de var tre gånger så manstarka som vi, och slutligen måste vi kvarlevande ge oss på nåd och onåd. Sjörövarna var flera om var och en av oss, rusade på oss bakifrån och band våra händer och fötter.

I början tänkte vi, att de ämnade döda oss, men det dröjde inte länge, innan vi förstod, att de hade andra planer. Redan efter ett par dagar gick de in till en sjöstad, där jag aldrig förr hade varit. Sedan de plundrat oss på alla våra ägodelar, föste de oss i land och förde oss till ett torg för att säljas som slavar.

Man trängdes omkring oss, klämde på våra armar och ben, som om vi varit djur, tittade på våra tänder, undersökte våra muskler och lät oss hoppa och springa för att se, vad vi dugde till. Så började de bjuda, den ene högre än den andre, och mina kamrater såldes alla före mej, för de var yngre och därför bättre.

Slutligen blev också jag bortslumpad till en gammal elfenbenshandlare, som tog mej med sej hem, klädde mej som slav och gav mej mat och vänlig omvårdnad. Snart hämtade jag mej från de svåra lidanden jag hade genomgått hos sjörövarna.

När han såg, att jag var fullkomligt kry, kallade han mej till sej och frågade, om jag kunde något yrke. Jag svarade, att jag hade varit köpman och inte någon hantverkare. Då blev han bekymrad och undrade vad i all världen han skulle göra med mej.

— Nå, sa han, kan du hantera pil och båge då?

— Ja, svarade jag, det kan jag.

Jag hade nämligen i min ungdom övat mej mycket med detta vapen och uppnått rätt stor skicklighet.

Då blev han glad igen, tog ner en båge och ett koger med pilar från väggen, gav mej dem och bad mej följa med ut på gården, där en tam elefant stod och trampade. Vi satte oss båda upp på djurets breda rygg, och så bar det av till den djupa skogen, som låg flera mil från staden. När vi hade kommit ganska långt in, stannade köpmannen vid ett stort träd och befallde mej klättra upp i det.

— Sitt nu här och vakta, sa han. I skymningen och i gryningen brukar en hel massa elefanter dra

här förbi för att komma ner till skogsgölen och släcka sin törst. Skjut på dem, och lyckas du fälla någon, så skynda dej hem och säj till mej.

Han räckte mej en liten matsäckspåse, som han hade haft med sej, och travade så tillbaka till staden på sin tama elefant.

Men jag satt lydigt kvar i trädet och väntade. Så länge det var dager, såg jag inte skymten av en elefant, och natten bröt in, utan att någonting störde mej i min ensamhet. Jag lutade mej mot de breda trädgrenarna och slumrade några minuter då och då. Men så snart det började ljusna, var jag klarvaken, och strax därpå hörde jag dånet och trampet av hundratals väldiga fötter.

Nu var jag säker på, att elefanterna skulle komma, och satt redo med bågen spänd. Länge dröjde det inte, innan jag fick se dem. De marscherade fram i en lång rad med svängande snablar. De var ståtliga och imponerande och utstötte då och då ett starkt trumpetande, som genast fick svar från flera håll. De tog vägen rakt under mitt träd, och jag kände en sådan respekt för dem, att jag inte genast fick mod att skjuta utan lät tre eller fyra gå mej förbi.

Till sist flög i alla fall min pil, och den förfelade inte sitt mål. Men den träffade elefantens hud var så hård, att han knappast märkte det, han vände inte ens på huvudet. Nästa försök fick inte bättre resultat och inte heller det följande. Då blev jag förargad och föresatte mej att ta sikte på ömtåligare ställen. När nästa elefant passerade, tog jag märke på hans öga och sköt av.

Pilen träffade rätt och gick rakt in i hjärnan, så att djuret störtade till marken med ett stönande och

dog på fläcken. När de andra elefanterna såg sin kamrat falla, började de trumpeta och tittade sej omkring för att upptäcka fridstöraren. De skingrade sej sedan hastigt, medan de med stort brak trampade ner småskogen runt omkring.

Men jag var nöjd med mitt skott, klev ner från trädet och skyndade mej hem för att berätta min bedrift för min herre. Han blev också mycket belåten, och vi följdes åt tillbaka till skogen. Vi grävde ner den skjutna elefanten för att, sedan kroppen multnat, kunna ta reda på de dyrbara betarna och sälja dem.

Efter den stunden steg jag allt högre och högre i min herres gunst, för nästan dagligen sköt jag en ny elefant. Slutligen behandlades jag mera som en medlem av familjen än som en köpt slav.

Så gick ett par månader. Men elefanterna hade blivit misstänksamma av sej. Ibland trodde jag, att de hade sett mej, för fast jag dolde mej mycket väl i lövverket, tittade de åt det håll, där jag satt, och trumpetade hotande emot mej. Dessutom tog de andra vägar, när de gick ner till skogsgölen, så att jag oupphörligen måste söka mej nya träd till bakhåll. De bökade ofta i jorden, där vi grävt ner deras bröder, som om de ville ta reda på, vad vi hade gjort med dem. Det såg ut, som om de allt mera förlorade tålamodet med mej.

En dag, då jag satt högt uppe i en ceder och väntade på, att de skulle gå förbi, stannade de alldeles under mej, reste på en gång upp snablarna och trumpetade, så det genljöd i hela skogen. Sedan började de trampa och böka upp marken kring trädstammen, fläktade med öronen och tittade argt på mej med sina små ögon. Men jag blev så för-

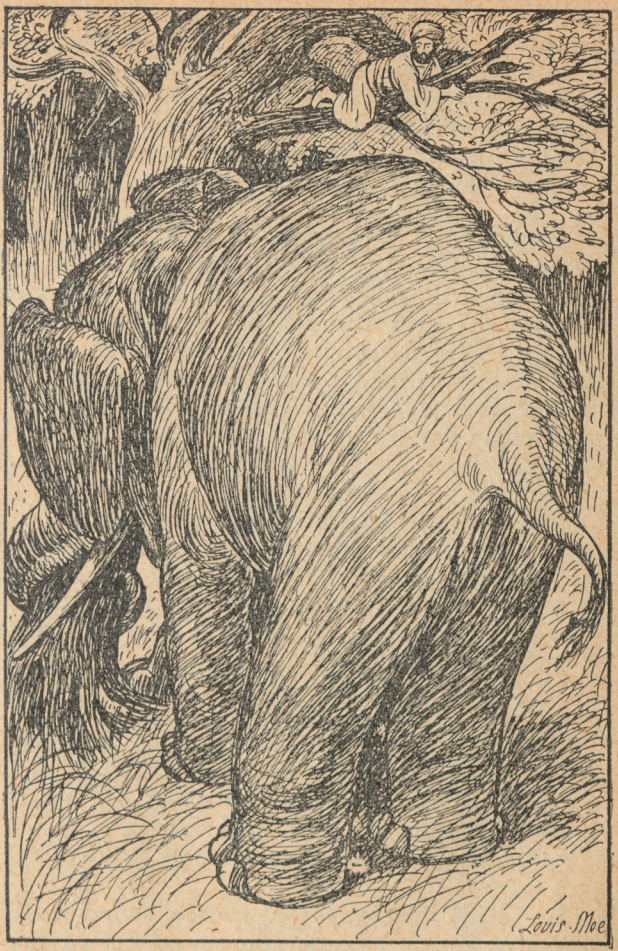

Elefanten drog upp trädet med rötterna.

skräckt, att jag tappade både koger och båge, och väl var det, för om jag då skjutit någon, hade det nog varit ute med mej. När de märkte att jag var obeväpnad, föreföll det emellertid, som om de lugnat sej en smula. De slutade att väsnas och lutade sina huvuden ihop, som om de rådslog om viktiga ting.

Slutligen var rådplägningen över. Den största elefanten skilde sej från de övriga, slog sin snabel om stammen till mitt träd, och med ett ryck drog han upp det med rötterna och lät det brakande falla till jorden. Lyckligtvis föll det inte åt den sida, där jag satt, för då skulle jag ofelbart ha slagit ihjäl mej. Nu fick jag bara några skråmor. Men räddad var jag ändå inte. I samma ögonblick närmade sej den stora elefanten och lyfte upp mej med snabeln.

Jag trodde, att han genast skulle slunga mej i marken och trampa på mej. Men till min häpnad satte han mej helt varligt på sin rygg och började marschera framåt, följd av alla sina kamrater.

— Jaså, tänkte jag, de spar väl mitt avlivande till ett högtidligt tillfälle.

Och jag darrade av ångest, där jag satt på min höga plats som ett maktlöst litet kryp.

Ungefär en timme skred vi fram på detta sätt. Då började det ljusna i skogen, och vi kom ut på en stor slätt, där en oerhörd mängd betar och ben efter döda elefanter låg hopade på varandra.

Tydligen var detta elefantfolkets begravningsplats.

Då vi hade hunnit mitt på slätten, stannade den väldiga elefanten, kastade upp sin snabel på ryggen, lyfte försiktigt ner mej och satte upp mej på

den största av benhögarna. Sedan gjorde han helt om och marscherade bort igen, följd av alla de andra elefanterna, som i god tågordning lunkade efter honom in i skogen.

Och där satt jag på min hög och funderade. Men plötsligt slog det mej som en blixt, vad meningen var. De kloka djuren hade upptäckt, varför jag dödat deras kamrater: det var bara deras betar jag ville åt. Därför hade de tänkt som så, att om de visade mej ett sätt att skaffa vad jag önskade, skulle de sedan få vara i fred.

När jag såg mej omkring, för-

stod jag, att varken min herre eller jag vidare behövde jaga några elefanter i hela vårt liv. Här hade vi bara att plocka och plocka, ty här fanns elfenben för oräkneliga tunnor guld.

Med andan i halsen sprang jag hem och berättade om mitt fynd. Och min herre blev så hjärteglad, att han genast gav mej friheten. Han lovade att ärligt dela skatten med mej, för han blev ju ändå en stormrik man. Därpå gick han ut i staden, skaffade sej femhundra elefanter med lika många förare och bad mej ledsaga hela skaran ut till elfenbenshögarna i skogen. Där lastades de dyrbara varorna på de stora djuren och fördes hem till min forne herres magasin, där de oerhörda skatterna ärligt delades mellan honom och mej.

Jag sålde emellertid min andel för sex millioner sekiner, köpte mej ett skepp för att forsla hem mina guldtunnor, tackade min vän elfenbenshandlaren för all hans godhet och begav mej till mitt fädernesland, flerdubbelt rikare än förut.

Utan några olyckor kom jag också till Bagdad med mina skatter, och sedan jag vilat en natt i mitt hem, gick jag upp till kalifen Harun al Raschid och redogjorde för mitt uppdrag.

Han tog nådigt emot mej och lyssnade till min berättelse med stor uppmärksamhet.

— Det gläder mej att se dej igen, min käre Sindbad, sa han. När du dröjde så länge borta, började jag bli rädd, att jag verkligen hade skickat ut dej till nya olyckor. Men när du nu lyckligen kommit tillbaka, så lovar jag dej att aldrig mera tvinga dej ut på resor. I lugn och ro ska du få njuta frukterna av dina mödor, för efter så många lidanden förtjänar man också belöning.

Med dessa ord slutade Sindbad sjöfararen berättelsen om sina sju resor och vände sig sedan med ett leende till Sindbad bäraren.

— Nå, min vän, sade han, avundas du mej ännu?

Då föll bäraren ner för hans fötter och kysste hans hand.

— Nej, herre, sade han. Kalifen hade rätt.

Men Sindbad sjöfararen lyfte upp honom, bad honom sitta ner bredvid sig och kallade honom broder. Bäraren skulle alltid vara hans vän, ty han hade levat med i berättelsen om hans äventyr, sörjt vid hans olyckor och glatt sig åt hans lycka. Sindbad sjöfararens hus och hjärta stod därför hädanefter alltid öppna för Sindbad bäraren.

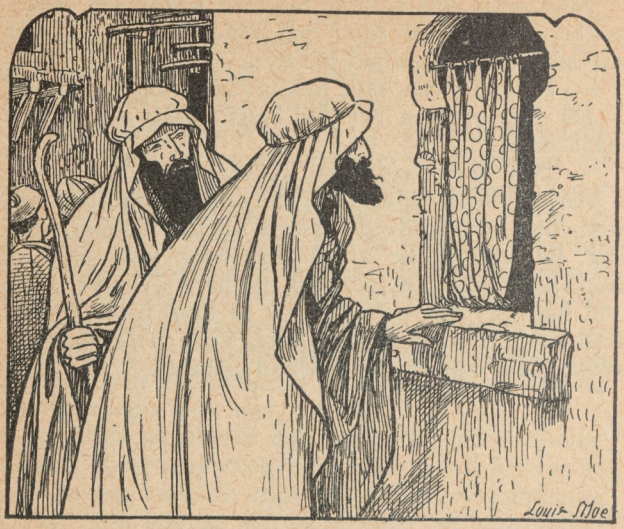

DE AVUNDSJUKA SYSTRARNA

Förr i världen brukade ofta sultaner och furstar förkläda sig och gå omkring bland sina undersåtar för att själva se efter, hur de hade det. Sultan Chosru Scha, härskaren över Persien, hörde till dem som hade denna vana.

En kväll, när han var ute på en sådan vandring, åtföljd av sin storvisir, som också var förklädd, kom han till ett av huvudstadens fattigaste kvarter.

Mitt i stimmet av grova röster, tiggarnas klagan och gatuförsäljarnas gälla rop överraskades han av några flickors glada skratt. Han upptäckte snart, att ljudet kom från en liten förfallen stuga, som låg i början av en mörk gränd.

Nyfiken tittade han in genom ett av de trasiga fönstren och såg då tre unga flickor, som under prat och skämt höll på att äta sin kvällsvard vid skenet av en oljelampa. Att de var systrar, kunde han genast se. Den yngsta var vackrast och såg också ut att vara klokare och mer godhjärtad än de två andra.

— Ja, eftersom vi är i farten med att önska oss allt möjligt gott, sade den äldsta, så önskar jag mej sultanens hovbagare till man. Då får jag äta så mycket läckert bröd och så många goda kakor jag vill. Bättre man kan ingen önska sej.

— Pytt, sade den andra systern, jag önskar mej sultanens överkock till man, jag. Då får jag smaka på alla goda saker, som lagas till uppe i slottet, och det goda brödet och kakorna får jag på köpet. Det är allt bättre upp, du!

Men den tredje systern skrattade till, så alla hennes vita tänder lyste.

— Ni är bra dumma bägge två, sade hon. Eftersom det inte kostar något att önska, så kan man väl önska sej det allra bästa. Jag önskar mej själva sultanen till man, jag. Då får jag allt vad ni önskat er och dessutom den bäste och ståtligaste gemål i världen, som man verkligen kan tycka om för hans egen skull.

Dessa tre önskningar roade sultanen så mycket, att han småleende gick och tänkte på dem under hela återstoden av vandringen. Men mest tänkte

han på den yngsta systern, som var så vacker och behaglig och som hade sett så förtrollande ut, då hon talat om att älska sultanen för hans egen skull.

Morgonen därpå kallade han storvisiren till sig och befallde honom gå till det lilla förfallna huset i den mörka gränden och hämta de tre flickorna upp till slottet. Storvisiren lydde genast, och efter ett par timmar stod de tre systrarna inför sultanen, bleka och darrande. De trodde, att de förbrutit sig på något sätt och nu skulle bli straffade.

— Var inte rädda! sade sultanen leende. Jag har låtit skicka efter er, eftersom jag i går händelsevis råkade få höra er uttala vissa önskningar om era blivande män. Och som jag gärna gör mina undersåtar till viljes, när det står i min makt, så ska ni få era önskningar uppfyllda. Du, som är äldst, ville ju ha min hovbagare? Eller hur?

Den stackars flickan var så förvirrad och bestört, att hon inte kunde svara. Men sultanen lät genast hämta upp hovbagaren och lade hennes hand i hans.

— Och du ville ju ha min hovkock? fortsatte sultanen, vänd till den andra systern i ordningen.

Men även hon var så bortkommen och förlägen, att hon inte kunde få fram ett ord till svar. Och sultanen tog hennes tystnad för "ja", skickade efter kocken och lade hennes hand i hans.

Nu stod bara den tredje systern kvar. När sultanen fäste sina ögon på henne, skälvde hon av blygsel, rodnade över hela ansiktet och kunde inte ta sin blick från golvet.

— Och du, sade sultanen, du ville ju ha mej själv till gemål? Var det inte så?

Men då kastade hon sig till hans fötter.

— Store sultan, sade hon, förlåt mej för mitt

Och därmed lyfte han upp den unga flickan.

tanklösa prat! Det var ju bara ett skämt, och vi trodde inte, att någon hörde oss. Straffa mej inte alltför hårt för min djärvhet!

— Jag ska straffa dej på så sätt, att du får din önskan uppfylld och det redan i dag, svarade sultanen.

Och så lyfte han upp den unga flickan, som inte ville tro sina ögon och öron. Men när hela hovet bugade sig för henne och fyra kammarfruar kom fram för att föra henne in i de kungliga gemaken och kläda henne till brud, började hon förstå, att man inte gycklade med henne. Men ändå levde hon som i en dröm. Och långt efteråt, när bröllopsfestligheterna var förbi och hon var ärad och firad som sultaninna, hade hon svårt att fatta sin lycka och upphöjelse.

De båda andra systrarnas önskningar gick likaledes i fullbordan. Den äldsta fick hålla bröllop med sin bagare och den yngre med sin kock. Men fast de hade fått som de ville, var de alls inte nöjda.

— Varför ska vår syster ha det så mycket bättre än vi? sade de till varandra. Hon är varken förnämare eller vackrare än vi. En av oss hade lika gärna kunnat bli sultaninna som hon, om vi bara hade varit nog djärva att önska oss så där högt upp. Men allting beror på tilltagsenhet här i världen.

Och så smickrade de sig själva och varandra. De trodde sig vara så blygsamma och dygdiga och hatade allt bittrare sin syster för den lycka hon hade gjort. I ansiktet var de nog släta och smilande emot henne, men så fort de vänt ryggen åt henne, förtalade de henne och kallade henne hög-

modig. De gick och väntade på ett tillfälle att förödmjuka henne eller helst störta henne från hennes höga ställning, så att hon inte längre skulle vara för mer än de.

Efter ett år, då sultaninnan skänkte sin gemål en liten tronarvinge, fick de också tillfälle att utföra sina elaka avsikter. Innan någon annan än de hade sett den lille prinsen, lade de honom i ett baktråg och satte ut honom i floden, som rann förbi palatsets trädgårdar. Och i stället bar de fram till sultanen en död hundvalp, som de påstod att sultaninnan hade fött till världen.

Sultanen, som gått och glatt sig åt att få en son, blev högst förbittrad och ville i första ögonblicket förskjuta sin gemål, precis som de avundsjuka systrarna hade hoppats. Men storvisiren var en god och rättvis man och bönföll sin herre att inte straffa den stackars modern, som inte kunde rå för sin olycka. Och så förlät sultanen henne, och allt blev bra igen.

Den lille prinsen hade flutit nedåt floden och skulle säkert ha omkommit i vattnet, om inte uppsyningsmannen över de kungliga trädgårdarna lyckligtvis hade fått se honom och dragit baktråget i land.

Han blev mycket förtjust i den vackre gossen, och som han själv inte hade några barn, ansåg han pojken som en skänk av Allah. Han bar hem barnet till sin hustru. Hon blev lika glad som han och gick gärna in på att uppfostra honom som deras egen son.

När så ännu ett år hade gått, fick sultaninnan åter en liten prins, och då gick det på samma sätt. De elaka systrarna satte ut honom i ett baktråg på floden och i stället visade de sultanen en död kattunge och påstod att det var sultaninnans barn.

Hade sultanen blivit förgrymmad vid den första missräkningen, så blev han det nu tio gånger värre. Storvisiren hade den största möda i världen att avhålla honom från att döma sin gemål till döden. Så småningom lugnade han Chosru Scha, så att denne förlät sin hustru, och de bägge systrarna hade ingenting för sitt besvär.

Inte heller lyckades de bringa den nyfödde prinsen om livet. Liksom den äldste flöt också han nedåt floden i sitt baktråg, blev upptäckt av upp-

syningsmannen för de kungliga trädgårdarna och uppfostrades av honom och hans hustru med lika stor ömhet som brodern.

Men sedan åter ett år förflutit, blev sultaninnan för tredje gången mor och fick då en liten flicka. Hennes systrar var som vanligt hos henne och tog nu en smörbytta från kockens skafferi, lade den lilla prinsessan däri och satte den i floden att flyta, vart den ville.

Sedan grävde de upp en murken trädstubbe och visade den för sultanen under försäkran, att detta var det barn som sultaninnan hade skänkt honom.

Nu var det likväl slut med sultanens tålamod. Det var omöjligt att stilla hans vrede, hur mycket storvisiren och ministrarna än försökte. En sultaninna, som gav honom hundar och kattor och trädstubbar till barn, kunde han inte vara belåten med, och först ville han ovillkorligen döda henne. Men genom övertalning fick

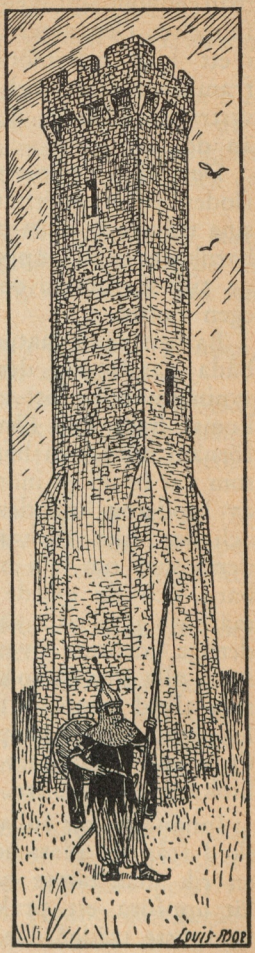

man honom slutligen att ändra domen till livstids fängelse. Den stackars sultaninnan blev inspärrad i ett högt och mörkt torn, där hon i ensamhet framlevde sina sorgliga dagar. Och de avundsjuka systrarna jublade; nu var hon inte längre förmer än de.

Den lilla prinsessan vaggade emellertid nedåt floden i sin smörbytta liksom bröderna gjort i sina tråg, och även hon blev dragen i land av den barnkäre gamle uppsyningsmannen, som bar henne till sin hustru och uppfostrade henne som sin egen dotter.

Barnen växte naturligtvis upp i den tron, att de båda gamla var deras föräldrar. Men fast uppsyningsmannen inte visste någonting om deras härkomst, hade han likväl fått för sig, att de var av förnäm börd, och han gav dem alla sådana namn, som var brukliga inom sultanens familj. Den äldste av bröderna kallades Bahman, den yngste Pervis och den lilla flickan Parisade. Han uppfostrade dem, som om han hade vetat, att de var kungabarn, och de gjorde honom heder genom att utmärka sig på alla sätt. Både i kunskaper och ridderliga idrotter överträffade de båda prinsarna snart alla sina jämnåriga. Och prinsessan Parisade, som alltid var sina bröders kamrat i läsning som lek, stod dem knappast efter i ritt och fäktning. Och vad förståndet beträffade, så var hon den klokaste av alla tre.

Innan de var fullvuxna, tog deras fosterfar avsked från sin plats hos sultanen. Eftersom han var en rik man köpte han en stor lantgård, där han lät uppföra ett praktfullt palats och anlägga de vackraste trädgårdar. Men länge fick varken han

eller hans hustru njuta av denna härlighet. De dog ett par år senare och lämnade gården i arv åt sina fosterbarn.

Dessa stannade kvar där och levde förnöjda tillsammans utan att för ett ögonblick längta ut i världen. De älskade varandra med den innerligaste kärlek och ansåg sig äga allt, som kunde göra en människa lycklig.

En dag, när Bahman och Pervis var ute på jakt, satt Parisade hemma i trädgården. Då tittade en fattig gumma in genom gallergrinden och bad om en bit bröd.

— Stig in, sade Parisade och öppnade grinden, så ska jag se efter, vad jag har att bjuda dej.

Och hon bjöd den gamla kvinnan in i palatset, lät servera henne mat och dryck och förde henne sedan omkring i trädgårdarna för att visa henne alla härligheter.

Den fattiga kvinnan uttalade sin beundran för allt vad hon såg. Men hela tiden kastade hon spanande blickar omkring sig, som om hon sökte något.

— Vad ser du efter? frågade Parisade. Är det något du tycker fattas härinne?

— Ädla fröken, svarade kvinnan, här är så vackert, att jag bara förundrar mej över, att denna trädgård inte också innehåller världens dyrbaraste trädgårdsprydnader: den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet.

Dessa ord gjorde Parisade mycket nyfiken, och hon gav sig ingen ro, förrän hon hade övertalat den främmande att ge henne en närmare beskrivning på de tre underbara tingen. Hennes gäst berättade då, att den talande fågeln kunde drilla så

Ädla fröken, svarade kvinnan, här är så vackert.

vackert, att han lockade alla himmelens sångfåglar att sjunga med, och dessutom kunde han tala mycket visare och förståndigare än en människa. Det spelande trädet, påstod gumman, hade dallrande, skimrande löv. De klingade som den skönaste musik, då vinden rörde dem. Och av det gullgula vattnet behövde man bara hälla en droppe på marken, så sprang där upp en stråle så hög, att den räckte till skyn och höjde och sänkte sig, skimrande i tusentals färger.

Medan kvinnan pratade, hade Parisade fått ett omättligt begär till de tre tingen, och hon bad den gamla berätta var de fanns, och hur man skulle bära sig åt för att komma åt dem.

— Du har varit så god mot mej, sade den fattiga kvinnan, och därför ska jag gärna uppfylla din önskan. För att vinna de tre klenoderna måste man följa vägen här utanför tjugo dagsresor framåt. Sedan ska man fråga den första person man träffar på, hur man ska färdas för att komma till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet. Han talade om det. Men lätt blir det inte att skaffa sej de tre klenoderna. Ännu en sak vill jag säja dej! Har du lyckligt och väl gjort dej till härskarinna över den talande fågeln, så berättar han dej vad du inte har hört förr. Varken du eller dina bröder vet, vilka ni är, men det vet han.

När den gamla hade sagt dessa ord, rätade hon upp sig, så hon blev dubbelt så hög som förut. Hon betraktade Parisade med lysande ögon, nickade åt flickan och var i ett nu försvunnen.

Då förstod Parisade, att det var en fe, som hade varit hos henne. Grubblande vandrade hon om-

kring hela dagen, ända tills hennes bröder kom hem.

De blev förvånade över hennes tankspridda sätt och frågade vad som hänt. Hon berättade då om den besynnerliga kvinnan och de tre märkvärdiga tingen, som denna hade beskrivit för henne. Feen hade sagt, att varken Parisade eller bröderna visste, vilka de var, men att den talande fågeln kunde säga det.

— Och jag känner, att jag inte får någon ro, slutade hon, förrän jag har denna underbara fågel i min ägo.

Hennes berättelse väckte hos bröderna lika stor lust efter den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet. Bahman sprang upp med lågande iver.

— Älskade syster, sade han, jag ska skaffa oss de tre tingen eller också sätta livet till.

Men Pervis hade också sprungit upp.

— Nej, du är den äldste och behöver vara hemma för att se till lantgården och skydda vår syster. Mitt liv är inte så dyrbart. Därför är det jag som ger mej av, sade han.

Men vid tanken på att bröderna skulle kasta sig i okända faror, blev Parisade mycket förskräckt. Hon ångrade, att hon hade sagt ett ord om feen, och bad ivrigt de båda ynglingarna att avstå från företaget. Men det ville de inte gå in på, och Bahman förklarade, att det var hans orubbliga vilja att försöka sin lycka. Förmådde han inte skaffa de tre tingen, så var det Pervis tur.

Dagen därpå steg han till häst för att anträda resan. Men när han tog avsked av sin syster, lämnade han henne en kniv, som han en gång fått av en trollkarl. Till och med om dess ägare befann

sig vid världens ände, så kunde den säga, om han var i livet eller ej. Var bladet rent och blankt, när det drogs ur slidan, mådde han förträffligt, men klibbade en bloddroppe fast därvid, var han död. Den kniven skulle Parisade syna var morgon, så visste hon, hur det gick Bahman. Och så gav han sig av.

Färden gick lyckligt. Inga obehag hände honom under de tjugo dagsresorna, och den tjugoförsta dagens morgon såg han sig spejande omkring efter någon, som han kunde fråga om vägen. Efter en god stund fick han syn på en

dervisch, som satt och solade sig utanför en liten halvt kullblåst riskoja.

Men den gamle mannen, som hade avgivit ett löfte till Allah att varken tvätta sig, klippa sig eller röra sig längre än tio steg från sin hydda, såg så förfärlig ut, att han mer liknade en mossig trädstubbe än en människa. Bahman tvekade, om han skulle tilltala honom. Men feen hade sagt, att man efter tjugonde dagsresan skulle fråga den första man mötte. Denna varelse var den första han såg nu på morgonen, och därför steg han av hästen, gick bort till gubben och framställde sin fråga.

Dervischen mumlade något till svar, men eftersom hela hans ansikte var överväxt med hår och skägg, kunde ingen bli klok på vad han sade. Då tog Bahman beslutsamt sin sabel och skar av skägget kring hans mun. Och nu kunde han tala, ja, han såg till och med riktigt tacksam ut över tjänsten. Men hans första ord var inte uppmuntrande.

— Begär inte, att jag ska svara på din fråga, ädle unge herre! sade han. Just därför att du har visat mej vänlighet och tycks vara en präktig ung man, ber jag dej, vänd om! Hundratals unga människor har före dej försökt nå fram till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, men ingen har kommit till målet. De har alla fallit offer för de osynliga röster, som råder kring "De onda tungornas berg", där de tre underbara tingen finns.

När en resande vill stiga uppför berget, hör han en mängd röster, som hånar honom på det skymfligaste, men han ser ingen. Om han bara ett ögonblick lyssnar till dem och vänder sej om, blir han

förvandlad till sten. Ännu har inte någon människa kunnat motstå deras trollmakt, och hela berget är kantat med svarta stenar. Lyd därför mitt råd och inlåt dej inte på äventyret utan rid hem igen.

Men Bahman var envis. Han tyckte det skulle vara en lätt sak att stå emot några osynliga rösters dumma prat. Han tiggde och bad dervischen att visa honom vägen. Till slut gav den gamle med sig.

Han tog upp en liten svart stenkula ur en påse och räckte den till den unge mannen.

— Ta denna kula, sade han, och kasta den framför dej, så rullar den utan att stanna och visar dej vägen till berget. Lyckas du komma uppför det utan att de onda tungorna får makt med dej, så finner du lätt den talande fågeln i den förgyllda buren på bergstoppen. Har du väl gjort dej till herre över honom, så besvarar han alla dina frågor och talar om var du ska söka det spelande trädet och det gullgula vattnet. Men betänk dej ännu en gång! Lyd mitt råd och vänd om.

Men Bahman hörde inte längre på honom utan kastade sig upp på sin häst och slängde kulan framför sig. Den rullade och rullade än i bukter, än rakt fram, och ynglingen red efter. Slutligen såg han det höga berget resa sig framför honom. De svarta stenarna, som dervischen hade talat om, kantade hela vägen upp till toppen.

Det såg kusligt ut, men Bahman tog mod till sig och sprängde framåt. Lång bit hade han inte kommit, förrän han hörde en skarp röst tätt vid sitt öra.

— Dumbom, skrek den, tror du det finns skatter häruppe? Du är lätt att lura, du!

— En sådan gås! En sådan gröngöling! skrek någon i hans andra öra.

Och så skrattades det runt omkring honom.

— Ynkrygg, trashank, vad har du här att göra? Vi ska ge dej, vi! Stick honom! Slå honom! Skjut honom! ljöd det överallt.

Allt högre skrek rösterna, allt flera blev de, och larmet och skriket var till sist så olidligt, att håren reste sig på hans huvud, och han darrade i hela kroppen.

På en gång vrålade då en massa röster:

— Din fege stackare, nu ska du få dej ett nyp i nacken.

Bahman spratt till, glömde dervischens råd och vände sig om. Och i samma ögonblick var både han och hans häst förvandlade till stenar.

Under hans frånvaro kunde Pervis och Parisade inte tänka på något annat än brodern. Var morgon drog systern kniven ur slidan för att rådfråga den om hans öde. Den var blank och ren, och hon stack in den igen, glad att ingen olycka hade hänt. Men då hon den tjugoandra dagen efter hans avresa drog fram knivbladet, klibbade en bloddroppe vid dess spets.

Både hon och Pervis stod ett ögonblick stumma av förfäran. Men Pervis var snart färdig att handla. Han ville hämnas sin brors död och erövra de tre skatterna som redan hade kostat dem så mycket. Och det var fåfängt, att Parisade försökte avhålla honom från hans föresats. Morgonen därpå gav han sig av. Men innan dess lämnade han sin syster ett radband, som liksom Bahmans kniv kunde säga, om dess ägare var vid liv eller ej.

Var morgon skulle hon läsa en bön för varje kula. Om kulorna löpte lätt på tråden, var han frisk och sund, men klibbade de fast vid varandra, var han död.

Det gick Pervis på samma sätt som brodern. På tjugoförsta dagen kom han till den gamle dervischen, som denna gång genast kunde ge svar på tal, tack vare att Bahman hade rakat honom.

Han ville högst ogärna uppfylla Pervis begäran att visa honom vägen till "De onda tungornas berg". Den gamle talade i stället om alla faror och att ingen kom tillbaka från berget. Han berättade om en ung prins, som hade ridit dit för tjugotvå dagar sedan och naturligtvis nu också var en svart sten.

Pervis förstod, att denne unge man var hans bror. Men ingenting kunde avskräcka honom, och han gav sig inte, förrän han hade fått den rullande svarta kulan.

När han kommit upp på hästen igen, kastade han kulan framför sig och följde den, tills han kom till berget med de svarta stenarna. Så snart han hade hunnit några steg uppför branten, började de osynliga rösterna låta höra sig.

— Vanbördig, mördare, tjuv! skrek de. Din fege usling, som inte törs se folk i ansiktet, vi ska ge dej, vi!

I början förhärdade han sig, men varje skymford sved i honom. Han visste ju med sig, att han

var en hederlig människa, och han bet läpparna till blods för att behärska sig.

Till slut skrek en röst:

— Din dåre! Du kommer hit för att få veta, vem du är. Och jag ska säja dej det. Du är son till en tiggerska och en hängd tjuv! Nu vet du det.

Och så skrattade det som av hundra röster, så det gav eko i berget,

Men då var det slut med Pervis självbehärskning. Han glömde alla varningar och vände sig om för att dräpa de nedriga baktalarna. Och genast blev han en svart sten.

Den stackars Parisade satt under tiden hemma och sörjde och lät kulorna i radbandet glida mellan sina fingrar. Men en morgon fann hon till sin fasa, att de inte längre kunde skiljas åt. Då förstod hon, att också hennes andre bror var död.

Men Parisade var en flicka, som kunde göra annat än gråta och vrida sina händer. I stället för att överlämna sig åt en hejdlös sorg klädde hon sig i manskläder, satte sig upp på sin häst och red ut i världen för att hämnas sina bröders död.

På tjugoförsta dagen kom hon liksom Bahman och Pervis till dervischen och frågade honom efter vägen till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet.

Dervischen betraktade henne uppmärksamt, innan han svarade.

— Min ädla fröken, sade han slutligen, ty oaktat er manliga dräkt ser jag nog att ni är en flicka, be mej inte besvara er fråga! Ni liknar de två unga män, som nyligen har bett mej om samma upplysningar, så jag förstår, att ni är deras syster. Men de liksom alla andra, som försökt närma

sej de tre underbara tingen, har aldrig kommit tillbaka, och på samma sätt går det nog med er.

Och han berättade om de onda tungorna och hur var och en, som lyssnade till dem, blev förvandlad till en kall, svart sten.

Parisade stod och funderade en liten stund.

— Är det förbjudet att begagna sej av list för att värja sej emot dem? frågade hon.

— Nej, det har jag inte hört, svarade dervischen.

Parisade sprang då bort till några får, som betade på ängen, tog en liten sax, som hon bar vid gördeln, klippte av ett par ulltappar och gick tillbaka till dervischen.

— Nu, sade hon och stoppade ullen i öronen, kan de få prata så mycket de har lust till. Vill du nu vara snäll och visa mej vägen?

Dervischens ögon tindrade.

— Det ska vara en kvinna, som kan hitta på något sådant, sade han. Det har ingen man kommit att tänka på. Kanske det går bättre för er.

Och mindre ovilligt än han hade gett hennes bröder de svarta kulorna, öppnade han nu sin påse och gav henne den rullande vägvisaren. Hon tackade honom hjärtligt, steg till häst och kastade kulan framför sig.

Genast trillade den i väg, och hon följde alla dess slingrande vägar. Till sist kom den till "De onda tungornas berg", och knappt hade hästen börjat trava uppför branten, förrän hon hörde de osynliga rösterna omkring sig.

— Nej, se på den där slynan! skrek de. Hon ska inte komma långt! Bussa hundarna på henne!

Men strax steg Parisade av hästen och proppade

Parisade satte ulltapparna i öronen.

ulltapparna så långt in i öronen som möjligt, och då blev rösterna mycket otydliga. Hon hörde dem nog men kunde inte urskilja, vad de sade. Ju längre upp hon kom, desto högre skrek de, och ibland trängde skymforden genom ullen in i hennes öron, så hon bleknade och darrade. Men då hittade hon på att ropa och stoja själv med högan röst. Och då hörde hon ingenting mera.

Äntligen var hon nära toppen av berget och såg den gyllene fågelburen skymta däruppe. Ännu några steg, och hon såg själva fågeln, en liten grå, obetydlig stackare, flaxa bakom gallret.

Men var han liten, så hade han däremot en stark, dundrande röst:

— Våga inte att röra mej! skrek han högre än någon av de osynliga rösterna, så att inte ens ulltapparna hjälpte. Kom mej inte för när, för då rasar hela berget!

Men Parisade var inte den, som lät skrämma sig så lätt. Hon gick lugnt fram till fågelburen och lyfte ner den.

Och berget rasade inte.

— Nu är du min, sade hon till fågeln och tog ulltapparna ur öronen.

Och fågeln böjde ödmjukt på huvudet, där han satt.

— Jag hälsar dej, min härskarinna, sade han. Och jag svär dej tro och lydnad, för den, som erövrar mej, tjänar jag.

— Säj mej då, var jag ska finna det spelande trädet och det gullgula vattnet! befallde Parisade.

— Det hör du, och det ser du, svarade fågeln.

Och verkligen! Nu hörde hon den underbaraste musik klinga och tona och susa. Och snart fann

hon det spelande trädet, som stod där högt och ståtligt och sträckte sin krona med de dallrande löven mot himmelen.

— Bryt bara en kvist! sade fågeln, som hon bar med sig i buren. Då du kommer hem, kan du plantera den. Då blir den ett lika stort och högt träd som det här.

Parisade tog en liten kvist och stoppade den innanför sidenrocken. Sedan såg hon sig om efter det gullgula vattnet.

Och i detsamma såg hon det. Det sprutade upp ur en klippa helt nära, och dess strålar steg högt mot skyn och kom ner igen i ett gnistrande guldregn.

— Ta den lilla silverurnan, som står där vid trädroten, sade fågeln, och fyll den med vattnet. När du har kommit hem, ska du låta göra en bassäng, och då behöver du bara hälla några droppar av vattnet i den för att få ett lika vackert springvatten som detta.

Och Parisade följde fågelns råd. Hon hittade genast silverurnan vid trädroten, fyllde den med det gullgula vattnet och fäste den sedan vid sin gördel.

Men hennes glädje över de tre underbara tingen var blandad med stor sorg. De hade ju kostat hennes bröders liv, och hon suckade djupt vid denna tanke. Visserligen hade hon hämnats deras död genom att beröva de osynliga makterna deras skatter, men detta kunde inte trösta henne.

— Jag ska åtminstone ta med mej de båda svarta stenarna, sade hon till fågeln i buren. Men jag kan inte urskilja dem från alla de andra. Visa mej dem!

Fågeln nickade med huvudet och tvekade. Han ville tydligen inte riktigt ut med språket. Men Parisade befallde honom med sträng röst att säga henne, vad han tänkte på.

— Om jag gör det, så upphäver jag allt, vad mina förra husbönder, de osynliga makterna, har uträttat här i världen, sade fågeln och såg betänksam ut, som om han ännu inte var fullkomligt fri från de hemliga makternas inflytande. Men eftersom jag är din slav, så måste jag lyda. Häll några droppar av det gullgula vattnet på var och en av de svarta stenarna, så ska du snart känna igen dina bröder!

Parisade började vandringen nedför

berget, och på den första svarta sten hon såg, stänkte hon ett par droppar vatten ur sin silverurna.

Hon blev mycket häpen, då hon märkte, att stenen fick liv och en ståtlig riddersman reste sig framför henne.

Han gnuggade sig i ögonen och såg förvånad ut.

— Var är jag? frågade han. Jag har bestämt sovit.

Och så berättade han för Parisade, att han hade varit på väg att hämta den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet. Men på vägen uppför berget hade han blivit skymfad av osynliga röster och till sist vänt sig om för att tukta dem. Sedan kom han inte ihåg mer. Han tyckte, att han helt tvärt hade somnat in.

Parisade talade då om för honom, hur allt förhöll sig, och han föll på knä och kysste tacksamt hennes händer, för att hon räddat hans liv.

Men Parisade gick vidare och stänkte några droppar av det gullgula vattnet på var svart sten hon upptäckte. Och runt omkring henne vaknade den ene riddersmannen efter den andre upp ur sin dödssömn. Det blev ett stort gny av sabelskrammel och hästars tramp och gnäggningar, ty de oskäliga djuren fick liv på samma gång som sina husbönder. Och var och en av de återuppväckta männen ville tränga sig fram och kyssa hennes händer och välsigna henne.

Slutligen såg hon ett älskat ansikte le mot henne från en av de svarta stenarna, som hade fått liv. Det var hennes bror Pervis, och hon störtade med ett glädjerop i hans armar.

Även han trodde att han sovit och blev storligen förvånad över att se sin syster och hela den

Den svarta stenen blev till en ståtlig riddersman.

omgivande riddarskaran. Men då han hörde, hur allt hade gått till, blev hans förtjusning ännu större än hans förvåning.

Nu gällde det också att få reda på Bahman. Och bara några steg längre ner reste han sig ur en av stenarna. Det blev ny glädje och ny överraskning.

Men inte förrän alla de svarta stenarna var förvandlade till levande varelser, anträdde man hemfärden, och den blev ett verkligt triumftåg för Parisade, så hyllades hon av alla hon hade räddat.

Då de kommit till dervischens hydda, var den tom, och ingenstans kunde man upptäcka den gamle mannen. Han hade förmodligen begivit sig bort, underrättad av högre makter, att hans vakttjänst som vägvisare till "De onda tungornas berg" inte längre var nödvändig.

Då sprängde man vidare, och efter hand tog den ene riddaren efter den andre ett hjärtligt avsked för att rida var och en åt sitt håll. Till sist var de tre syskonen ensamma. Men efter tjugo dagars resa hann även de till sitt hem och blev mottagna med stor glädje av sina tjänare och underlydande, som knappast hade vågat hoppas få återse dem.

Följande morgon gick Parisade ner i trädgården och sökte upp den vackraste platsen. Där stack hon ner kvisten, som hon hade tagit från det spelande trädet. Medan hon stod där och såg på, slog den rot, sände ut skott på skott och växte högt över hennes huvud, tills den hade blivit ett väldigt träd, som överskyggade en god del av marken. Bladen började dallra, och den mildaste, ljuvligaste musik tonade kring nejden, så fort minsta vindfläkt rörde vid grenarna.

Men när den talande fågeln, som satt i ett av

slottsgemakens öppna fönster, kände igen detta spel, stämde han upp en sång så härlig, att alla som hörde den måste stanna mitt i sitt arbete, knäppa ihop händerna och lyssna. Och alla skogens sångfåglar kom flygande för att stämma in med ett sakta kvitter.

Nu återstod bara att se ut en plats för det gullgula vattnet.

Strax bredvid det spelande trädet låg en liten grönskande däld. Där lät Parisade bygga en bassäng av vitaste marmor, och när den var färdig, gick hon dit tillsammans med sina bröder och hällde några droppar av silverurnans innehåll i botten på den stora marmorskålen.

Genast fylldes hela bassängen. En skyhög vattenstråle sprutade upp i luften och föll ner igen

i ett gnistrande regn av gyllene droppar. Det glänste och skimrade så man knappast stod ut med att se på det.

En sådan trädgård, som de tre syskonen nu ägde, fanns inte i hela världen, och dess rykte spred sig också vida omkring. Folk kom långväga ifrån och stod och tittade in genom gallergrindarna bara för att få se en skymt av den och få höra det spelande trädet och den talande fågeln.

Även sultan Chosra Scha fick slutligen höra talas om den märkvärdiga lustgården. Han önskade också få se den och lät kalla till sig Bahman och Pervis.

Han hade aldrig förr sett de bägge ynglingarna, och när de nu stod inför honom, blev han överraskad av det djupa intryck de gjorde på honom.

Deras frimodiga väsen, deras öppna, vackra ansikten och förnäma hållning påminde om unga furstesöner. Det föreföll otroligt, att de var söner till en uppsyningsman över de kungliga trädgårdarna, i synnerhet som deras tal röjde en överlägsen bildning.

Sultanen inbjöd dem att äta vid hans eget bord, och mer än en gång glömde han bort maten på sin tallrik för att frånvarande sitta och betrakta dem.

Ett par sådana söner kunde han också ha ägt, tänkte han. Han längtade ännu mer att besöka dem i deras hem och få se deras syster, som hade utfört storverket att erövra de tre underbara skatterna. Tiden för hans besök utsattes därför till nästa förmiddag. Och bröderna skyndade sig att rida hem för att förbereda Parisade och ställa huset i ordning till ett värdigt mottagande.

En präktig måltid skulle naturligtvis anrättas

åt sultanen och hans följe, och Parisade gick till den talande fågeln och bad honom om råd angående lämpliga rätter.

— Sköna härskarinna, svarade denne, du har en utmärkt kock. Låt honom laga, vad han själv tycker är bäst, bara matsedeln börjar med gurkor, fyllda med äkta pärlor.

— Gurkor, fyllda med äkta pärlor! Vad menar du med det? utbrast den unga flickan förvånad.

— Fråga inte! Gör bara som jag säjer! svarade fågeln.

Men då blev Parisade ond.

— Det tycks, som om du inte längre kom ihåg, att det är jag som är din härskarinna, sade hon. Du nekar gång efter annan att svara på mina frågor. Hur ofta har jag inte bett dej säja mej, varifrån jag och mina bröder egentligen kommer, eftersom den gamla feen påstod, att du visste det bättre än vi själva. Men du har inte svarat mej. Och nu ämnar du visst fortsätta att vara hemlighetsfull.

— Tålamod, min härskarinna, tålamod! kvittrade fågeln. Jag nekar bara att besvara dina frågor, därför att det är bättre, om de besvarar sej själva. Och det sker, om du följer mitt råd.

— Men pärlorna! Varifrån ska jag ta så mycket pärlor?

— Var lugn! Gräv bara i morgon bittida tätt intill det spelande trädets rot åt den sidan, där solen går upp. Där kommer du att finna flera pärlor än du behöver.

Parisade tackade fågeln och försökte kuva sin nyfikenhet. Men tidigt morgonen därpå väckte hon sina bröder, gav dem var sin spade och bad dem följa med ut i trädgården. Hon utpekade platsen, där fågeln hade sagt, att pärlorna skulle finnas. Och verkligen, när de grävt några tag, stötte spadarna mot något hårt i den lösa jorden. De tog ännu ett par kraftiga tag, och till deras häpnad kom ett stort guldskrin i dagen.

En nyckel satt i låset. Parisade skyndade sig att öppna. Fågeln hade inte talat osanning. Hela skrinet var fullt av skimrande, äkta pärlor.

Jublande över sin skatt sprang Parisade in i köket för att fullgöra återstoden av fågelns uppma-

ning. Nu trodde hon säkert, att den skulle ha lyckosamma följder.

— Här är fyllning till gurkorna, som ska serveras som första rätt, sade hon till kocken och öppnade skrinet.

Denne spärrade upp ögonen och stod mållös av överraskning och rörde i pärlorna. Pärlor som gurkfyllning! Aldrig i sitt liv hade han hört talas om en så underlig rätt, fast han varit kock i så många år.

— Det, det, det . . . det går väl aldrig an, stammade han slutligen. Gud bevare vår höge sultans nådiga mage!

Men Parisade upprepade sin befallning på det eftertryckligaste. Och så måste han lyda, fast han undrade, om världen hade blivit upp- och nedvänd.

Framåt middagstiden kom sultanen med ett lysande följe och togs emot av alla lantgårdens tjänare och svenner, som var uppställda i två led från gallergrinden fram till palatset. Det spelande trädet klingade och susade vackrare än vanligt. Det gullgula vattnet kastade sin gnistrande vattenpela-

re högre upp än förut. Och den talande fågeln sjöng så ljuvligt, att sultanen måste stanna halvvägs upp till slottet och knäppa sina händer.

— Har jag kommit in i paradiset? frågade han.

Men när Parisade stod bugande på palatsets trappa, och han mötte hennes sköna ögon, då tyckte han, att han skådade det härligaste av allt.

— Sådan skulle min dotter ha varit, tänkte han, om jag fått någon, och om hon hade blivit sådan jag drömt mej.

Han kysste henne på pannan och gick med henne in i de vackra gemaken. Det mest lysande var dock matsalen, och här satte de sig till bords, medan fågeln som hängde i fönstret i sin gyllene bur, sjöng de ljuvligaste sånger, och hela traktens fåglar instämde med sitt glada kvitter.

Första rätten, som bjöds, var enligt Parisades befallning de fyllda gurkorna. Eftersom sådana var sultanens favoriträtt, tog han den största han såg. Met ett raskt snitt skar han upp den, och där trillade alla pärlorna ut över tallrik och bord.

Sultanen såg sig frågande omkring.

— Pärlor, utbrast han, de skönaste pärlor. Men aldrig i mitt liv har jag sett pärlor användas till mat. Det var sannerligen den underligaste rätt jag har blivit bjuden på.

Han kunde inte hämta sig från sin förvåning.

Och inte fick han något svar av Parisade och hennes bröder. De satt tysta och förlägna utan att veta, vad de skulle säga.

Men då öppnade fågeln sin näbb.

— O, herre och sultan, sade han, hur kan du bli så förvånad över att se en gurka fylld med pärlor, när du inte fann det underligt, att din sköna gemål kunde få kattungar, hundvalpar och trädstubbar till barn.

Bestört sprang sultanen upp från bordet.

— Jag måste väl tro det, när hennes egna systrar påstod det, svarade han, röd och blek om vartannat.

— De var avundsjuka över sin systers upphöjelse, sade fågeln. Deras innerligaste önskan var att kunna störta henne från den höga plats du gett henne. Därför satte de ut de små prinsarna i var sitt degtråg på floden och den lilla prinsessan i en smörbytta. Och i deras ställe visade de dej hundvalpen, kattungen och trädstubben. Men överuppsyningsmannen för dina trädgårdar räddade de tre barnen och uppfostrade dem som sina egna. Här ser du dem omkring dej. Och vill du ha bevis, kan du finna degtrågen och smörbyttan på vinden. Var och en kan se, att de har tillhört ditt kök, och om du frågar bagarens och kockens fruar, kan de nog inte neka till, att de har använt dem till farkoster åt prinsarna och prinsessan.

Sultanen gav sig inte tid att höra mer. Han sprang själv upp på vinden, följd av de tre syskonen och hela sitt följe. Där fann de snart de två degtrågen och smörbyttan. Och där låg också lindor till späda barn.

Sultanen tog sina återfunna barn i famnen, me-

Han pekade på de bägge degtrågen.

dan glädjetårar strömmade nedför hans kinder. Nu ångrade han bittert att han varit så lättrogen och begått en sådan grym orättvisa mot sin älskade gemål.

Ögonblicket var nu kommet för att skipa rättvisa.

Efter måltiden red sultanen genast in till huvudstaden och lät kalla till sig bagarens och kockens fruar.

Utan att ana oråd kom de helt smilande och bugade sig för honom, men då han pekade på de bägge degtrågen och smörbyttan, bleknade de, och deras ögon vidgades av förskräckelse.

Med sådana bevis framför sig kunde de inte längre neka, och innan kvällen hade de dömts till döden och avrättats med stegel och hjul.

När de fått sitt välförtjänta straff, begav sig sultanen till tornet, där hans stackars gemål satt fången, och öppnade själv hennes fängelse. Sedan förde han henne hem till palatset, och i hela hovets närvaro bad han henne om förlåtelse för sin orättvisa och satte henne bredvid sig på sin tron.

Då öppnades dörrarna till de inre gemaken, och prins Bahman, prins Pervis och prinsessan Parisade skyndade in och omfamnade sin mor, som blev överväldigad av så mycken lycka och så många överraskningar. Hon kunde inte se sig mätt på sina tre kära barn, och hennes ögon fylldes gång på gång av glädjetårar.

Och sedan levde de tillsammans i frid och fröjd ända till sin död.

DEN LILLE DOMAREN.

Under den store kalifen Harun al Raschids regeringstid levde i Bagdad en köpman, som hette Ali Chodjah.

Denne hade alltid varit en from muselman, men ändå gick år efter år utan att han fyllde sin plikt att som en sann muhammedan vallfärda till Mekka. De många affärerna hade hindrat honom, och

han hade inte tyckt sig ha råd att lämna hus och butik för att göra den långa resan.

Tre nätter å rad hade han emellertid en märkvärdig dröm. Han tyckte sig se en sträng vithårig gubbe stå framför honom och fråga, varför han inte gjort sin plikt och för längesedan varit i den heliga staden.

Denna påminnelse tog honom så djupt, att han beslöt att genast ge sig av. Han sålde sitt hus, sin bod och sina varor och köpte för pengarna sådant småkram, som var lätt att föra med sig och sälja på främmande ort. Ty han ville gärna slå två flugor i en smäll och göra förmånliga affärer på samma gång han fyllde religionens bud.

När alla inköpen var gjorda, hade han ännu tusen sekiner över. Han ville inte ta dem med sig på resan och funderade mycket på, hur han skulle kunna gömma dem hemma i Bagdad. Till slut hittade han på ett bra sätt. Han lade alla guldslantarna i botten på en stor lerkruka, fyllde sedan krukan med inlagda oliver och bar den till sin granne Mustafa, som var hans bäste vän.

— Käre granne, sade han till honom, skulle du vilja göra mej den tjänsten att förvara den här olivkrukan åt mej, tills jag om några månader kommer igen från min vallfärd till Mekka?

— Med största nöje, svarade Mustafa. Här har

du nyckeln till mitt magasin. Ställ den själv var du behagar. Ingen ska röra den, och du ska finna den på samma plats, när du kommer tillbaka.

De gick tillsammans till magasinet och satte krukan i ett hörn. Ali Chodjah tackade sin vän och gav sig ut på sin resa.

Men det stod skrivet i ödets bok, att den skulle bli mycket längre än han tänkt sig.

Då han kom till Mekka och efter förrättade andaktsövningar bredde ut sitt varulager, fick han händelsevis höra, att de saker han hade att sälja var dubbelt så mycket värda i Egypten. Detta lockade honom, och han följde med en karavan, som just skulle avgå till Kairo. När han hade kommit till Kairo och sålt och köpt där, begav han sig till en ny stad, och sedan till en annan, längre och längre bort.

På detta sätt gick affärerna än med förlust, än med vinst. En gång förlorade han så mycket, att han inte ens hade medel att återvända hem. Sedan behövde han sträva mycket länge för att repa sig igen, och det förflöt nära sju år, innan han någorlunda välbärgad beslöt sig för att återvända hem till Bagdad.

Hans vän Mustafa hade emellertid inte en enda gång tänkt på olivkrukan, som stod inne i hans magasin. När sex år var gångna, sade hans hustru en dag, medan de satt vid bordet:

— Tänk, vad det är länge sedan vi åt oliver. Det är ändå bra gott!

— Tyst, sade Mustafa, jag kommer ihåg, att det står en kruka oliver inne i magasinet. Ali Chodjah satte in den där, innan han reste. Men nu är han nog död, eftersom han inte har kommit

tillbaka på så lång tid. Om de är friska, kan vi verkligen smaka på dem.

— Nej, rör dem inte! Det skulle ju kunna hända, att Ali Chodjah kom igen, menade hustrun.

Men hennes man hörde inte på henne. Han tog magasinsnyckeln och ett ljus och letade reda på krukan. Den var väl överbunden och alldeles full. Han drog upp en av oliverna och bet i den. Då märkte han, att den var skämd, och kastade bort den.

— Kanhända de andra är bättre, tänkte han.

Och för att övertyga sig om, hur det var med den saken, hällde han ut en del av oliverna.

Därvid skramlade det till i krukan, och då han lutade ännu mera på den, ramlade ett guldmynt ut. Girigt slog han ut allt innehållet och upptäckte förvånad de tusen sekinerna.

Så mycket pengar kunde han inte stå emot. Han stoppade dem på sig, hällde åter oliverna i krukan, band över den väl och gick upp till sin hustru.

— Nej, de var skämda och omöjliga att äta, sade han.

Men hustrun var orolig över vad han hade gjort.

— Det hade varit bättre, om du inte rört dem, tyckte hon. Om nu Ali Chodjah kommer tillbaka, så ser han kanske, att krukan har varit öppnad.

Mustafa blev rädd. Då han hällt ut oliverna, hade en del kommit på golvet, blivit sandiga och inte kunnat läggas ner igen. Krukan var därför inte längre alldeles full. Om nu Ali Chodjah kom och ville ha den tillbaka, skulle han genast märka, att den hade blivit rörd. Det gick inte an.

Följande dag köpte han en hel hop nya oliver

och hällde dem i krukan i stället för de gamla. Så ställde han kärlet tillbaka på sin plats och kände sig helt förnöjd över sina lätt förvärvade tusen sekiner.

Det dröjde likväl inte många månader, förrän Ali Chodjah till hans stora förtret kom hem igen. Han kom genast för att hämta sin olivkruka med de tusen sekinerna, som han nu behövde för att åter kunna öppna sin affär.

— Min käre vän, sade han till Mustafa, när han hade kommit inom dörren och hälsat, du har väl min olivkruka kvar?

Mustafa blev en smula het om öronen men svarade tvärsäkert:

— Naturligtvis, bäste granne. Här har du nyckeln till magasinet. Det är bara att hämta den. Den står där du ställde den.

Och Ali Chodjah gick glad och letade reda på sin kruka, tog den på armen och bar den till värdshuset, där han bodde. Men när han stack ner handen, blev han häpen och bestört.

Han fick inte tag i några guldmynt.

Då slog han ut oliverna i ett annat kärl, men inga sekiner kunde upptäckas. Kanske de hade fastnat vid frukterna? Måttvis hällde han dem tillbaka i krukan. Men nej, ingenting!

Ängslig över sitt saknade guld och bedrövad att behöva misstänka sin vän för oärlighet gick han åter till Mustafa. Han berättade, att han hade lagt ner tusen sekiner i olivkrukan men nu inte kunde finna dem.

— Vad vill det säja? utbrast Mustafa. Har du lagt dit pengarna, så måste de finnas där. Du kan väl inte tro en vän om att vilja bedra dej?

Han hade bara tagit emot en kruka oliver.

1000 och en natt: 2: 12

— Nej, det vill jag högst ogärna, svarade Ali Chodjah. Men vad ska jag tänka? Jag har lagt dit pengarna, och nu är de försvunna. Kanske du har behövt dem och lånat dem. I så fall kan du bara uppriktigt och ärligt tala om det. Jag ska inte störta dej i olycka. Du kan ju betala igen dem så småningom . . .

Men då började Mustafa skrika som en rasande. Han hade aldrig tagit emot något annat än en kruka oliver. Ingen hade sagt honom, att det var några sekiner ibland dem, och då kunde han väl inte heller stå till svars för dem. Lika gärna kunde man komma och fordra pärlor och juveler av honom.

Ali Chodjah bad vännen betänka, vilken skandal det skulle bli, om han måste vända sig till domstolen för att få rättvisa. Men ingenting hjälpte. Mustafa blev tvärtom allt ohövligare. Ätskilliga människor stannade och hörde på deras tvist. Han tog dem till vittne på, att Ali Chodjah försökte svärta ner honom och förstöra hans goda rykte. Han berättade om olivkrukan, som han hade tagit i förvar, och försäkrade alla som ville höra på, att han inte tagit några sekiner. Om så fordrades, kunde han gå ed på den saken inför själva domstolen.

Då grep Ali Chodjah honom i armen.

— Utmärkt, sade han. Du har själv sagt det. Nu går jag till kadin och ber honom döma mellan oss. Få se, om du även inför honom vågar hålla fast vid din osanning. Men kom ihåg, att jag har varnat dej.

Ali Chodjah väntade i alla fall ett par dagar med att vända sig till domstolen. Han hoppades,

Mustafa svor falskt inför domstolen.

att Mustafa skulle besinna sig och komma till honom för att erkänna sitt brott. Men den falske vännen spred under tiden ut i staden, att Ali ville förstöra hans goda anseende genom att beskylla honom för stöld. Och då gjorde Ali Chodjah äntligen allvar av saken och gick till kadin med sitt ärende.

Målet hade väckt stort uppseende, och domsalen var alldeles fullpackad med människor, när de båda forna vännerna skulle få tvisten avgjord.

Ali Chodjah fick redogöra för historien med krukan, och sedan frågade domaren Mustafa om han tagit sekinerna.

Men denne uppträdde helt fräckt och påstod, att han aldrig sett en skymt av dem. Detta intygade han också med falsk ed i allt folkets närvaro.

Som inga vittnen fanns, var domaren tvungen att frikänna honom.

Triumferande gick Mustafa hem till sig och höll stor fest, medan den stackars Ali Chodjah begav sig till sitt ensliga värdshusrum, grubblande över sin olycka och människornas uselhet. Men ännu ville han inte ge sin sak förlorad utan satte upp en böneskrift till kalifen Harun al Raschid och anropade honom om rättvisa. Så gick han till det kungliga palatset, gav den till visiren Giafar och bad honom lämna den åt kalifen.

Giafar fullgjorde uppdraget, och Harun al Raschid läste morgonen därpå igenom Alis skrivelse men kunde inte se någon möjlighet att ändra domen, eftersom det inte fanns några bevis för Mustafas brottslighet.

Längre fram på dagen, när han som vanligt

förklädd strövade genom gatorna tillsammans med sin visir, fick han åter en påminnelse om den mycket omtalade domen.

Han gick förbi en gård, där några barn lekte, och lade märke till den äldste av pojkarna. Han såg ut att vara omkring tolv år och föreslog ivrigt:

— Ska vi leka Ali Chodjah och Mustafa inför domstolen?

— Ja, ropade alla de andra med en mun.

Kalifen blev intresserad och stannade för att höra på. Försiktigtvis gömde han och Giafar sig bakom ett plank och tittade in genom springorna.

— Nu ska vi komma överens om, vilka vi ska vara, sade den äldste pojken, som hette Soliman. Det är bäst, att jag, som är gammal och förståndig, är kadin. Du, Achmed, får vara Ali Chodjah, och du, Hassan, får vara Mustafa. Ni andra får låtsas vara köpmän och rättstjänare.

Soliman satte sig nu på en lår, som skulle föreställa domarsäte, och dinglade med benen.

— För fram de båda tvistande, sade han.

De pojkar som skulle vara rättstjänare gick efter de bägge målsägarna, och förhöret började. Både Ali Chodjahs och Mustafas representanter var fullkomligt inne i sina roller och föredrog sina olika historier. Denne Mustafa hade till och med ännu mera bråttom än den verklige haft att få svära falskt.

Men då lade Soliman fingret på näsan.

— Stopp, sade han, vi behöver inte ha så bråttom. Innan du svär, skulle jag vilja se den där olivkrukan, om Ali Chodjah har den kvar.

Ja, Ali Chodjah hade den kvar, och så låtsades

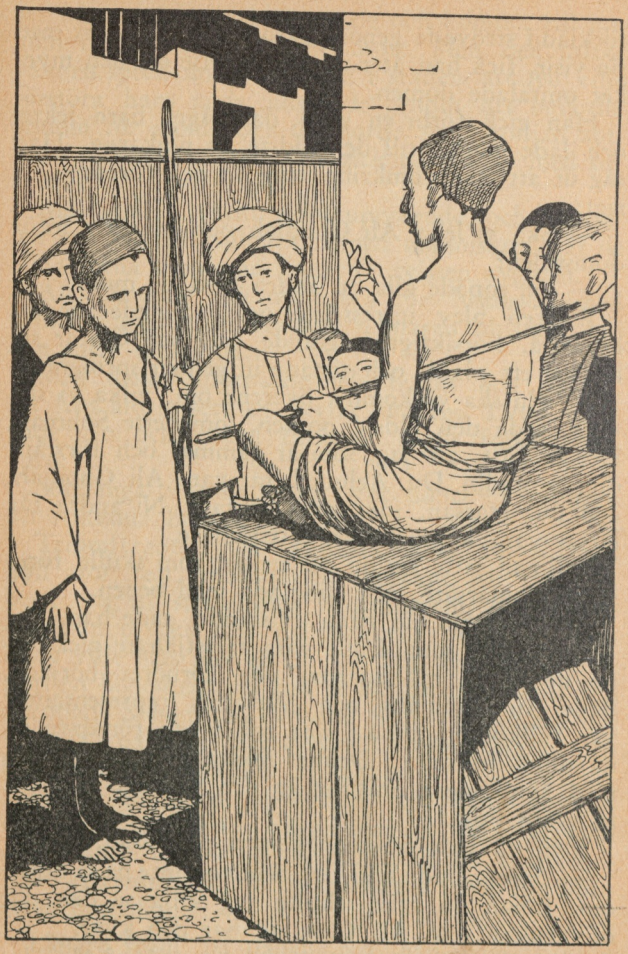

För fram de båda tvistande! sade han.

han springa till värdshuset för att hämta den, kom strax därpå tillbaka med en gammal trasig burk, som fick föreställa krukan, och ställde den framför den lille kadin.

— Erkänner du, Mustafa, frågade denne, att detta är den kruka som Ali Chodjah gav dej att förvara?

— Ja, svarade Mustafa, sedan han hade tittat på burken.

Då stack Soliman ner handen i burken och låtsades ta upp en oliv.

— Präktiga oliver! sade han. De ser så goda ut, att jag har lust att smaka på en.

Och han bet till, som om han satte tänderna i en frukt.

— Utmärkta, förklarade han, alldeles friska! Men det var besynnerligt. Jag trodde inte att oliver, som hade legat så länge som sju år, kunde vara friska. Vi ska höra hur det är med den saken. Finns här någon olivhandlare?

Genast steg två pojkar fram och sade sig vara olivhandlare.

— Nå, vad är er tanke? Kan oliver hålla sej friska i sju år? frågade den lille domaren.

— Nådige herr kadi, svarade de bägge ungdomliga olivhandlarna, det är alldeles omöjligt. Hur väl man än lägger in oliver, så får man dem inte att bibehålla sej längre än in på tredje året Sedan förlorar de både färg och smak och duger inte att äta.

Vid denna upplysning räckte den lille kadin krukan åt olivhandlarna.

— Pröva de här, sade han.

Olivhandlarna låtsades ta upp var sin frukt och smaka.

— Förträffliga, bedyrade de. De kan inte vara annat än av årets skörd. Du kan fråga alla olivhandlare i Bagdad, så ska du få höra, att de säjer detsamma.

Den lille domaren strök sig om sitt inbillade skägg och spände ögonen i Mustafa.

— Om så är, kan ingen bestrida, att du är en tjuv, sade han. Och din lön blir att hängas vid halsen, tills du är död.

— Nåd, nåd! skrek den överbevisade brottslingen och föll på knä med upplyfta händer.

Men ingen nåd gavs. Rättsbetjän-

terna störtade fram och grep den lille Mustafa, band ett rep om halsen på honom och låtsades hänga honom i närmaste träd.

När skådespelet var slut, gick Harun al Raschid och Giafar sin väg, osedda liksom de hade kommit. Men kalifen var så uppfylld av förvåning över den lille domarens klokhet och fyndighet, att han inte talade om något annat under hela hemvägen. Och han befallde Giafar att följande morgon gå och hämta pojken till palatset. Vidare skulle han låta kalla Ali Chodjah och Mustafa att infinna sig i rådssalen nästa förmiddag vid den allmänna mottagningen, och Ali Chodjah skulle få tillsägelse att ta sin olivkruka med sig.

Som han befallt, så blev det.

Det blev stor uppståndelse i Solimans fattiga föräldrahem, när den fine herrn, själve storvisiren hos kalifen, trädde in genom dörren. Men ännu mera bestörtning väckte det, att han ville ta pojken med sig till palatset.

Modern kunde knappast hålla sig upprätt av förskräckelse och frågade, om sonen hade gjort något illa.

Giafar log och sade henne, att det inte skulle hända hennes son något ont utan tvärt om. Och han skulle snart välbehållen vara hemma igen. Då lugnade hon sig, klädde på Soliman hans bästa kläder och lät honom följa med den främmande herrn.

Soliman gick också käckt vid hans sida, fast han inte fick veta, vad det var fråga om. Han var en duktig pojke och visste med sig, att han inte hade gjort något ont. Inte ens när han stod

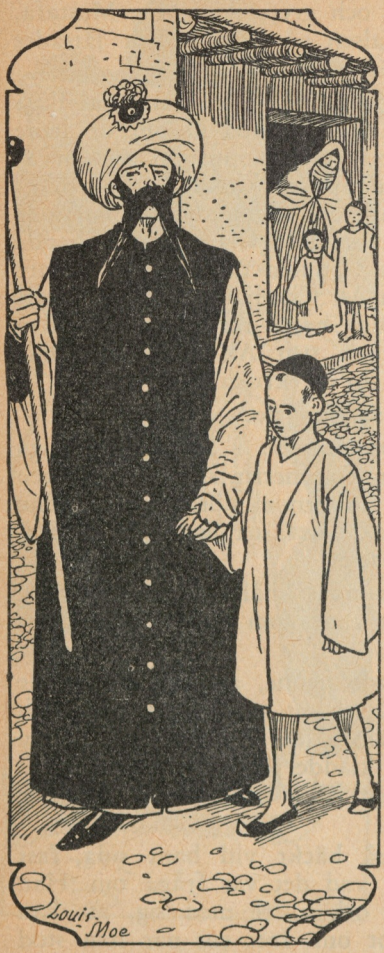

inför kalifen, där denne satt i lysande skrud med mantel och spira, blev han rädd.

Han bugade sig bara djupt, som hans mor sagt åt honom att göra, och såg sedan sin härskare rakt i ögonen med en fast blick.

Kalifen lade vänligt sin hand på hans huvud.

— Min käre gosse, sade han, jag ska säja dej, att jag var med och hörde på i går, när du och de andra lekte domstol, fast ni inte såg mej. Och nu tänker jag låta dej sitta till doms igen, men denna gång över den riktige Ali Chodjah och den riktige Mustafa.

Och han tog pojken vid han-

den och förde honom med sig in i den stora rådssalen, där alla ministrarna, emirerna och hovfolket väntade. Ali Chodjah och Mustafa stod i mitten av rummet, och ett stycke åt sidan såg man kadin, som fällt den orättvisa domen. Kalifen hade skickat bud på honom också, för att han skulle lära sig, hur en dom borde fällas.

Högtidligt skred de uppför trappstegen till tronen, och alla människor frågade sig med häpnad, vad den lille fattigt klädde pojken hade där att göra hand i hand med kalifen. Harun al Raschid satte sig på tronstolen, och som denna var tillräckligt bred för två, lyfte han upp pojken och satte honom bredvid sig. Därefter gav han tecken att förhöret kunde börja och att de stridande parterna skulle träda fram.

Ali Chodjah och Mustafa berörde tronens trappsteg med sina pannor, och när de hade fått tillåtelse att åter resa sig upp, visade kalifen på Soliman.

— Här ser ni er domare, sade han. Framför nu på nytt era klago- och svaromål.

Ett sus av viskningar gick genom salen. Man tittade på varandra. Var det kalifens allvar, att denne lille pojke skulle sitta till doms och avgöra stort folks heder och liv? Men härskarens vilja måste åtlydas, och de bägge köpmännen avgav samma berättelser, som de framställt inför kadin. Mustafa anhöll liksom förut, att han skulle få bekräfta sin utsago med ed.

Den lille domaren hade tyst och med spänd uppmärksamhet hört på, men nu öppnade han för första gången sin mun.

— Innan du svär, måste vi se olivkrukan, sade

han. Låt någon gå och hämta den, ifall Ali Chodjah har den kvar.

Och som Ali Chodjah på Giafars tillsägelse fört den med sig, så var den snart framskaffad. Soliman lät Mustafa erkänna, att det var den rätta. Men i stället för att sedan själv smaka på oliverna bad han nu helt artigt kalifen att göra det.

Denne tog av frukterna och bet i den.

— Sannerligen, riktigt goda och friska oliver, nickade han.

— Ni har hört det, sade den lille domaren. De rättrognas behärskare säjer, att de är friska. Men hur länge kan oliver hålla sej? Om här fanns några olivhandlare, skulle vi kunna få veta det.

Giafar hade även tänkt på detta och låtit hämta flera olivhandlare upp till rådssalen. Dessa ansåg nu ögonblicket vara inne att stiga fram.

— Längre än något över tre år kan inga oliver bevaras friska, sade de, sedan får de en vedervärdig smak och ful färg.

— Undersök då de här och säj oss, hur pass gamla de kan vara! uppmanade Soliman.

Olivhandlarna gjorde som de hade blivit ombedda och förklarade med en mun, att de måste vara av årets skörd.

— Och ändå skulle det vara sju år, sedan du fick dem i förvar, sade den lille kadin till Mustafa.

Denne bleknade men ville ändå framstamma något till sitt försvar. Han hejdades av ett ljungande "tyst" från kalifen.

— Ditt brott ligger i öppen dag, sade han. Detta barn har gjort det tydligt och klart för var och en, som har ögon att se med och öron att höra med. För ut tjuven och menedaren och häng honom vid

Vi måste först se olivkrukan, sade han.

halsen, tills han är död. Men först ska han bekänna, var han gömt de tusen sekinerna, så Ali Chodjah kan få dem tillbaka.

Vakten grep genast den skälvande brottslingen. Men Harun al Raschid vände sig till kadin, som hade fällt den orättvisa domen.

— Ta lärdom av denne lille gosse, sade han och lade handen på barnets huvud. Kom ihåg, att du hädanefter bättre undersöker en sak, innan du fäller din dom.

Därpå lyfte han upp Soliman och kysste honom inför allt folket. Och innan pojken gick, fick han med sig en börs full med tunga guldmynt åt sina föräldrar.

Men kalifen förblev intresserad av Soliman och lät uppfostra honom på sin bekostnad till en lärd man, för att han i framtiden skulle bli i stånd att gagna sitt land och sina medmänniskor med sin stora klokhet.

INNEHÅLL

	Sid.
Kalifen för en dag	3
Sindbad Sjöfararen	43
De avundsjuka systrarna	128
Den lille domaren	164

Ensam och övergiven

"... Han kom att tänka på, att han hade knutit in sina sista slantar i ett hörn av näsduken ... Ivrigt trevade han på alla fyra över hela golvet. Om näsduken hade funnits där, skulle han ha hittat den.

Men varken näsduk eller Matyi ... Tänk om Matyi ...

Det var först nu som Fickó riktigt greps av skräck ... Ensam i hela vida världen ..."

Hur har en liten pojke kunnat råka så illa ut? Önska dig till födelsedagen

Saga nr 246

FICKÓ av *Fertsek Ferenc*

Det kommer du inte att ångra!

Pris pr ex. kart. Kr. 3:75

Svensk Läraretidnings Förlag Stockholm 12

Svenska
Barnboks-
Institutet
STOCKHOLM

BARNBIBLIOTEKET SAGA:

Amerikas hjälte 52
Andersens sagor I, II, III .. 112, 113, 127
Arabia land 176
Australiens hemlighet . 145
Barnen i Nya Skogen I, II 243, 244
Barnens paradis 96
Barnteatern 1—23 57, 92, 95, 104, 109, 123, 124, 137, 143, 149, 159, 172, 178, 184, 185, 191, 197, 198, 203, 210, 216, 219, 231.
Billy Boy 82
Björnjägarens son 99
Booker Washington .. 16
Bröderna Grimms sagor I, II 17, 87
Buffalo Bill 33
David Copperfield 201
De tre falkarna 188
De tre musketörerna I, II 133, 134
Den heliga Genoveva .. 46
Den heliga Lucia 135
Den hemlighetsfulla ön 80
Den lille puckelryggen 91
Den siste mohikanen .. 37
Den underbara ädelstenen 34
Den unge boerhjälten .. 14
Det sjunkna guldskeppet 61
Det var en gång 200
Det var en gång en speleman 234
Diamantäpplet 32
Dirk Trom 175
Drottning Karins ring. 72
Döbelns medaljer 227
En världsomsegling under havet 70
Examen i Ruskaby ... 241
Fickó 246
Flickan från Texas .. 94
Frans Fladders frieri .. 173
Franska sagor 12
Fru Skata i trolltallen 156
Fågel Blå 147
Genom seklerna I 100
Genom öknen 154
Genoveva 46
Glad sommar 181
Gossen från Nykarleby 128
Grimms sagor I och II 17, 87
Grin-Olle och Inga-Lisa 115
Grottpojken 63
Gula Vargen 15
Guldbockarna 79
Guldfågeln 167
Guldskeppet 61
Gullivers resor 10
Gutenberg i Hönslösa .. 51
Havets hjältar 63
Heidi 237
Hemma hos far 120
Herr Spinnespång 242
Hittebarnet 18
Hjortdödaren 138
Hjältar och kungar .. 121
Hjälten från Panama 105
Hjärtat på rätta stället 60
Huckleberry Finn 166
Hunden Tipp 13
Hurra-Hans 224
I Hoppareland 196
I Hönslösa och Halmåkra 31
I juletid 153
I tonernas värld 235
I zigenarnas spår 183
Idrottsföreningen De Tre Falkarna 188
Ivanhoe I och II .. 77, 78
Ja och nej 26
Jako 122
Jakob Ärlig 157
Jan och Jon och Lilltrollet 141
Japanska sagor 40
Jim Jarvis 211
Jorden runt 5
Jultomten 205
Jungman Niklas Bock 163
Jörn och Jesper 229
Kalven August 199
Kapten Grants barn .. 21
Kasper Kul 206
Kolumbus 50
Konungariket i havet. 85
Kung Svarträv 30
Kungrabarn 119
Kungens lille doktor .. 215
Kämparna i Alleberg.. 160
Könnick 107
Lajla 88
Lasse den late 108
Lateper 165
Lenni-Moj 250
Lilla Nelly 44
Lilla Stumpen 225
Lilla Tomine 49
Lille Bo 228
Lillebror i Indien 148
Lill-Petter Gräshoppa . 73
Loffe 136
Lucia 135
Ludensvansarna 245
Lyckogrisen 182
Ljung, Ljungre, Ljungst. 130
Läxor och lek 161
Marco Polo 55
Maria Nyckelpigas äventyr 189
Mattias Sandorf 39
Medeltidssagor 6
Med MD 117 117
Mera om Heidi 247
Modjim 240
Mossman 223
Mycket väsen för ingenting 125
Münchhausens äventyr 64
Månbarnen 118
Nalle Brum 164
Niklas Bock 163
Nordens apostel 140
Nulle Nallesson, I, II ..... 212 och 222
Nybyggarna i Kanada 179
När katten är borta .. 233
Oliver Twist 186
Olle på Söder 192
Onkel Toms stuga 4
Ormkungen 83
Ostindiefarare 217
Pelle blir prins 220
Pelle Frisk 90
Pelle Glader 213
Pelle Vallare 76
Per och Greta 232
Piff och Paff 187
Pojken som var med om allt 142
Prins Hummelum 86
Prins Prigio 158
Prinsar och prinsessor 58
Prinsen och tiggargossen 41
Prinsessan som inte ville 248
Prästgårdsbarnen 89
Puttefnask och Storebrask 126
Pågar och töser 81
Pärlbandet 43
Robinson Kruse 2
Rosenfager 36
Rosen och ringen 74
Rulaman 48
Rulle Räka 238
Sagolandet 230
Sagomoster 116
Sagospel 42
Sagor från Alhambra. 69
Selim och Kalulu 24
Silkesvinges sagor 106
Silvertornet 28
Silvervit 144
Skinnstrumpa 239
Skogslöparen 53
Skrattar bäst som skrattar sist 195
Solkatten 110
Soria Moria slott 168
Storebror Stark 139
Storfågeln 180
Styrman Hurtig 11
Svanevit och Rosenröd 38
Svart på vitt 174
Sven Orädd 97
Svenska Folksagor, I, II och III 1, 7, 150
Svenska sägner 20
Sveriges blåa band ... 169
Tattar-Anna 193
Tiden går 151
Titteli-Ture 35
Titten 221
Tom Sawyer 146
Tom Sawyer på resa .. 194
Tom Sawyer som detektiv 190
Tomteberättelser 19
Tomteboda prästgård.. 102
Tomtefars sagor 25
Tomtesagor 22
Tripp, Trapp, Trull ... 66
Trippalätt och Klumpapå 162
Trojanska kriget 9
Trollbarnen som ville ha smörgås 152
Trollen som ville bada 218
Trollen i trollskogen .. 202
Trollfågeln 177
Trollsländan 132
Trollungen Jönsekluns 209
Tummeliten 170
Tusen och en natt, I, II och III 3, 8, 56
Tvillingarna 75
Två års ferier 27
Ulla 2 tr. upp 226
Vad stod det i brevet? 236
Var är Kisse Miss? .. 207
Vikingaliv 71
Vildmannen 249
Ville Våghals 171
Vipp 208
Vitt och rött, I och II 204, 214
Årsexamen i Ruskaby 241
Ädelstenen 34
Ärpa, snärpa, gullvärpa 155
Öknens ande 93
Östan och västan 23
Över ryska snöfält .. 68

Svensk Läraretidnings Förlag

Pris kart. 3:75

SAGA
8

TUSEN
och
EN
NATT
II

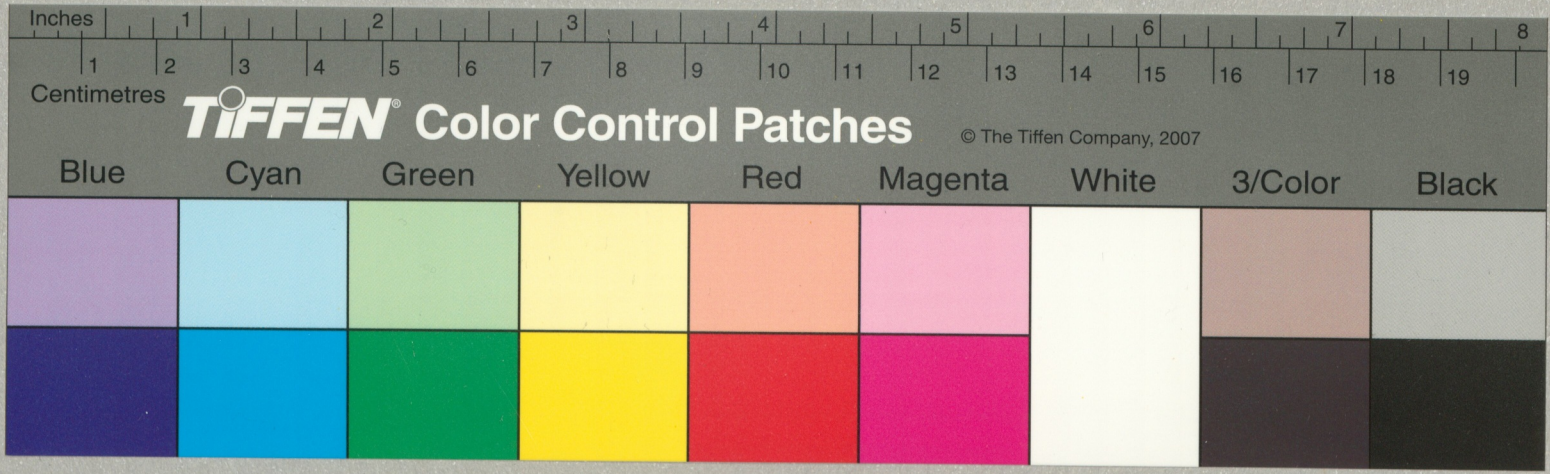
Inches
1 2 3 4 5 6 7 8
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
Centimetres
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black